

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐẠI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ
Gm NGUYỄN KHẮC TOÀN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Ung thư đã đến hồi phát tác !!!

Từ điển y học của bác sĩ André Duranteau (nhà xuất bản Hậu Giang 1990), mục Ung thư (trang 298), đã viết như sau: "Bình thường các tổ chức của cơ thể phát triển một cách cân đối hài hòa, đạt tới các hình thể mà ta đã biết. Sở dĩ như vậy vì trong tổ chức lành, tế bào sinh trưởng theo quy luật điều hòa, nhờ sự thông tin và nhận tin từ tế bào này sang tế bào khác. Quá trình ung thư là một loại "thay đổi": Một số tế bào không tuân theo luật định mà phát triển một cách khác thường. Chúng (tế bào ung thư) có những đặc tính riêng: nhân to nham nhở, nguyên sinh chất rất ít, và không giống các tế bào thuộc tổ chức sinh ra chúng đến mức chẳng nhận ra được nữa. Chúng sinh trưởng một cách vô tổ chức, thoát khỏi sự điều hòa bình thường, kháng lại sự tự vệ miễn dịch thường tiêu diệt các tế bào lạ. Từ một nhóm nhỏ tế bào ung thư hóa, sau một thời gian dài "ẩn dật", sự phát triển vô tổ chức dẫn đến sự hình thành một khối u có thể nhận biết được. Ước tính rằng phải từ 8-10 năm mới hình thành được một u đường kính 1cm. Qua những năm dài "ẩn dật", dù chậm, quá trình ung thư vẫn có và không chỉ giới hạn trong sự trưởng thành của u chính: một số tế bào có thể tách ra, vào máu và di chuyển đến một nơi khác của cơ thể, tụ lại, sinh trưởng thành một u thứ phát gọi là u di căn".

Cơ thể Việt Nam, kể từ năm 1945, đã bị một nhóm tế bào ung thư là nhóm đảng viên Cộng sản do Hồ Chí Minh lãnh đạo xâm nhập vào, mang theo một mầm mống ung thư chết chóc là chủ nghĩa Mác-Lê, căn bệnh đã tàn phá cả nhân loại trong thế kỷ 20 và còn tiếp tục tàn phá trong thế kỷ 21. Như tế bào ung thư sinh học, họ cũng có những đặc tính tương tự: nhân to nham nhở, nghĩa là một bản năng quyền lực, một tham vọng thống trị hết sức ngông cuồng, che giấu dưới chiêu bài (cũng được la toáng thật to, tuyên truyền thật rộng) là "xây dựng một đất nước độc lập tự do, một xã hội không còn cảnh người bóc lột người, một thế giới đại đồng theo khả năng mà làm, theo nhu cầu mà hưởng". Tuy nhiên nguyên sinh chất của họ là lòng yêu tổ quốc đồng bào, niềm chuộng công bằng dân chủ thì rất ít, nếu không muốn nói là chẳng có tí nào. Thành ra sau khi nắm quyền trọn vẹn ở miền Bắc, nhóm tế bào ung thư ấy (tức đảng CS) bắt đầu tàn phá xã hội, qua một chính sách cai trị độc đoán hà khắc. Trong cơ thể xã hội chẳng còn có sự thông tin và nhận tin từ tế bào này sang tế bào khác, nghĩa là chẳng còn có việc giải trình trước quốc dân cách trung thực và lắng nghe tiếng nhân dân cách nghiêm chỉnh. Tất cả chỉ là tuyên truyền láo khoét, mỵ dân lừa gạt, bóp miệng bịt mắt bưng tai mọi người. Xã hội Việt Nam xưa nay phát triển một cách hài hòa nhờ đạo lý gia đình, nghĩa tình làng xóm, sở hữu điền thổ (mà phong kiến lẫn thực dân luôn thừa nhận) và niềm tôn trọng kẻ sĩ thì bỗng nhiên trở thành hỗn loạn vì cuộc Cải cách Ruộng đất (trong đó quyền sở hữu đất bị tước đoạt, đạo lý gia đình bị tàn phá, tình làng nghĩa xóm bị khinh khi) và vụ án Nhân văn Giai phẩm (trong đó khả năng tri thức bị coi thường, vai trò kẻ sĩ bị đánh đổ). Những giá trị tinh thần mới mẻ của cộng đồng nhân loại như tam quyền phân lập, dân chủ tự do - vốn giúp một xã hội hiện đại hài hòa phát triển mọi mặt - đều bị chặn đứng hay tiêu hủy bởi khối ung thư độc tài, độc tôn, độc đảng. Nhân dân miền Bắc chỉ được sống với cái bánh vẽ trong thời gian ủ bệnh này.

Qua cuộc xâm lăng miền Nam, khối ung thư Cộng sản Việt Nam tiếp tục phình to, mở mang thêm khối ung thư Cộng sản quốc tế, nhưng đồng thời nó cũng tàn phá thân thể đất Việt với việc đẩy hàng triệu thanh niên vào chỗ chết, khiến nguyên khí quốc gia bị tổn hại trầm trọng, với việc dồn tài lực vật lực cho chiến tranh khiến toàn thể đất nước không thể phát triển, thậm chí còn phải cắt đất nhường biển để trả nợ vũ khí. Rồi sau khi chiến thắng, thống nhất tổ quốc thì lại thực thi một chế độ cai trị tuy được tổ chức hết sức chặt chẽ (với một hệ thống ban giấy khố lỏng, một mạng lưới kiểm soát nhiều tầng nấc, một bàn tay thô tóm tất cả mọi quyền lực) nhưng thật sự là vô tổ chức, vì không đưa đến sự phát triển tốt đẹp của toàn thân thể xã hội và của từng tế bào công dân. Trái lại đảng chỉ làm cho đất nước lụn bại mọi mặt: tụt hậu kinh tế và tham nhũng tràn lan khiến Việt Nam luôn mãi đói nghèo, suy đồi đạo đức và băng hoại giáo dục khiến giống nòi ra yếu hèn thua kém, tước đoạt nhân quyền và gieo rắc sợ hãi khiến nhân sinh không thể phát triển, tàn phá môi trường và cống dâng đất tổ khiến tương lai dân tộc thành bấp bênh... Đồng thời, khối u chính cộng đảng lại tạo ra vô vàn khối u thứ phát, u di căn không kém xâm nhập và tàn phá cơ thể xã hội là những thành viên của cái gọi là Mặt trận Tổ quốc!!!

Cái khiến cho khối ung thư Cộng sản ngày càng hoành hành, làm hại trực tiếp cơ thể đất nước và gián tiếp cơ thể nhân loại như thế, đó chính là vì tham vọng thống trị điên cuồng đi đôi với tham lam hưởng thụ vô đáy. Đang khi đại đa số nhân dân lâm cảnh cùng khổ thì hàng lãnh đạo trong đảng trở thành giàu sụ và ăn chơi xa xỉ, bằng cách thu tóm toàn bộ diện tích đất đai và tài nguyên đất nước vào tay mình. Đang khi toàn thể nhân dân bị trói buộc trong vô vàn luật lệ khắt khe phi lý, dưới trùng trùng công an mật vụ theo dõi thì đảng lại ngang nhiên ngồi xôm trên pháp luật, biến tam quyền nhà nước (hành pháp, lập pháp, tư pháp) và tam quyền nhân dân (quân đội, báo chí, tôn giáo) trở thành công cụ. Và để thỏa mãn hai thứ tham này, cộng sản dùng tới dối trá và bạo lực (như tế bào ung thư sinh học đánh lừa được cơ chế tự vệ miễn dịch và thô bạo tấn công mọi tế bào bình thường). Dùng bạo lực làm phương pháp và dối trá làm nguyên tắc, y như lời đại văn hào Nga Aleksandr Solzhenitsyn (mới mất hôm mùng 3-08-2008) đã nói trong diễn văn gửi đến Hội đồng Nobel khi ông được trao giải Nobel văn học 1970: "Chúng ta đừng quên điều này: bạo lực không sống một mình và không có khả năng sống một mình; nó buộc phải đan xen với dối trá. Giữa chúng có một mối dây liên kết tự nhiên, mật thiết và sâu đậm nhất. Bạo lực lấy gian dối làm nơi trú ẩn, gian dối lấy bạo lực làm chỗ nương tựa. Người nào từng một lần tuyên bố lấy bạo lực làm phương pháp thì người đó buộc phải chọn dối trá làm nguyên tắc. Khi mới ra đời, bạo lực hoành hành một cách công khai và thậm ...

TRONG SỐ NÀY

***

- Trg 01 ► Ung thư đã đến hồi phát tác!
- Trg 03 ► Lời kêu gọi đẩy mạnh cuộc đấu tranh tự do dân chủ...
-Khôi 8496
- Trg 05 ► Quốc hội Liên Âu thông qua Nghị quyết 1636...
-ML Nhân quyền VN
- Trg 06 ► Quyết nghị 9 điểm của Đại hội thường niên PGVNTN
-Phòng Thông Tin PGQT
- Trg 07 ► Lãnh đạo Công giáo thế giới lên tiếng cho công lý...
-VietCatholic
- Trg 09 ► Suy tư từ vụ Thái Hà-Tòa Khâm Sứ
-Nhã Nam
- Trg 10 ► Thái Hà-Tòa Khâm sứ, nhận diện các vai kịch...
-Đồng Nhân
- Trg 12 ► Sám hối thầm lặng của một nhà báo
-Đặng Ái Quốc
- Trg 13 ► Hỡi ta, ta phải làm gì? (thơ)
-Ngô Minh Hằng
- Trg 14 ► Thế kẹt của Cộng đảng VN hiện nay
-Nguyễn Chính Kết
- Trg 16 ► Nhận diện bản chất đối trá của Cộng sản VN
-Lê Thiên
- Trg 20 ► Chính trị, vùng cấm địa ?
-Đỗ Thái Nhiên
- Trg 23 ► Chính quyền VN chỉ giới "khôn nhà đại chợ"
-Ánh Dương
- Trg 25 ► Cuộc sát phạt ở thượng đỉnh đảng CSVN
-Bùi Tín
- Trg 29 ► Người tù 4436Z, nhà giáo chiến sĩ dân chủ Vũ Hùng
-Nguyễn Phương Anh
- Trg 30 ► Công bằng và công lý thẳng ở ngoài Việt Nam
-Vũ Quốc Dụng

**ĐẢNG TA AN ĐỨC
BAO LA!
LÀM CỤ THẰNG ĐỀU,
LÀM CHA THẰNG
LỬA !!!**

...chí vênh vang. Nhưng khi nó mạnh rồi, có ghé ngồi vững vàng rồi, nó cảm thấy bầu không khí quanh mình loãng ra nên không thể sống được nếu không hạ xuống mà nấp vào lớp mây của gian dối, nguy trang mình bằng những lời đường mật. Không nhất thiết là lúc nào nó cũng công khai cắt cổ người ta, mà thường thường nó đòi buộc dân đen của mình thể trung thành với đối trá, đồng lõa với đối trá".

Đó là điều được chứng nghiệm qua bao sai lầm và tội ác do khối u cộng đảng gây ra suốt thời gian nó xâm nhập vào thân thể đất nước dân tộc, mà điển hình là vụ Tòa Khâm sứ-xứ Thái Hà mới đây. Dựa trên nguyên tắc chính trị bất công: "đất đai do nhà nước quản lý" (mà thực chất là đảng sở hữu), CSVN tiếp tục coi mình là người cấp phát ơn huệ điền thổ theo kiểu xin-cho, khiến Hội đồng Giám mục Việt Nam phải lên tiếng (trong bài Quan điểm ngày 25-09-2008): "Tình hình khiếu kiện đất đai kéo dài và chưa được giải quyết thỏa đáng là vấn đề thời sự, trong đó có đất đai của các tôn giáo nói chung và giáo hội Công giáo nói riêng, cụ thể như vụ việc Tòa Khâm sứ cũ và giáo xứ Thái Hà. Chắc chắn có nhiều nguyên nhân dẫn đến tình trạng trên, nhưng ở đây chúng tôi muốn lưu ý đặc biệt đến điều này: luật về đất đai tuy đã sửa đổi nhiều lần nhưng vẫn còn bất cập, chưa đáp ứng kịp đà biến chuyển trong đời sống xã hội, đặc biệt là chưa quan tâm đến quyền tư hữu chính đáng của người dân. Thêm vào đó, nạn tham nhũng và hối lộ càng làm cho tình hình tệ hại thêm. Thiết nghĩ không thể có một giải quyết tận gốc nếu không quan tâm đến những yếu tố này".

Rồi dựa trên đường lối "bạo lực làm phương pháp và đối trá làm nguyên tắc", CSVN đã tung nhiều đòn đàn áp tàn bạo đối với những công dân đang hiền hòa đòi công lý qua việc sốt sắng câu nguyện và qua việc đối thoại chân thành (cũng như đối với nhiều công dân khác liên hệ tới việc đòi dân chủ cùng thời gian, theo kiểu thanh toán cho rảnh tay để xử trí vụ Tòa Khâm sứ-xứ Thái Hà, như vụ các thành viên Khối 8406 giành biểu ngữ, các sinh viên biểu tình chống Trung quốc, các phóng viên viết bài chống tham nhũng). CS cũng dùng toàn bộ hệ thống báo đài công cụ (những khối u di căn) để tung ra vô số phóng sự, bài viết, cuộc phỏng vấn đầy ác ý, bóp méo, xuyên tạc hòng lèo lái, đầu độc công luận, thậm chí còn đầu độc cả giới trẻ (trên báo Thiếu niên tiền phong số 79 [9-2008] chẳng hạn), khiến cho Hội đồng Giám mục Việt Nam phải cảnh báo: "Trong tiến trình giải quyết những tranh chấp, một số phương tiện truyền thông thay vì là nhịp cầu liên kết và cảm thông thì lại gieo rắc hoang mang và nghi kỵ. Vì thế, chúng tôi đề nghị những người làm công tác truyền thông đại chúng phải hết sức cẩn trọng khi đưa tin tức và hình ảnh, nhất là khi liên quan đến danh dự và uy tín của cá nhân cũng như tập thể... Cũng trong tiến trình giải quyết những xung đột nêu trên và nhiều vụ việc khác, một số người có khuynh hướng sử dụng bạo lực, và như thế, tạo thêm bất công trong xã hội... Vì thế, chúng tôi tha thiết mong ước mọi người hãy chấm dứt mọi hình thức bạo lực, trong hành động cũng như trong ngôn từ".

Song song và đồng thuận với bài Quan điểm trên là vô số lời nói và hành động phản bác trong toàn thể xã hội Việt Nam cũng như nơi đồng bào hải ngoại và công luận thế giới. Suốt hơn 60 năm qua, chưa bao giờ người ta thấy sự phản kháng mạnh mẽ như vậy đối với chế độ và đảng CSVN. Sự ra đời của Nghị Quyết 1636 do Quốc Hội Liên Hiệp Âu Châu thông qua ngày 3-10-2008 mới rồi để đề cao vai trò của Truyền Thông trong các nền Dân chủ cũng là việc gián tiếp góp phần vào sự phản đối ấy. Tất cả như làm nên một thứ kháng thể để chống lại kháng nguyên là khối ung thư CS mà nay làm nhiễm độc toàn bộ cơ thể Việt Nam. Khối ung thư gian dối và bạo lực này đã đến hồi phát tác. Nghĩa vụ chúng ta là phải cắt bỏ nó cho sớm mới hy vọng cứu cả toàn thân!

BAN BIÊN TẬP

Chó dại Ba Đình (Babui - Danchimviet.net)

LỜI KÊU GỌI đẩy mạnh cuộc đấu tranh tự do dân chủ cho VN

.....Việt Nam 04-10-2008.....

Kính gửi
– Đồng Bào Việt Nam trong và ngoài nước
– Các đoàn thể tôn giáo, chính trị, văn hóa, xã hội
– Cùng Cộng Đồng và Thân hữu Quốc Tế

I. Đấu tranh ôn hòa mà vẫn bị đàn áp

Chúng tôi, Khối 8406 – gồm hàng ngàn thành viên trong và ngoài nước – đã hình thành và phát triển cùng với Bản Tuyên Ngôn Tự Do Dân Chủ Cho Việt Nam công bố ngày 8-4-2006, gọi tắt là Tuyên Ngôn 8406. Từ khi thành lập, Khối 8406 luôn trung thành với tinh thần và nội dung bản Tuyên Ngôn trên là đấu tranh ôn hòa bất bạo động nhằm thay thế triệt để thể chế chính trị độc tài độc đảng tại Việt Nam hiện nay bằng thể chế dân chủ đa đảng.

Nhưng suốt hơn hai năm qua, dù Khối 8406 chỉ đấu tranh hết sức ôn hòa, bất bạo động, nhà cầm quyền Cộng Sản Việt Nam vẫn liên tục đàn áp, khủng bố các thành viên rất khốc liệt. Họ trắng trợn vu cáo những người đấu tranh là vi phạm hiến pháp và luật pháp Việt Nam để lấy cớ đàn áp, theo dõi, khám xét, tịch thu tài sản, xử phạt hành chính, đui khỏi sở làm, cắt điện thoại, phá Internet, lăng mạ trên các phương tiện truyền thông, đến tận nhà hoặc chặn bắt dọc đường để dẫn giải về đồn công an thẩm vấn, hành hung, giam giữ vô cơ nhiều giờ, hoặc cuối cùng là xét xử vô luật và cầm tù phi pháp (xin xem danh sách mấy chục thành viên của chúng tôi bị bỏ tù đính kèm bên dưới).

2. Khẳng định công, tội

Trước tình trạng trên, Khối 8406 khẳng định:

1) Tất cả những người dũng cảm đứng lên đấu tranh giành lại Tự Do Dân Chủ cho Việt Nam đã và đang bị nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam khủng bố, đàn áp hoặc giam giữ từ trước đến nay đều là những người yêu nước. Họ chẳng những không có tội mà còn có công với quốc gia dân tộc. Nhân dân Việt Nam sẽ mãi mãi ghi nhớ công lao của họ.

2) Những kẻ nắm quyền trong đảng Cộng sản Việt Nam suốt 6 thập niên qua là những kẻ có tội rất lớn đối với dân tộc. Suốt 63 năm cai trị đất nước từ 2-9-1945 đến nay, họ không ngừng gieo rắc tội ác chỉ để duy trì chế độ độc tài độc đảng, phân dân hại nước này. Nhân dân Việt Nam sẽ đòi đòi lên án họ.

3. Đẩy mạnh cuộc đấu tranh

Nhân dịp này, Khối 8406 chúng tôi kêu gọi Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước, các đoàn thể tôn giáo, chính trị, văn hóa, xã hội, cùng Cộng đồng quốc tế hãy cùng chúng tôi đẩy mạnh hơn nữa công cuộc đấu tranh giành lại Tự Do Dân Chủ cho Việt Nam.

a) Một số vấn đề cần làm rõ

Trước hết cần làm rõ một số vấn đề quan trọng sau đây :

1/ Hai cuộc chiến tranh Đông Dương kéo dài 30 năm (1945-1954 và 1954-1975) mà Việt Nam là chiến trường chính đã hoàn toàn có thể tránh được, chúng không phải là định mệnh đối với các nước Đông Dương nói chung và Việt Nam nói riêng. Tất cả các nước trong khu vực Đông Nam Á sau chiến tranh thế giới thứ hai có hoàn cảnh địa lý và chính trị tương tự Việt Nam đều đã giành được độc lập và tránh được chiến tranh, Việt Nam cũng đã có thể như vậy. Khốn thay, đất nước chúng ta đã không tránh được chiến tranh là vì hoàn cảnh Việt Nam lúc ấy có hai nét đặc thù lớn:

– Năm 1949, Thực dân Pháp đã trao trả lại độc lập cho cả 3 nước Đông Dương tại Paris, thủ đô nước Pháp. Nhưng họ cương quyết không trả độc lập cho Việt Nam thông qua ông Hồ Chí Minh – vì họ biết rõ ông ta là cán bộ đang hoạt động cho Quốc Tế Cộng sản III – mà thông qua Cựu hoàng Bảo Đại. Sau sự kiện này, Cựu hoàng lên làm Quốc Trưởng từ 1949 đến 1955. Còn Hồ Chí Minh thì cương quyết tiếp tục chiến tranh để tiêu diệt các đảng phái Quốc gia hầu đảng CS nắm được trọn quyền.

– Với sự ra đời của nước Trung Hoa Cộng sản ngày 01-10-1949, Mao

Trạch Đông có ý đồ không hề che giấu là dùng Đông Dương làm bàn đạp và đảng CSVN làm tay sai để bành trướng phong trào Cộng sản xuống các nước Đông Nam Á. Chính yếu tố này đã làm cho cuộc chiến tranh Đông Dương lần thứ nhất (1945-1954) mở rộng thêm và khốc liệt hơn.

Nếu cuộc chiến tranh Đông Dương lần thứ nhất mà tránh được và Đông Dương đã được độc lập rồi, thì cuộc chiến tranh Đông Dương lần thứ hai (1954-1975) dĩ nhiên đã chẳng xảy ra. Tiếc thay nó đã được tiến hành và hai sự kiện nêu trên mới là những nguyên nhân chính, còn những nguyên nhân khác nếu có, cũng chỉ là phụ. Một trong những nhiệm vụ quan trọng của phong trào dân chủ Việt Nam hiện nay là phải sử dụng mọi phương tiện, khả năng sẵn có để làm cho nhân dân Việt Nam hiểu rõ điều này. Nếu chưa làm được điều này thì cuộc đấu tranh dân chủ ở Việt Nam còn gặp rất nhiều khó khăn trở ngại.

Cũng cần phải nói thêm rằng sau 2 cuộc chiến tranh Đông Dương trên, thì dân tộc Việt Nam lại phải bước tiếp vào hai cuộc chiến tranh nữa ở biên giới Tây Nam (1975-1989) và biên giới phía Bắc (1979) của Tổ quốc, mà nguyên nhân là những mâu thuẫn nội bộ ba nước cộng sản Trung Quốc, Việt Nam, Campuchia, chứ không phải là “thực dân, đế quốc” nào cả. Chúng đã làm cho hàng trăm ngàn binh lính và thường dân vô tội Việt Nam bị chết và bị thương còn .

b) Những thảm họa do chế độ độc tài gây ra cho dân tộc

Chừng nào còn chế độ độc đảng toàn trị trên đất nước ta, chừng đó dân tộc ta vẫn phải gánh chịu những nỗi đau thương và cơn đại họa sau đây :

– Các quốc nạn và quốc nhục: như tham nhũng, lãng phí, áp bức, bất công, đói nghèo, tụt hậu; như môi trường bị tàn phá, văn hóa, giáo dục và đạo đức xã hội bị xuống cấp, nhân phẩm bị chà đạp, lao động của công nhân bị coi rẻ; nền an ninh của cả nước và của mỗi người dân bị xâm phạm, v.v... Những quốc nạn quốc nhục ấy chẳng những không ngăn chặn được mà ngày càng nghiêm trọng và tồi tệ hơn. Nói cách khác, một cuộc tổng khủng hoảng toàn diện ở Việt Nam trong tương lai là điều không thể tránh khỏi.

– Đã nhiều thập niên qua, trong tất cả các lãnh vực kinh tế, chính trị, quân sự, ngoại giao, văn hóa, xã hội, giáo dục, v.v... dân tộc Việt Nam luôn luôn phải đối mặt với nguy cơ do một

thiếu số, thậm chí chỉ một vài kẻ nắm thực quyền trong đảng Cộng sản gây nên từ những hành động duy ý chí, phản khoa học và phiêu lưu liều lĩnh của họ. Họ tự quyết định rồi ép buộc toàn dân phải theo mình, kể cả đẩy dân tộc vào những cuộc chiến tranh đầy máu và nước mắt như đã từng xảy ra trong quá khứ. Sau những cuộc chiến tranh ấy, phần thắng lợi luôn thuộc về thiểu số cầm quyền bất lương, còn phần thua thiệt luôn thuộc về đại bộ phận dân tộc.

- Cái gọi là "đường lối xây dựng kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa" đang được thực hiện ở Việt Nam hiện nay là một thứ "đầu Ngô mình Sở" không hề có trong bất cứ học thuyết kinh tế - chính trị nào trên thế giới tự cổ chí kim, từ Đông sang Tây, kể cả trong học thuyết Mác-Lênin. Đây là sản phẩm từ sự tính toán ma mánh, láu cá của giai cấp cầm quyền cộng sản Việt Nam hiện thời. Họ đã cam tâm đem cả dân tộc ra làm vật thí nghiệm cho những chủ trương đường lối chỉ nhằm đến đặc quyền, đặc lợi của họ.

c) Kêu gọi soạn dự thảo Hiến pháp mới chủ trương dân chủ đa đảng

Vì thế, Khối 8406 kêu gọi giới trí thức Việt Nam, đặc biệt là giới luật sư hãy cùng phối hợp để xây dựng một bản Dự thảo Hiến pháp mới cho một nước Việt Nam mới, để tân Quốc hội mang tính chất dân chủ đa đảng thông qua. Trong đó, xin đề nghị xác định rõ những tiêu chí căn bản sau đây:

- Hiến pháp ấy phải chủ trương đa đảng, phù hợp với tính đa nguyên vốn có của cuộc sống.

- Quyền tư hữu tài sản, kể cả quyền tư hữu đất đai của công dân Việt Nam phải được tôn trọng, v.v..

Đó là những khác biệt căn bản của Hiến pháp mới so với hiến pháp nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam hiện thời. Ngoài ra, chế độ hộ khẩu cũng dứt khoát được bãi bỏ. Tập đoàn cầm quyền cộng sản Việt Nam hiện nay do tình thế cũng đã buộc phải nới rộng một số tự do của người dân so với trước đây. Nhưng họ cương quyết phủ nhận hai tiêu chí trên bằng điều 4, 17 và 18 của Hiến pháp. Vì thế, tất cả những thay đổi khác đã, đang hoặc sẽ xảy ra trong tương lai chỉ là sự tu sửa vật vãnh, chấp vá, vô thực chất, nhằm đối phó với áp lực trong nước và quốc tế mà thôi.

d) Kêu gọi toàn dân cùng cầu nguyện, cầu an cho quê hương

Khối 8406 cũng kêu gọi mọi người Việt Nam trong và ngoài nước cùng

cầu nguyện cho Tự do Dân chủ, Tự do Tôn giáo, cho việc Bảo toàn Đất Tổ và cầu an cho những người từng đấu tranh vì những giá trị trên đang còn bị giam giữ trong lao tù cộng sản. Những việc làm này có thể do tập thể hay cá nhân thực hiện, ở ngoài trời, trước cửa nhà hay bên trong nhà, tùy điều kiện và hoàn cảnh cụ thể của từng cá nhân hay tập thể ấy. Mục đích cuộc vận động này là tập hợp, liên minh, nối kết các lực lượng dân chủ trong và ngoài nước để chuẩn bị cho một cuộc xuống đường vĩ đại của toàn dân tộc nhằm giành lại Tự do Dân chủ đích thực cho VN trong một tương lai không xa, như Liên Xô, Đông Âu, Philippin, Indone-sia đã giành được cho dân tộc họ bằng con đường hòa bình bất bạo động.

Việt Nam, ngày 04-10-2008

Ban đại diện lâm thời Khối 8406

- 1- *Kỹ sư Đỗ Nam Hải, Sài Gòn.*
- 2- *Giáo sư Nguyễn Chính Kết, đang công tác tại hải ngoại.*
- 3- *Cựu Sĩ quan Trần Anh Kim, Thái Bình.*
- 4- *Linh mục Phan Văn Lợi, Huế.*
- 5- *Nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa, Hải Phòng, đang bị cầm tù phi pháp.*

Phụ lục

DANH SÁCH CÁC TÙ NHÂN LƯƠNG TÂM CỦA KHỐI 8406

35 vị (sắp xếp theo vần)

Cập nhật ngày 04-10-2008

I. Đã bị kết án và bị cầm tù:

- 1- Ông Đoàn Văn Diên, 4 năm 6 tháng.
- 2- Luật sư Nguyễn Văn Đài, 5 năm tù.
- 3- Ký giả Huỳnh Nguyên Đạo, 3 năm tù.
- 4- Ký giả Trương Minh Đức, 5 năm.
- 5- Anh Phạm Bá Hải, 5 năm tù.
- 6- Anh Vũ Hoàng Hải, 2 năm tù.
- 7- Luật sư Trần Quốc Hiền, 5 năm tù.
- 8- Chị Trần Thị Lệ Hồng, 3 năm.
- 9- Anh Trương Quốc Huy, 6 năm tù.
- 10- Chị Hồ Thị Bích Khương, 2 năm tù.
- 11- Linh mục Nguyễn Văn Lý, 8 năm tù.
- 12- Luật sư Lê Thị Công Nhân, 4 năm tù.
- 13- Anh Hàng Tấn Phát, 6 năm tù.
- 14- Chuyên gia Nguyễn Phong, 6 năm tù.
- 15- Anh Nguyễn Ngọc Quang, 3 năm tù.
- 16- Ông Phùng Quang Quyền, 1 năm 6 tháng.
- 17- Bác sĩ Lê Nguyên Sang, 5 năm tù.
- 18- Anh Lương Văn Sinh, 2 năm tù.
- 19- Ông Lê Văn Sóc, chức sắc Hòa Hảo, 6 năm tù.
- 20- Chuyên viên Nguyễn Bình Thành, 5 năm tù.
- 21- Luật sư Nguyễn Bắc Truyền, 4 năm tù.
- 22- Chị Nguyễn Thị Tuyết, 1 năm 6 tháng.

II. Bị giam giữ chưa xét xử

- 1- Dân oan Nguyễn Thị Cẩm Hồng, Long An.
- 2- Thầy giáo Vũ Hùng, Hà Tây.
- 3- Nhà văn Nguyễn

Xuân Nghĩa, Hải Phòng. 4- Chiến sĩ Phạm Thanh Nghiênn, Hải Phòng. 5- Dân oan Nguyễn Kim Nhân, Bắc Giang. 6- Sinh viên Ngô Quỳnh, Bắc Giang. 7- Nhà thơ Trần Đức Thạch, Nghệ An. 8- Chiến sĩ Dân oan Lê Thị Kim Thu, Đồng Nai. 9- Chiến sĩ Dân chủ Nguyễn Văn Tính, Hải Phòng. 10- Kỹ sư Phạm Văn Trội, Hà Tây. 11- Dân oan Nguyễn Văn Túc, Thái Bình

III. Bị truy nã

1- Giáo sư Nguyễn Chính Kết, Sài Gòn. 2- Dân oan Đỗ Thị Kim Phế, Đồng Tháp.

(Tin mới nhất: hiện nay, anh Phạm Văn Hải đã ra khỏi tù)

TỰ DO NGÔN LUẬN Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:
witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:

<http://www.tdongonluan.com>
www.luongtamconggiao.com
www.tudodanchuvietnam.net
<http://tudongonluan.atspace.com>
<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên
đây, Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam

QUỐC HỘI LIÊN HIỆP ÂU CHÂU thông qua NGHỊ QUYẾT 1636 đề cao vai trò Truyền thông trong các nền Dân chủ .....*Bản tin Mạng Lưới Nhân Quyền VN 10-10-2008*.....

Ngày 3-10-2008 vừa qua, Quốc Hội Liên Hiệp Âu Châu đã thông qua Nghị Quyết 1636. Nghị Quyết này long trọng đề cao vai trò của Truyền Thông trong các nền Dân Chủ .

Vào dịp này, Tiến sĩ Callamard, Chủ Tịch Tổ Chức Điều 19 (Article 19 Organization), một tổ chức Nhân Quyền độc lập hoạt động khắp thế giới nhằm bảo vệ và cổ võ quyền tự do phát biểu cũng đã tuyên bố: “*Vào lúc có những thách thức lớn lao cho ngành truyền thông khắp thế giới, luôn cả tại Âu châu, Nghị Quyết 1636 đã ra đời đúng lúc và được hoan nghênh đặc biệt. Những cuộc tấn công nhắm vào tự do truyền thông và tự do phát biểu gần suốt 10 năm qua đã đảo ngược trào lưu tích cực của 10 năm trước đó, đồng thời đã ngăn trở việc phổ biến thông tin tự do đến dân chúng, tạo nên hiểm họa nghiêm trọng cho các chế độ dân chủ mới cũng như cũ*”.

Mạng Lưới Nhân Quyền Việt Nam hân hoan chào mừng sự ra đời của Nghị Quyết 1636. Việc thông qua Nghị Quyết này đã nói lên mối quan tâm sâu xa của các quốc gia hội viên thuộc Liên Hiệp Âu Châu về các quyền tự do ngôn luận và tự do thông tin đang bị chà đạp nặng nề tại nhiều quốc gia đang bị quân phiệt và cộng sản độc tài thống trị.

Nhân dịp này, Mạng Lưới Nhân Quyền Việt Nam đặc biệt kêu gọi nhà cầm quyền Hà Nội phải chấm dứt ngay mọi vi phạm Nhân Quyền, trong đó có các quyền tự do ngôn luận và tự do báo chí, theo đúng tinh thần của Công Ước Quốc Tế về Những Quyền Dân Sự và Chính Trị của Liên Hiệp Quốc mà Hà Nội đã phê chuẩn và cam kết tôn trọng kể từ năm 1982.

Theo Tiến Sĩ Callamard, quyền tự do phát biểu và thông tin của giới truyền thông là một đòi hỏi thiết yếu của dân chủ. “*Sự tham gia của quần chúng trong tiến trình quyết định đòi hỏi quần chúng phải được thông tin đầy đủ và có cơ hội tự do trao đổi và thảo luận những ý kiến khác nhau*.”

Nghị Quyết 1636 hoan nghênh những nhận định có tính cách so sánh về các tình trạng truyền thông tại các quốc gia, và mời gọi quốc hội các nước phân tích tình hình truyền thông của nước họ để tìm ra những thiếu sót trong luật lệ và cách thực hành về truyền thông, và có biện pháp thích ứng để chấn chỉnh. Nghị Quyết 1636 đã đưa ra 27 nguyên tắc căn bản để đánh giá tình hình tự do báo chí tại mỗi quốc gia.

Đặc biệt Nghị Quyết 1636 đã đưa ra những nguyên tắc về luật lệ thích hợp và tương ứng liên quan đến việc bêu xấu. “*Các viên chức chính quyền không được đặc miễn đối với sự phê bình và nói xấu khác hơn người dân bình thường, chẳng hạn như bằng hình luật với mức án cao hơn... Các nhà báo sẽ không phải bị tù hay các cơ sở truyền thông sẽ không bị đóng cửa vì lời bình luận chỉ trích*” (Nguyên tắc căn bản 2); cái gọi là luật lệ chống phát biểu hận thù: “*Hình luật chống lại sự xúi giục hận thù hay để bảo vệ trật tự công cộng hoặc an ninh quốc gia phải tôn trọng quyền tự do phát biểu. Các hình phạt phải đúng với nhu cầu cần thiết và tương xứng*” (Nguyên tắc căn bản 3); sở hữu chủ truyền thông: “*Sở hữu chủ truyền thông và giới có ảnh hưởng kinh tế đến truyền thông phải minh bạch. Luật lệ phải chống lại nạn độc quyền truyền thông và các loại*

thị trường áp đảo trong ngành truyền thông. Ngoài ra, phải có hành động tích cực nhằm khích lệ sự đa nguyên truyền thông.” (Nguyên tắc căn bản 18).

Nghị Quyết 1636 cũng kêu gọi nhà cầm quyền phải tôn trọng sự kín đáo về các nguồn thông tin của nhà báo (Nguyên tắc căn bản 8); bảo vệ các nhà báo, kể cả bằng cảnh sát và tòa án: “*Các nhà báo bị hăm dọa phải được cảnh sát bảo vệ khi họ yêu cầu. Các công tố viên và tòa án phải xử lý thích đáng và đúng mức khi các nhà báo bị hăm dọa hay bị tấn công.*” (Nguyên tắc căn bản 14).

Ngoài ra, Nghị Quyết cũng nêu lên nhiều nguyên tắc nhằm bảo đảm sự độc lập của các cơ sở truyền thông, đáng kể nhất gồm có: (1) chống lại sự can thiệp chính trị: “*Các nhân viên chính phủ còn tại chức không được hoạt động trong ngành truyền thông chuyên nghiệp*” (Nguyên tắc căn bản 23); (2) độc lập đối với các sở hữu chủ truyền thông (Nguyên tắc căn bản 13); (3) được sử dụng một cách công bằng và bình đẳng các kênh, tần số, hay dây cáp phân phối tin tức (Nguyên tắc căn bản 16); (4) được sử dụng một cách công bằng và bình đẳng các phương tiện truyền thông khi có bầu cử (Nguyên tắc căn bản 5); (5) sử dụng không hạn chế sách báo thông tin ngoại quốc hay điện tử, kể cả Internet (Nguyên tắc căn bản 17); (6) độc lập của các nhà phát thanh công cộng không bị sự can thiệp chính trị (Nguyên tắc căn bản 20); và (7) truyền thông tư nhân không bị đặt dưới sự điều hành của các công ty nhà nước hay do nhà nước không chế và kiểm soát; (8) các tổ chức truyền thông tư nhân phải được hưởng quyền tự điều hành: “*Phải có một hệ thống tự điều hành trong ngành truyền thông bao gồm quyền các nhà báo trả lời và sửa chữa hoặc tự nguyện xin lỗi. Ngành truyền thông phải thành lập những cơ quan tự điều hành như hội đồng khiếu nại hay người phụ trách tiếp nhận và điều tra khiếu nại. Quyết định của các cơ quan này phải được thi hành, và những biện pháp này phải được tòa án công nhận là hợp*

pháp. (Nguyên tắc căn bản 25); và “Các nhà báo phải tự thiết lập và áp dụng những chuẩn mực chuyên môn về tư cách hành xử, phải cho khán giả hay độc giả biết những quyền lợi chính trị và tài chánh của họ cũng như sự hợp tác của họ với nhà nước, chẳng hạn như các nhà báo đi theo quân đội” (Nguyên tắc căn bản 26). ◆◆◆◆◆◆◆◆

Đồng thanh quyết nghị :

1- Triệt để thực hiện và phát huy Giáo chỉ số 9 của Đức cố Đệ tứ Tăng thống Thích Huyền Quang ban hành ngày 8-9-2007, Thông bạch Hướng dẫn thi hành Giáo chỉ số 9 của Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ phổ biến ngày 25-9-2007 nhằm mở rộng sinh hoạt tổ chức Giáo hội tại Hoa Kỳ, củng cố niềm

hồi quyền sinh hoạt pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Thứ hai, hoàn trả Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất tất cả các cơ sở chùa viện, văn hóa, giáo dục, từ thiện mà Nhà nước chiếm dụng sau năm 1975. Bước đầu, hoàn trả ngay cho Giáo hội hai cơ sở chính yếu là Việt Nam Quốc tự và Trung tâm Văn hóa Quảng Đức để Giáo hội có cơ ngơi đặt trụ sở cho Viện Tăng thống và Viện Hóa Đạo. Thứ ba, đưa Giáo hội Phật giáo Việt Nam do Đảng và Nhà nước thiết lập năm 1981 ra khỏi Mặt trận Tổ quốc. Thứ tư, làm sáng tỏ cái chết của Cố Hòa thượng Thích Thiện Minh năm 1978.

4- Phát triển nhanh chóng và vững chắc hệ thống Gia Đình Phật tử Việt Nam tại Hoa Kỳ qua các Miền, mà Ban Hướng dẫn Trung ương Hoa Kỳ vừa được trình diện tại Đại hội cùng với sự gia nhập của các Đoàn Cựu Huynh trưởng San Jose, Sacramento, Dallas ;

5- Phát triển các khuôn hội địa phương trên các tiểu bang Hoa Kỳ nhằm kiện toàn cơ sở hạ tầng của Giáo hội, thúc đẩy việc tu học Phật pháp và ngoại hộ cho Giáo hội trong công cuộc vận động nhân quyền, dân chủ và toàn vẹn lãnh thổ trước cuộc xâm lăng văn hoá nô dịch và soán chiếm hai quần đảo Hoàng sa và Trường sa;

6- Để ghi nhớ công ơn cao dày của Đức cố Đệ Tứ Tăng Thống Thích Huyền Quang, Đại Hội thay đổi tên miền Liễu Quán thành Miền Huyền Quang. Đại Hội cũng ấn định đại lễ Phật Đản 2553 tại chùa Điều Ngự, thành phố Westminster, nam California, Ngày Truyền Thông Văn Hoá tại cùng địa điểm, và Đại Hội Khoáng Đại GHPGVN TNH-NHK tại trụ sở chùa Diệu Pháp.

Trên lĩnh vực hoạt động đối ngoại và quốc tế :

7- Mở rộng công tác ngoại giao thân hữu với các phong trào Phật giáo, Nhân quyền và Dân chủ trên thế giới, đặc biệt tại các quốc gia Châu Á để kết liên phong trào Phật giáo quốc tế phục vụ hoà bình và an sinh nhân loại ;

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

PHÁT HUY GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VNTN

QUYẾT NGHỊ CHÍNH ĐIỂM

của Đại hội Thường niên GH Phật Giáo VN Thống nhất Hải ngoại tại Hoa Kỳ

◆◆◆◆◆◆◆◆ *San Jose 12-20-2008* ◆◆◆◆◆◆◆◆

Đại hội Thường niên Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất Hải ngoại tại Hoa Kỳ tổ chức tại Chùa An Lạc ở thành phố San Jose, bang California, Hoa Kỳ, trong ba ngày 10, 11 và 12-10-2008, đã thể hiện sâu xa tinh thần và quyết tâm phát huy Giáo hội để khai triển và thực hiện toàn vẹn Giáo chỉ số 9 của Đức cố Đệ tứ Tăng thống Thích Huyền Quang và Thông bạch Hướng dẫn thi hành Giáo chỉ số 9 của Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ nhằm chặn đứng hiện trạng nội ma ngoại chướng đang phân hóa cộng đồng dân tộc và cộng đồng Phật giáo.

Sau ba ngày Đại hội, qua tám phiên khoáng đại đánh giá tình hình Giáo hội trong và ngoài nước một năm qua, vạch kế hoạch hoạt động cho năm tới, khai triển vai trò người Cư sĩ trước nhu cầu thời đại, và luận định âm mưu đưa Nghị quyết 36 của nhà cầm quyền Hà Nội nhằm phân liệt cộng đồng Phật giáo hải ngoại nói riêng và cộng đồng người Việt tị nạn nói chung, chư Hòa thượng, Thượng tọa, Đại đức Tăng Ni và quý đạo hữu Cư sĩ, đại diện các Hội đồng Giáo phẩm, Hội đồng Điều hành, 13 Tổng vụ và 14 Miền trên toàn quốc Hoa Kỳ

tin cho Tăng Ni, Phật tử đang vọng hướng về Giáo hội nơi quê nhà, điều hướng các cơ sở Giáo hội, các tổ chức Phật giáo Việt Nam trong công tác Phật sự, hoằng dương chánh pháp và văn hóa. Đồng thời ý thức sự tiếm danh GHPGVNTN hiện nay của một số Tăng Ni, Cư sĩ ở hải ngoại không phục vụ Giáo hội Mẹ là GHPGVNTN đã trưởng dưỡng ra các vị này, mà mục tiêu tiếm danh chỉ để phục vụ danh lợi riêng tư hay thế quyền phi dân tộc ;

2- Tổ chức các khóa an cư kiết hạ liên châu, các khoá tu học đặc biệt cho giới Cư sĩ, tạo thuận duyên cho mọi giới quần chúng Phật tử cũng như giới trẻ, trưởng dưỡng tín tâm, phát huy đạo học, thể nghiệm giáo pháp để viên mãn hạnh nguyện hoằng hóa độ sinh, và các khoá huấn luyện chuyên ngành nhằm đáp ứng các hoạt động của Giáo hội trên lĩnh vực truyền thông, văn hoá, xã hội. Đồng thời gây quỹ hoạt động cho các cơ sở truyền thông, văn hoá, xã hội của Giáo hội ;

3- Mở rộng và thúc đẩy tích cực công tác vận động quốc tế nhằm hậu thuẫn công cuộc phục hồi quyền sinh hoạt pháp lý theo lập trường bốn điểm của Viện Hóa Đạo : Thứ nhất, CHXHCNVN phải phục

8- Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất Hải ngoại tại Hoa Kỳ cùng với Giáo hội các châu mở rộng cuộc vận động quốc tế để thể hiện Tuyên cáo ngày 27.12.2007 của Hội đồng Lưỡng Viện về việc Trung quốc xâm chiếm hai quần đảo Hoàng Sa và Trường sa để: a- bảo vệ vẹn toàn lãnh thổ mà mục tiêu trước mắt là bảo vệ chủ quyền trên hai quần đảo Hoàng sa và Trường sa ; b- gây ý thức cấp cứu trong Cộng đồng Người Việt hải ngoại về chủ quyền dân tộc và kết hợp mọi nỗ lực chung nhằm ngăn chặn nguy cơ mất nước ;

9- Kêu gọi sự hậu thuẫn của thế giới thực hiện Chương trình 8 điểm trong “Lời Kêu gọi cho Dân chủ Việt Nam” do Hòa thượng Thích Quảng Độ nhân danh Hội đồng Lưỡng viện, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, công bố năm 2001, như một tiến trình dân chủ hóa Việt Nam bằng tình nghĩa dân tộc và phương thức bất bạo động, nhằm chấm dứt tình trạng phân tranh, nghèo đói, suy kiệt của đất nước ;

Đại hội nhất tề ghi nhớ công ơn cao dày của Đức cố đệ tứ Tăng thống Thích Huyền Quang đã hi hiến trọn đời cho Đạo pháp trường tồn, GHPGVNTN vững chãi, Quê hương an lạc, tự do. Đại hội cũng nhất tề chấp tay cầu Phật gia hộ cho Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, Xử lý Thường vụ Viện Tăng Thống, chư Tôn giáo phẩm Hội đồng Lưỡng Viện và trong 20 Ban Đại diện pháp thể khinh an, Phật sự viên thành.

Phật lịch 2552

Làm tại Chùa An Lạc, thành phố San Jose, bang California, HK ngày 12-10-2008

**Đấu tranh hoà bình,
bất bạo động.
Vạch trần mặt thật
Hồ Chí Minh.
Giải thể chế độ Cộng
sản độc tài.**

LÃNH ĐẠO CÔNG GIÁO THẾ GIỚI lên tiếng cho công lý thông qua CÁC CUỘC ĐÀN ÁP CỦA CỘNG SẢN

**THƯ CỦA HỒNG Y
TOMASEK, TỔNG GIÁM MỤC
THÀNH PRAHA,
KIÊM GIÁO CHỦ CÔNG GIÁO
MIỀN BOHÊMIA, TIỆP KHẮC.**

*(Công bố ngày 21-11-1989, trước
200.000 người biểu tình tại Praha và
được đọc tại các nhà thờ Chúa nhật
26-11-1989.)*

Đồng bào thân mến,

Tôi ngỏ lời với anh chị em vài giờ sau khi tôi trở về từ Rô-ma, nơi tôi đã tham dự lễ tôn phong hiển thánh cho Chân phước ANÊ miền Bohemia. Thánh nữ là công chúa, mặc dầu tu trong đan viện vì lòng mến Chúa yêu người, nhưng ngài không ngừng ở cạnh dân mình trong những giờ phút vinh quang cũng như trong những lúc tủi nhục. Về phần tôi, tôi cũng không thể nào tỏ ra xa lạ với định mệnh quốc gia của tôi và toàn thể đồng bào đất nước tôi. Tôi không thể im lặng trong lúc tất cả anh chị em đang hiệp lực với nhau để phản đối những bất công mà anh chị em phải chịu từ 40 năm nay.

Người ta không thể duy trì lòng tin nhiệm đối với giới lãnh đạo quốc gia không muốn nói sự thật và chối bỏ các quyền lợi và các quyền tự do của nhân dân. Với truyền thống có từ hàng ngàn năm nay, những quyền này vẫn được coi là những quyền bình thường trong những quốc gia trẻ trung hơn đất nước chúng ta. Tôi muốn soi sáng tình trạng xã hội của chúng ta qua những kinh nghiệm của Giáo Hội Công Giáo của đất nước này: đã bao nhiêu lần Giáo Hội gửi đến Nhà Nước những lời khiếu nại và thỉnh cầu, nhưng Nhà Nước đều không thèm đếm xỉa gì đến. Mãi đến năm 1985, khi hàng trăm ngàn tín hữu lên tiếng tại Trung Tâm Hành Hương Vê-rê-rát, và sau khi thư thỉnh nguyện gồm mấy trăm ngàn chữ ký được gửi đến Nhà Nước Tiệp Khắc hồi năm ngoái, lúc đó mới có một vài bước tiến bộ. Năm ngoái, tôi cũng đề nghị với Nhà Nước sẵn sàng làm trung gian đối thoại giữa Chính Phủ và Giáo Hội. Nhưng mãi đến cách đây nửa năm, ông Chủ Tịch mới trả lời, nhưng rồi cũng chẳng có tiến bộ gì đáng kể. Giáo Hội tiếp tục lệ thuộc

Nhà Nước theo những điều hạn chế được áp đặt trên Giáo Hội từ thời Staline. Trong việc cai quản giáo phận, các giám mục hoàn toàn lệ thuộc Nhà Nước và lời nói quyết định trong vấn đề này dường như vẫn là lời nói của các cơ quan mật vụ. Những cuộc hội họp của các giám mục và linh mục đều bị cản trở vì sự hiện diện của các đại diện Nhà Nước trong các buổi họp. Bầu không khí thiếu tự do, các tín hữu trưởng thành cũng như con cái họ và nhất là các bạn trẻ Công Giáo cảm thấy thật khó thở.

Người ta hứa hẹn với chúng tôi rằng: việc điều chỉnh lại tình trạng pháp lý của Giáo Hội sẽ được thực hiện phù hợp với các quy luật quốc tế về những tự do nhân quyền, nhưng người ta lại không nói gì đến việc Đảng cầm quyền phải từ bỏ chương trình dần dần tiêu diệt đức tin.

Đối với những hạng người như thế, chúng ta không thể tin tưởng được.

Tình trạng đau buồn tương tự như thế cũng xảy ra trong các lãnh vực khác của đời sống, trong lãnh vực khoa học, văn hoá, thông tin.

Từ Đông sang Tây, chúng ta đang ở giữa những quốc gia trong quá khứ cũng như hiện nay đang đập đổ những hàng rào của những chế độ độc đoán.

Về phần chúng ta, chúng ta không thể nào chờ đợi được nữa. Bây giờ cần phải ra tay hành động.

Chúng ta cần có một chính phủ dân chủ, nếu không thì chúng ta không thể nào thành công trong việc chặn đứng những tai họa về môi sinh và những tai ương khác.

Tất cả những người có điều kiện muốn nói với chúng ta, họ phải được phát biểu tự do, để chúng ta chọn lựa từ nơi họ một chính phủ công minh bước với chúng ta chứ không phải chống lại chúng ta.

Chính vì thế tất cả chúng ta bây giờ đều có trách nhiệm đối với thời điểm hiện tại và tương lai của chúng ta và con em chúng ta.

Các bạn thân mến, chúng tôi hợp sức với các bạn là những người đang kêu gào công bằng cho tất cả mọi người.

Với lòng biết ơn và kính trọng, tôi hướng lòng về các nạn nhân của bạo lực tàn ác. Lời Chúa Ki-tô được áp dụng cho các bạn: "Phúc cho những người đói khát sự công chính, vì họ sẽ được no thoả".

Lời kêu gọi trừng trị những kẻ phạm tội ác là điều rất đúng. Tôi chỉ xin các bạn một điều này: đó là tiếp tục theo đuổi con đường bất bạo động. Chúng ta tranh đấu cho sự thiện bằng những phương thế tốt. Qua kinh nghiệm của những kẻ áp bức chúng ta, chúng ta thấy được rằng những chiến thắng trong giận dữ, thù oán, tham lam, ham hố quyền bính, hống hách đều là những chiến thắng ngắn ngủi.

Hỡi các tín hữu Công Giáo và các linh mục,

Tôi cũng muốn nói với tất cả anh chị em trong giờ phút quyết liệt này của lịch sử chúng ta, không ai trong anh chị em được đứng ngoài lề. Hãy lại lên tiếng, hợp với tất cả công dân Tiệp Khắc, cả với những người thuộc sắc tộc khác, dầu họ là tín hữu hay không có tín ngưỡng. Quyền tự do tín ngưỡng không thể tách rời khỏi những quyền dân chủ khác. Tự do là điều không thể phân chia được.

Tôi xin chấm dứt nơi đây với những lời đã từng vang dội đã lâu trong lịch sử của chúng ta: "Với sự trợ giúp của Thiên Chúa, số phận của chúng ta ở trong tay chúng ta".

Praha 21-11-1989

HÔNG Y F. TOMASEK,

Tổng Giám Mục Praha

Kiểm Giáo Chủ Công Giáo miền Bohemia

Lm Nguyễn Ngọc Tĩnh dịch

THƯ CỦA HĐGMVN GỬI CỘNG ĐỒNG DÂN CHÚA TẠI VIỆT NAM

HỘI ĐỒNG GIÁM MỤC VIỆT NAM

Kính gửi:

Anh em linh mục, anh chị em tu sĩ, giáo dân trong cộng đồng Dân Chúa tại Việt Nam

Anh chị em thân mến,

1. Sau Hội nghị thường niên kỳ II vừa qua, được tổ chức tại Tòa giám mục Xuân Lộc, từ ngày 22 đến 26-09-2008, HĐGM.VN đã cử một đoàn đại diện đến Hà Nội gặp gỡ và trao đổi với Thủ tướng Chính phủ. Đoàn đại diện gồm có Đức cha Chủ tịch HĐGM và ba giám mục đại diện ba giáo tỉnh Hà Nội, Huế, Tp. Hồ Chí Minh.

2. Trong cuộc gặp gỡ chiều ngày thứ Tư 1-10-2008, từ 17g00 đến 18g30, sau khi nghe chúng tôi trình bày quan điểm của HĐGM.VN về một

số vấn đề trong hoàn cảnh hiện nay, Thủ tướng đã thông báo tình hình thực hiện chính sách tôn giáo nói chung và đối với Công giáo nói riêng. Là người đứng đầu cơ quan hành pháp trong Nhà Nước Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam, Thủ tướng cũng nêu lên quan điểm của Chính phủ đối với vụ việc Tòa Khâm sứ cũ (số 42 Nhà Chung) và giáo xứ Thái Hà (số 178 Nguyễn Lương Bằng, Hà Nội), cũng như đối với Đức Tổng giám mục Hà Nội.

3. Nhờ lời cầu nguyện của anh chị em, cuộc gặp gỡ đã diễn ra trong tinh thần lắng nghe và trao đổi thẳng thắn. Như thế, con đường đối thoại được khai mở lại sau một thời gian tưởng như bế tắc. Chúng tôi xin chân thành cảm ơn anh chị em đã cầu nguyện cho chúng tôi. Thế nhưng con đường đối thoại tìm về chân lý, công lý và lợi ích lâu dài của đất nước là con đường dài với nhiều khó khăn và trắc trở, đòi hỏi khôn ngoan và kiên nhẫn. **Vì thế, xin anh chị em tiếp tục hiệp ý cầu nguyện, riêng cũng như chung, trong các cộng đoàn giáo xứ và dòng tu, với tinh thần hiệp nhất, yêu thương và ôn hoà.**

Chúng ta xác tín rằng Thiên Chúa luôn đồng hành với Dân Người. Xin Chúa ban ơn bình an và ơn soi sáng cho tất cả mọi người biết thành tâm tìm kiếm và gặp được chân lý, công lý và lợi ích lâu dài của cả cộng đồng dân tộc. Khi tất cả mọi người đều lấy chân lý, công lý và công ích làm ánh sáng soi đường và chuẩn mực chọn lựa, thì chúng ta sẽ có thể vượt lên trên những khó khăn và trở ngại trong tiến trình xây dựng quê hương và phát triển đất nước thân yêu của chúng ta.

Hà Nội, ngày 3-10-2008

Chủ tịch HĐGM.VN

+Gm. Phêrô Nguyễn Văn Nhơn

Đại diện Giáo tỉnh Hà Nội

+Gm. Anton Vũ Huy Chương

Đại diện Giáo tỉnh Huế

+Têphanô Nguyễn Như Thế

Tổng Giám mục Huế

Đại diện Giáo tỉnh Sài Gòn

+Gioan B. Phạm Minh Mẫn

Hồng y Tổng Giám mục

<http://vietcatholic.net/>

THƯ CỦA HỘI ĐỒNG GIÁM MỤC HOA KỲ HIỆP THÔNG VÀ ỦNG HỘ LẬP TRƯỜNG CỦA HĐGM VIỆT NAM

Ủy Ban về Công Lý và Hoà Bình
Quốc Tế

Ngày 1 tháng 10 năm 2008

Kính gửi:

Đức Cha Phêrô Nguyễn Văn Nhơn

Giám mục Đà Lạt, chủ tịch HĐGM VN

Tòa giám mục

9 Nguyễn Thái Học

Tp. Đà Lạt Việt Nam

Thưa Đức Cha

Tôi rất lấy làm buồn khi biết rằng có sự leo thang căng thẳng giữa Giáo hội và chính quyền địa phương Việt Nam, khi xe ủi đất kéo đến địa điểm trước đây là Tòa Khâm Sứ ở Hà Nội. Diễn biến này càng gây quan ngại cho thoả thuận đã đạt được hồi tháng Hai về cách giải quyết những tranh tụng về tài sản và đất đai bằng đối thoại hoà bình. Chắc chắn khi Đức ông Parolin dẫn đầu phái đoàn Vatican đến VN hồi tháng 6 năm 2008, đã có thảo luận việc dần dần hoàn trả cho Giáo hội quyền xử dụng những tài sản trước đây bị quốc hữu hoá. Hành động đơm phương vừa rồi của chính phủ Việt Nam là trực tiếp đi ngược lại những điều trước đây đã thỏa thuận.

Với cương vị chủ tịch Ủy ban lo về Công lý và Hoà bình quốc tế thuộc Hội đồng Giám mục Hoa Kỳ, tôi muốn diễn tả tình liên đới với giáo hội VN trong thời điểm khó khăn này. Tôi hoàn toàn ủng hộ bản tuyên bố ngày 25 tháng 9 của Hội Đồng Giám Mục Việt Nam đã kêu gọi chính phủ Việt Nam "đối thoại chân thành cởi mở và thẳng thắn trong hoà bình và tôn trọng lẫn nhau" để giải quyết các vấn nạn về đất đai và tài sản. Tôi cũng mạnh mẽ ủng hộ quyết định của Đức cha đã đứng lên tỏ tình liên đới với Đức TGM Ngô Quang Kiệt người bị chính quyền địa phương vu cáo là khuấy động gây bất ổn.

Chúng tôi luôn nghĩ đến và cầu nguyện cho Đức cha, các anh em Giám mục, và giáo dân VN. Nguyên xin tất cả luôn được Chúa ban sức mạnh và ân sủng trong thời kỳ thử thách này.

Thân ái trong Chúa Kitô

Giám mục Thomas G. Wenski,

GM Orlando

**Chủ tịch Ủy ban về Công lý và
Hoà Bình Quốc tế**

VietCatholic News 05-10-2008

**Kính mời vào xem và
ghi tên gia nhập Khối
8406 ở trang mạng
của Khối:
[http://khoi8406vn.
blogspot.com](http://khoi8406vn.blogspot.com)**

Suy tư từ vụ THÁI HÀ - TÒA KHÂM SỨ

.....*Nhã Nam 01-10-2008*.....

Tôi là một người làm báo, hiện đang phục vụ cho cơ quan ngôn luận của nhà nước XHCN Việt Nam. Theo dõi sát sao vụ tranh chấp đất của giáo xứ Thái Hà và Tòa Khâm Sứ (TH-TKS) trong thời gian qua, tôi vô cùng thất vọng trước cách hành xử của chính quyền và cơ quan ngôn luận. Vì lẽ ấy, cảm thấy đã đến lúc cần phải bày tỏ ý kiến của mình dưới khía cạnh của người làm báo, để góp phần gạn đục khơi trong sự kiện này. Như sau:

HỒ THẸN NHỮNG BÔI BÚT - BÔI HÌNH

Người cầm bút viết báo, tiên vàn đòi hỏi phải có đức tính “trung thực”. Hơn ai hết, những đồng nghiệp báo hình ở đài truyền hình Việt Nam (VTV) và những đồng nghiệp báo viết trong nước “rất hiểu rõ” điều này. Nhất là trong thời đại dân trí vươn cao như ngày nay, khi phương tiện thông tin quá thuận lợi, dễ dàng xâm nhập đến từng ngõ ngách, từng gia đình, từng cá nhân... thì tính “trung thực” lại càng phải được đề cao hơn nữa, bởi không thể dễ dàng lừa gạt công luận như thời bao cấp. Chỉ một cú nhấp chuột tại nhà, thì mọi diễn biến trên khắp thế giới này, người ta có thể ngay lập tức rõ tường tận dưới nhiều góc cạnh. Điều sơ đẳng ấy hà tất phải nói ra với đồng nghiệp làm gì? Đau lòng thay! Lại cần phải nói, nói nhiều hơn, nói rõ ràng nhất trong lúc này. Sở dĩ phải “ôn tập” như thế vì có những đồng nghiệp hắc lương tâm, đã bẻ cong ngòi bút, đã phi báng báo giới, đánh mất mình để trở thành “tay sai” hạ đẳng phục vụ cho ác tâm của một lũ người, cho bọn “cường hào ác bá” thời đại mới, những kẻ đang phá hoại đất nước, phá hoại tinh thần đại kết dân tộc “dưới lốt nhà cầm quyền”.

Ở đây, tôi muốn đề cập đến hành vi xuyên tạc câu nói của TGM Ngô Quang Kiệt.

Nếu trong tay có chính nghĩa, tại sao không cho đăng “nguyên văn” bài phát biểu của TGM Kiệt hào rộng đường dư luận? Người dân đủ trình độ hiểu biết, đủ trí óc phán đoán đúng sai trong đó, để biết nên đứng về bên nào! Ấy thế mà đồng nghiệp của tôi lại giờ thủ đoạn cắt đầu, xén đuôi, biến “một đoạn thoại” thành “một câu thoại” mang ý nghĩa khác, thâm độc và nham hiểm vô cùng với cách làm này!!! Đáng hồ thẹn, hồ thẹn ngàn lần! Khi đài truyền hình trung ương, những tờ báo của một nước tự hào có bốn ngàn năm văn hiến, lại trở trên vạch lưng cho thế giới thấy mình là quân “bôi bút” và “bôi hình”. Họ đang tả con voi theo cách của 5 anh mù: “rờ trúnng cái đuôi, rồi kết luận con voi có khác gì cái chổi đâu!” Ô hô! Quá khôi hài. Bản thân là một nhà báo XHCN, giờ đây chính tôi cũng cảm thấy “rất là nhục nhã khi cầm... cái thẻ nhà báo Việt Nam, vì bị đồng nghiệp làm hoen ố giá trị mất rồi” (xin đừng “thiến” bớt câu này của tôi nếu muốn trích).

Tôi xin kể một câu chuyện được truyền tụng trong ngành y: Ông thầy dẫn nhóm sinh viên thực tập đến giường một người bệnh. Để dạy học trò mình bài học “nhớ đời”, thầy kéo quần bệnh nhân, thọc ngón tay vào hậu môn rồi đưa lên mũi người. Xong, ông yêu cầu học trò hết thầy đều làm như vậy. Ai cũng thấy ghê, nhưng chẳng lẽ thầy thị phạm cho xem mà trở lại không làm! Thế là ai cũng thọc ngón tay vào và người. Đợi cho hết lượt, thầy mới hỏi: “Các anh chị nhận thấy gì?” – “Thúi lắm, ghê lắm thầy ơi!”. Nhóm sinh viên cùng rùng mình đáp lại. Thầy mỉm cười nói: “Tôi chẳng thấy thúi, chẳng thấy ghê gì cả, mặc

dù tôi cũng ngửi ngón tay như các anh chị vậy! Tại sao? Vì tôi thọc ngón trở vào hậu môn, nhưng ngửi ngón giữa mà!”. Bấy giờ đám sinh viên mới ngẩn người ra. Thầy lại tiếp: “Các anh chị phải có mắt quan sát, phải có óc suy luận, đừng vội tin ngay, đừng hành động ngay theo những gì diễn ra trước mắt. Nhớ nhé!”. Bài học này cũng là bài học chung cho nhân dân Việt Nam trong lúc này, đừng dễ thông tin thủ đoạn của nhà nước đánh lừa. Kèo không, lại như đám sinh viên “ngửi ngón tay thúi”!

MỘT NHÀ NƯỚC KHÔNG CHÂN CHÍNH

Muốn trưng dụng hai mảnh đất TH-TKS, nhà nước phải chứng minh được những chứng từ pháp lý để người công giáo “tâm phục, khẩu phục”, tự động rút lui, thì mới đáng gọi là nhà nước chân chính. Cũng là tư cách cao cả của bậc “phụ mẫu chi dân”. Tiếc thay! Họ đã hành xử theo cách của quân đầu đường xó chợ, tự rêu rao cho thế giới biết chế độ ta “vừa ăn cướp vừa la làng” và “đã làm đi còn già mồm” đúng như thành ngữ Việt Nam có nói. Nhà nước đã từng răn dạy người dân: “Đất đang tranh chấp, không đối tượng nào được quyền xây dựng công trình trên đó”. Vậy mà hai miếng đất trên đang trong lúc “nước sôi lửa bỏng”, thì chính họ lại khẩn trương đem ngày cho làm vườn hoa. Hỏi rằng, ai đã đơn phương chà đạp pháp luật?

Xưa nay, tất cả công trình xây dựng do nhà nước thực hiện bao giờ cũng rầm rộ hình thức, nào là lễ động thổ với cờ phướn rợp trời, nào là kêu mời báo đài đến đưa tin, nào là tiệc tùng linh đình sau đó. Lại nữa, thi công lễ mễ, kéo dài thời gian vốn là đặc thù cố hữu của nhà nước XHCNVN. Ngay cả những công trình quốc kế dân sinh rất bức thiết, họ cũng không hề biết “nóng đít” làm cho kịp tiến độ. Nhưng trong việc xây dựng hai vườn hoa, thì lại quá “thần tốc” và bất ngờ động thổ khi còn tấm tời, vàng thái dương chưa ló dạng chân trời. Chúng ta có câu “bóng đêm là đồng loã của cái ác”, chính quyền có nhớ không? Việc xây dựng này phải

THÁI HÀ-TÒA KHÂM SỨ

Nhận diện các vai kịch trong bộ máy nhà nước CS

.....Đồng Nhân 02-10-2008.....

được xem là kỷ lục Việt Nam, một việc chưa có tiền lệ trước đây và có lẽ cả mai sau nữa. Một nhà nước chân chính, thực hiện một công viên ích nước lợi dân như đang rêu rao thì sợ gì mà phải lén lén, lút lút trong bóng đêm như vậy? Chẳng biết những nhà lãnh đạo TP. Hà Nội ăn phải bùa mê thuốc lú của ai, mà chỉ đạo cho bày tôi hành động theo lối của phường trộm cắp! Cách làm này tựa hồ ngang nhiên vỗ ngực cho thiên hạ thấy “họ là kẻ chụp giạt”, cố lấy cho bằng được bằng mọi giá, chẳng cần đối thoại, chẳng cần lòng dân. Rõ ràng “cướp ngày là quan” chẳng sai!

Tôi nhớ không lầm, thì ông Nguyễn Văn Thiệu, tổng thống của chế độ Việt Nam Cộng Hoà đã từng nói: “Đừng nghe những gì cộng sản nói, mà hãy nhìn kỹ những gì cộng sản làm”. Nhiều thế hệ trẻ lớn lên sau năm 1975, chưa biết thực hư của câu ấy ra sao, nay thì đã được chính nhà nước cộng sản chứng minh “hai năm rưỡi” rồi đó. Thế là qua vụ TH-TKS, nhân dân Việt Nam, loài người tiên bộ trên thế giới đã có cơ hội thấy được bộ mặt thật của đảng CSVN. Họ mới “ngộ” ra ông Thiệu nói quá đúng! Tôi đang lăm le nộp hồ sơ xin được kết nạp đảng, nhưng giờ nhất quyết dẹp phăng ý định đó, bởi không muốn đứng trong hàng ngũ những kẻ mị dân trắng trợn.

Sau cùng, xin mượn câu chuyện người Do Thái đóng đinh ông Giêsu trên đồi Gogotha để kết thúc bài viết của mình: Quần chúng khi ấy bị nhà cầm quyền xúi dục, đã kêu gào đòi giết ông Giêsu, tha cho tên trộm cắp Baraba. Và bản án đã được thi hành. Nhưng ngay sau đó, nhân loại đã hiểu ra được chân lý này: “Dù tha Baraba, thì Baraba vẫn là tên trộm cắp. Dù đóng đinh Giêsu, thì Giêsu vẫn là Thiên Chúa”. Thế đấy! Chính nghĩa là sự bất diệt. Sự kiện TH-TKS rồi đây sẽ được xem là một vết nhơ trong Việt sử, nhưng lại là sự vinh quang trong giáo sử Việt Nam. Người công giáo hãy tin vào điều ấy.

Vụ việc đòi tài sản đòi công lý của Tổng Giáo phận Hà Nội đã lôi kéo rất nhiều sự chú ý của công luận. Có rất nhiều bài viết đưa tin, phân tích tình hình, đặc biệt là phân tích về nội bộ của bộ máy nhà nước cộng sản. Có nhiều hướng phân tích suy luận nhưng nhìn chung ngay cả người Công Giáo cũng cho rằng :

- Có nhóm quyền lực thiên về "trả tài sản, từng bước trả lại công lý". Họ gọi là nhóm cấp tiến, đứng đầu là Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng.

- Có nhóm bảo thủ, nhất định không trả tài sản đồng thời thẳng tay dùng bạo lực đàn áp. Họ gọi là nhóm bảo thủ ở Hà Nội đứng đầu là ông Phạm quang Nghị và ông Nguyễn Thế Thảo, cùng những tướng công an khét tiếng như ông Nguyễn Văn Hường và ông Nguyễn Đức Nhanh.

Những giả thiết chia phe cấp tiến và bảo thủ trong hàng ngũ lãnh đạo CSVN

• Các phân tích thậm chí tìm cách lý giải hộ cho thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng về lời hứa của ông ta với các giám mục Công Giáo hồi đầu 2008: "Hãy ngưng cầu nguyện tại Tòa Khâm sứ, nhà nước sẽ trả lại tài sản", cho là ông ta thực tình, nhưng rồi đã bị phe bảo thủ vô hiệu hoá. Ông Dũng muốn trả nhưng phe bảo thủ không cho trả. Rồi họ còn so sánh thời kỳ "Công thần" Võ Văn Kiệt làm thủ tướng, chính ông Kiệt nói công khai trong một hội nghị nội bộ đảng, hứa bảo vệ Nguyễn Hộ (Nguyễn Hộ là một đảng viên lão thành cách mạng một công thần theo CS từ những năm 1930. Sau nhận ra bản chất lưu manh của CS mà quay lưng lại), nhưng sau đó phe bảo thủ bắt giam Nguyễn Hộ! Như một cát tát vào mặt Võ Văn Kiệt. Ngay như vậy ông Thủ tướng Kiệt cũng chẳng làm gì nổi! Phương chi là ông TT Nguyễn Tấn Dũng bây giờ!

• Hay có phân tích cho rằng ông Nguyễn Tấn Dũng đã tự đánh mất uy tín của mình qua việc không thể giữ được lời hứa, chứng tỏ vai trò của thủ tướng Dũng chẳng là gì đối với phe bảo thủ. Phe cấp tiến của ông Dũng còn rất mong manh trước phe bảo thủ... Thậm chí có người còn lập luận dù phe cấp tiến "nuốt lời" hay chưa làm được việc gì hữu ích cho quốc

gia dân tộc, nhưng vẫn phải "hỗ trợ, nuôi dưỡng" sự cấp tiến. Vì phe cấp tiến CS có thể tạo ra một tương lai sáng sủa hơn của dân tộc... nhất là những người trong miền Nam sau biến cố Tòa Khâm Sứ và Thái Hà -- nay tỏ ra can đảm hơn và cũng không biết sợ nữa; họ sẽ ủng hộ ông Dũng và ông Triết là người Nam kỳ và cho rằng 2 ông này cấp tiến hơn là quan chức Bắc kỳ thủ cựu! Vì vậy họ suy luận có thể ủng hộ cho cánh Dũng Triết của Nam Kỳ và hãy dựa vào 2 người này mà phát triển đường lối cởi mở với các nhà dân chủ, các phong trào dân chủ. Rồi khi phong trào lớn mạnh thì tính tiếp.

Đoán xa đoán gần như vậy cũng chỉ là phỏng đoán. Nên nhớ rằng CS vẫn là thứ CS độc tài đảng trị, họ nói mà không giữ lời, không thực hiện lời hứa bao giờ, chỉ nghĩ đến quyền lợi của cá nhân họ và của đảng mà thôi!

Việc lập luận CS nói mà không giữ lời là do "cơ chế rối rắm của quyền lực CS", sinh ra nó là thế, nó sống cũng nhờ như thế, chứ không phải cá nhân những người CS cấp tiến hay bảo thủ. Thiếu hiểu biết về CS, về xã hội CS sẽ đưa đến tình trạng bị mắc bẫy CS. Đây là hình thức tung hoành ra công luận, một hình thức giải cứu nhau, phân lập các thông tin không cho liên kết với nhau, đánh lạc hướng chú ý mà CS vẫn hay dùng. Trong giới lưu manh gọi là "kẻ cướp đồ ném cho kẻ khác cầm chạy". Bất được người thì cũng không còn tang vật mà luận tội.

Nên nhớ cơ chế là do con người tạo ra, nên nó có thể thay đổi. Thực tế CS đã thay đổi rất nhiều cơ chế chính sách, thậm chí nó thay đổi cả những nguyên lý căn bản mang tính quyết định bản chất của chủ thuyết CS như nguyên lý kinh tế chính trị Mác-Lênin.

Trong cơ chế quyền lực có người gọi là "rối rắm" của CS, việc đưa chủ tịch nước hay tổng bí thư, hay thủ tướng đi Trung Quốc, đi Mỹ, hay đi Âu châu, đều trong tính toán và bàn thảo quyết định chung của bộ chính trị, với những cuộc họp rất mất thời gian. Đi sang đâu, đi sang rồi đi những đâu, khi đi làm những gì, nói

cái gì... đều được Bộ Chính Trị sắp đặt trước như một biên đạo kịch.

CS vốn là những kẻ không có truyền thống học hành, không được học hành chính qui, cũng không có khả năng học hành bài bản, nhưng lại rất giỏi học lõm, học mót. Họ rất sợ bị hớ, bị lộ tẩy là những kẻ thiếu học, không có khả năng bổ sung về nội dung, họ tìm cách bổ sung về hình thức. Đặc biệt đối với lãnh tụ CS, đánh bóng hình ảnh là một việc làm CS không tiếc tiền bạc, không từ thủ đoạn (lịch sử đã chứng minh).

Khi xem lại băng hình cuộc gặp mặt giữa Phan Văn Khải và TT Mỹ G.Bush, người ta sẽ thấy ông Thủ tướng Khải phải cầm một tờ giấy (tay không hề cầm bút, vì chẳng có gì phải viết), vừa nói vừa liếc mắt nhìn vào. Cho nên không thể có chuyện mấy ông chủ tịch quận, chủ tịch thành phố Hà Nội cầm qua mặt Thủ tướng mà tấn công TGP Hà Nội. Họ chỉ là những con Robot được lập trình và điều khiển từ xa mà thôi. Nhưng khi cần, họ sẽ thành "Phe bảo thủ" ngăn cản nỗ lực đổi mới đầy tâm huyết của ông Thủ tướng cấp tiến. Họ trở thành những con tốt thì để đánh bóng hình ảnh cho một lãnh tụ CS nào đó.

Đúng là về mặt hình thức có những chuyện tranh giành quyền lực, tranh ăn, mà các nhóm CS hành xử như "đá vào mặt nhau". Nhưng CS từ đầu đã chứng minh họ là những kẻ lưu manh, luôn lợi dụng mọi tình huống, tình tiết để thủ lợi. Ngay cả những việc "đấu đá" như trên, nếu thủ được lợi, nếu qua đó có thể đổ vấy trách nhiệm, thoái thác trách nhiệm. Vỡ truyện ra thì họ tuyên bố: "Bất lực vì đã làm hết cách" hay "vì không muốn gà nhà đánh nhau"... Các diễn biến này nêu trướng ý họ, họ cứ để diễn tiến... và không chỉ để "tự diễn biến", CS còn tìm cách tạo ra các sự kiện các diễn biến này.

Kinh nghiệm cho thấy: người CS nếu thấy các diễn biến mà họ không thủ được lợi gì, hay gây thiệt hại thì họ sẽ làm gì? Họ sẽ ra lệnh cho diễn biến đấy phải "đi vào lề bên phải" hay "bắt bỏ tù tội" với tội danh: "lợi dụng quyền tự do dân chủ xâm phạm lợi ích của nhà nước, quyền và lợi ích hợp pháp của công dân" hoặc "làm lộ bí mật công tác", v.v... Cao hơn, họ có thể giết người bằng một tai nạn, như vụ Thượng tướng thứ trưởng quốc phòng CS Lê Trọng Lịch bị "tai nạn" rơi máy bay trực thăng ở Lào.

Vậy tại sao ông Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng lại hứa lèo?

Một vị thủ tướng hứa lèo về một vụ việc vài ngàn mét vuông đất có đáng không? Nên nhớ đầu 2008 Việt

cộng đang phải chuẩn bị chuyển sang Mỹ cho ông Nguyễn Tấn Dũng. Lúc đó CS không thể để vụ việc diễn tiến, cũng không thể đàn áp. Chuyển đi của ông Nguyễn Tấn Dũng phải được diễn ra bằng mọi giá nên đảng CS sẽ hành động bằng mọi giá mà có người nói: "Họ sẵn sàng đốt cả toà nhà chỉ nhằm mục đích có lửa để hút thuốc Lào mà thôi!"

Học thuyết CS là một học thuyết gian trá, ai theo nó bắt buộc phải đóng kịch, các chính trị gia CS dù lớn dù nhỏ đều là những kịch sĩ "tài năng". Họ triệt để lợi dụng các vai kịch để lừa bịp cho dù cách kịch cỡm đến đâu, như chính ông Hồ Chí Minh khóc sau khi bị ta thán về chiến dịch "cải cách ruộng đất". Để cho các vai kịch được hoàn hảo, CS đề cao công tác bảo mật. Có thể nói xã hội CS là xã hội của thâm cung bí sử. Nó phát triển không chỉ trên triều đình, mà lan xuống tận các phủ quận huyện... đâu đâu cũng toàn là "thâm cung bí sử". Thậm chí trong một gia tộc vùng quê nào đó cũng thấy bóng dáng của "thâm cung bí sử"... Chính vì thiếu thông tin mà các vai kịch của CS đã lừa bịp được khá nhiều người. Đến tận ngày nay còn khối người vẫn còn bị mắc lừa!

Trong thực tế, CS đã không biết bao nhiêu lần đóng kịch "quân xanh quân đỏ". Thậm chí trong các vở kịch có cả máu chảy đầu rơi: Vụ Việt Minh cướp tàu chở vũ khí của quân Tưởng trên sông Hồng năm 1945 bị bại lộ thì chính Hồ Chí Minh đã xin lỗi quân Đồng Minh và trao mấy tên Việt minh cho quân Tưởng xử trảm. Rồi sau đó lại chính Hồ Chí Minh ký bằng "Tổ quốc ghi công" cho mấy tay cướp bị lộ kia. Vụ việc này, thậm chí CS họ còn ghi cả vào chính sử đảng của CSVN!

Cho nên không có phe bảo thủ cũng không có phe cấp tiến nào trong bộ máy CS cả! Tất cả họ đều cùng một giuộc. Phe này, phe kia, người này, người kia, phát biểu này nọ... đều trong một chương trình, trong một nghị quyết ma quỷ nào đó của họ. Đồng bào Việt Nam, đồng hương, đồng đạo, đồng nhân tâm: đừng mắc mưu CS.

Không thể dùng tương quĩ để trừ quĩ. Cái cần nuôi dưỡng là quần chúng đang chịu bao đau khổ, là những chí sĩ, những giáo sĩ dũng cảm uy phong dám lên tiếng, dám đối đầu với CS chứ không phải phe cấp tiến CS. Còn người CS phản tỉnh ư? Vẫn có cửa chào đón họ đấy chứ: Hãy phản tỉnh bằng hành động.

*****

CS muốn cướp đất Giáo xứ An Bằng, TGP Huế,

Giáo xứ An Bằng, xã Vinh An, huyện Phú Vang, tỉnh Thừa Thiên-Huế, đang ở dưới sự cai quản của linh mục Phê rô Nguyễn Hữu Giải. Cách đây nhiều năm, một giáo dân tên Lê Khinh thuộc giáo xứ đã hiến cho giáo xứ một mảnh đất có trồng dương liễu sát bờ biển để làm một đài cầu nguyện. Mảnh đất này, ông đã sở hữu và khai thác từ trước năm 1975. Cha quản xứ đã cho dựng tại nơi ấy một cây Thánh giá và xây một bàn thờ để cử hành thánh lễ khi cần.

Thế nhưng, từ đầu tháng 09-2008, nhà cầm quyền địa phương đã đột nhiên yêu cầu giáo xứ tháo gỡ Thánh giá và phá hủy bàn thờ, lấy lý do đó là rừng phòng hộ (tức là đất của nhà nước). Linh mục quản xứ đã chứng minh với đầy đủ vật chứng và nhân chứng rằng đây là đất tư đã được hiến cho Giáo xứ, đang khi nhà cầm quyền địa phương chẳng từng được bằng chứng nào cả. Thấy Giáo xứ cương quyết giữ vững lập trường, thế là CS giờ trò bạo lực cổ hữu. Từ ngày 26-09 cho tới hôm nay, Giáo xứ An Bằng sống trong sự đe dọa của công an, của chính quyền các cấp rồi của lính biên phòng. Nơi lễ đài, họ đóng hai cái trại, canh gác cả ngày lẫn đêm, giáo dân đến cầu nguyện thì bị theo dõi rất kỹ. Cán bộ cũng tới từng nhà trong giáo xứ để hù dọa và lấy những lời sơ hở để bôi nhọ. Cha quản xứ và một số giáo dân cốt cán bị gọi đi "làm việc" (thăm vấn) liên tục. Đang khi làm việc, có lần cán bộ đề nghị hãy dời lễ đài đó vào sâu trong đất liền thì mọi chuyện êm xuôi. Thậm chí hơn 30 trường tộc trong khu vực cũng bị gọi đến trụ sở xã để nghe nhà nước hải tội linh mục Giải và giáo xứ An Bằng. Rồi cũng từ hôm 26-09, mỗi buổi sáng lúc 5 giờ rưỡi, xã bắt loa nói về chính sách tôn giáo, về "sự tôn trọng tôn giáo của nhà nước ta". Song song đó, UBND huyện Phú Vang cũng gửi cho Tòa Giám Mục một bức thư và yêu cầu Tòa Giám Mục phải chỉ đạo Giáo xứ tháo gỡ Thánh giá, phá hủy bàn thờ, nếu không thì nhà nước sẽ tự mình hành động.

Theo như chúng tôi được biết, sở dĩ nhà cầm quyền địa phương quyết ăn cướp khu đất này chính là vì theo dự án, sẽ có một con đường du lịch chạy song song với bờ biển tại vùng huyện Phú Vang. Một khi con đường này làm xong, thì phần đất phía đất liền sẽ trở nên đắt giá và người ta sẽ xây hàng lô ngôi biệt thự hướng ra bờ biển (y như tại Đà Nẵng, Nha Trang...). Cán bộ đảng viên hẳn đã có mưu đồ chia nhau đất béo bở đó để phân lô xây nhà, mà khu đất lễ đài lại nằm ngay trong khu vực !!!

SÁM HỐI THÂM LẶNG

của 1 nhà báo !

Động Ai Quốc 10-2008

1- Tôi xin phép không dài dòng để phân tích trong cuộc đối đầu giữa giáo hội Công giáo Việt Nam với chế độ Hà Nội, xoay quanh sự kiện Thái Hà & tòa Khâm Sứ, chân lý thuộc về phía nào. Vì tôi tin, bất luận ai nếu KHÁT KHAO SỰ THẬT thì không thể không tự tìm kiếm trên các website, với những chứng lý được đưa ra, để tự mình rút ra kết luận. Nếu bó rọ đầu óc chỉ đọc, chỉ xem báo chí trong nước thì không tài nào tìm được. Tôi cũng tin, trí thức đúng là trí thức thì không thể chấp nhận những thông tin một chiều, được bào chế sẵn bởi hội đồng thầy lang băm của Ban Tuyên giáo trung ương đảng CSVN (mà về mặt chuyên môn nghề thuốc cũng lắm sự đáng ngờ, vì vốn dĩ hội đồng được cơ cấu hồng hơn là chuyên). Chỉ cần biết đặt vài câu hỏi : tại sao Nhà nước XHCN Hà Nội không dám công khai đăng tải trên báo chí những chứng lý từ phía giáo hội Công giáo Việt Nam, để bàn dân thiên hạ rộng đường dư luận ? tại sao gọi là tranh chấp, Nhà nước XHCN Hà Nội không dám đưa vụ việc ra tòa án (với sự có mặt của giới truyền thông quốc tế), theo yêu cầu của giáo hội Công giáo Việt Nam, để phân xử trắng đen ? Biết hỏi là đã có thể ngờ ngờ về màn kịch độc diễn đang ra rả diễn ra trên màn ảnh nhỏ, trên các mặt báo nội địa. Biết hỏi, tôi nghĩ, là phẩm chất tự trọng của người trí thức.

Giờ đây, sự kiện Thái Hà & tòa Khâm Sứ đang mang một tầm vóc mới : đòi sự thật, đòi công bằng. Hàng ngàn người dân Việt đã dám đối mặt với chế độ bạo quyền, dám vượt-qua-sợ-hãi. Sao ? Không sợ hãi ư ? Đó là điều khó tin được trong thể chế cộng sản. Hơn nữa thể kỷ đảng đảng, đồng bào Việt Nam của tôi cứ làm lũi mà sống, nói đúng hơn là "tồn tại", sống không ra sống. Người dân bị tước đoạt quyền sống. Đang mưu sinh, đột ngột tai họa từ trên rơi xuống, chính quyền các cấp hoặc trung ương hoặc địa phương giờ ra những trò "qui hoạch", đền bù bằng món tiền còi cọc hoặc cướp trắng dưới chiêu bài "sở hữu toàn dân", đây đồng bào của tôi ra đường. Công an đe nẹt, chính quyền hù dọa, và thể là

không ít đồng bào tôi riu ríu chấp nhận, sợ hãi, sống vật vờ, và chờ chết.

Sao ? Không sợ hãi ư ? Hàng ngàn người dân Việt hiền hòa nhưng không chấp nhận hèn nhát, đã có mặt ở Thái Hà để lên tiếng, trong tinh thần bất bạo động. Điều đó đã làm rung động tâm can, phá vỡ sự sợ hãi đè nặng, làm giật mình lương tâm. Trong đó có bạn tôi, một nhà báo...

2- Tôi đưa bạn tôi đến dự đêm thấp nền cầu nguyện tại Nhà thờ Dòng Chúa Cứu thế. Người bạn muốn hình dung về không gian tâm linh nào giúp vượt thắng sự sợ hãi. Thế rồi, một sự việc xảy ra đối với người bạn. Một cô gái nhận ra anh nhà báo, cô lắp bắp hỏi: "Anh... anh cũng đến đây hả?", với sự e dè tột độ. Vài người gần đó nghe chuyện, đưa mắt nhìn. Cũng may, cô gái đó bỏ đi. Cũng may, chỉ vài người biết. Tại sao người ta lại nhìn tôi với ánh mắt dè chừng..., anh bạn nhà báo sau đó buồn rầu nói với tôi trong quán nước mà chúng tôi ghé lại khi đêm thấp nền cầu nguyện đã dứt. Tại sao họ tỏ thái độ ngờ vực tôi, tôi có phải là công an đầu, người bạn tôi thốt lên, tôi cảm thấy đau vì nhận ra trong ánh mắt e dè của dân một sự khinh bỉ giấu kín.

Tôi không biết giải thích ra sao để người bạn bớt "sốc". Bạn tôi là một người thâm lặng, không giống với cánh nhà báo ầm ào, họ khoái ăn to nói lớn nhưng... khi gặp phải "vấn đề nhạy cảm chính trị" thì ngay lập tức kín miệng như bưng hoặc thay đổi thái độ, để thủ thân hoặc tệ hơn là kiếm chác.

Dòng người ở Thái Hà nằm trong một khung cảnh trời dầy của nhu cầu về sự thật bị bức hại, trên toàn cõi đất nước Việt Nam hôm nay. Người dân xuống đường như bưng hoặc thay đổi thái độ, để thủ thân hoặc tệ hơn là kiếm chác. Dòng người ở Thái Hà nằm trong một khung cảnh trời dầy của nhu cầu về sự thật bị bức hại, trên toàn cõi đất nước Việt Nam hôm nay. Người dân xuống đường như bưng hoặc thay đổi thái độ, để thủ thân hoặc tệ hơn là kiếm chác. Dòng người ở Thái Hà nằm trong một khung cảnh trời dầy của nhu cầu về sự thật bị bức hại, trên toàn cõi đất nước Việt Nam hôm nay. Người dân xuống đường như bưng hoặc thay đổi thái độ, để thủ thân hoặc tệ hơn là kiếm chác.

mẹ bảo nếu biết tội bây (nhà cầm quyền) trở mặt như vậy thì hỏi đó tao đây nấp hầm cho tội bây chết ngộp cho rồi. Sự phản bội, nhẫn tâm như muối chà xát vào ruột của mẹ già. Trước nỗi đau tím ruột tím gan đó, trên báo chí nội địa, ta thấy gì ? "Có kẻ thù xúi giục...". Nói, viết như thế là bất hiểu đối với mẹ, là hỗn xược, khinh miệt đối với dân.

Bạn tôi kể, trong hồi ký cuối đời của nhà văn Nguyễn Khải, một "cán bộ viết văn" đã tình ngộ viết như sau : "Trong nửa thế kỷ sống dưới sự lãnh đạo của một Đảng theo học thuyết Mác Lê, tôi luôn luôn được nhắc nhở phải tôn trọng quần chúng, sức mạnh của quần chúng có thể thay đổi dòng chảy của lịch sử và số phận của nhiều cá nhân. Nhưng cũng thật trớ trêu, không có một chế độ cộng hoà nào ở thế kỷ 20 lại dám coi thường quần chúng như tại các nước xã hội chủ nghĩa." Còn luật sư Nguyễn Mạnh Tường vạch trần, "Người ta (nhà cầm quyền cộng sản) tự cho phép làm những việc không thể tưởng tượng được, bách hại dã man, điên rồ bỉ ổi. Không ai dám nhìn vào bên trong cái hòa ngục, trong đó diễn ra những tội ác chỉ có trong thời kỳ thế mạt, làm mất hết nhân phẩm, nhân tính".

Báo chí trong nước từng có những lúc đưa nhau tôn vinh nhà văn Nguyễn Khải trước những sản phẩm văn học "đi đúng một lẽ", nhưng hiện nay vờ quên đi, không dám nhắc đến hồi ký cuối đời của nhà văn. Một sự đối trá trước người đọc. Bạn tôi nhắc đến lời phát biểu trước đây của ông Trần Quốc Thuận, đại biểu Quốc hội : "Cái lớn nhất bị mất, đó là đạo đức. Chúng ta sống trong một xã hội mà chúng ta phải tự nói dối với nhau để sống. Nói dối hằng ngày nên thành thói quen".

Nói dối leo lẻo, đi kèm với sự xúc xiểm. Khi thượng tọa Thích Quảng Độ hiện ngang đứng giữa vòng vây của công an, để chia sẻ nỗi đau mất đất mất nhà của dân, lúc ấy báo chí nói gì ? Chỉ rặt giọng điệu xúc xiểm, "có kẻ thù xúi giục". Khi giám mục Ngô Quang Kiệt đồng ý lên tiếng trước mặt chính quyền Hà Nội, để bảo vệ quyền tuyên xưng đức tin, tự do tín ngưỡng (quyền, chứ không phải ân huệ xin-cho), lúc ấy báo chí nói gì ? Chỉ rặt giọng điệu xúc xiểm, "có kẻ thù khích động". Viết báo, làm báo như thế - người bạn nhà báo nói - nhục lắm!

3- Hàng ngàn người dân Việt đòi hỏi sự thật tại Thái Hà & tòa Khâm Sứ : họ tiếp nối tâm huyết của một Nguyễn Trường Tộ, trí thức Công

giáo dám lên tiếng trước triều đình nhà Nguyễn hủ lậu. Nguyễn Trường Tộ đã “thua”, nếu nhìn với cặp mắt thiên cận, vị kỷ cá nhân. Nhưng tinh thần Nguyễn Trường Tộ đã chiến thắng ngạo nghễ, được ghi vào lịch sử Việt Nam. Cũng may một thời chúng ta có những người viết sử tử tế, họ không “phân biệt lý lịch”, “khoanh vùng” Nguyễn Trường Tộ rằng ông là người Công giáo để xúc xiểm đó chỉ là cuộc tranh chấp giữa giáo dân Công giáo với chế độ cầm quyền. Trên hết, Nguyễn Trường Tộ là một người yêu nước nhiệt thành, yêu nước đến nỗi đau trước cơ đồ đất nước đang rơi dần vào chỗ suy vong.

Trí thức chân chính thì không phân biệt thượng tọa Thích Quảng Độ là đấu tranh vì quyền lợi nội bộ của Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Trí thức chân chính thì không phân biệt giám mục Ngô Quang Kiệt lên tiếng vì quyền lợi nội bộ của Công giáo Việt Nam. Sự phân biệt, trong một sự vô tình nhất (ở đây loại trừ sự cố ý vì a dua theo nhà cầm quyền), sẽ vô tình mắc lõm rơi vào sự biện hộ cho bạo quyền. Thượng tọa Thích Quảng Độ, giám mục Ngô Quang Kiệt - cả hai vị lên tiếng vì lòng từ bi, vì sự bác ái, cho hàng triệu dân đen bị tước đoạt nhân quyền.

Nói được lời tử tế như ông Trần Quốc Thuận là hiếm, sám hối tử tế như nhà văn Nguyễn Khải là hiếm. Tử tế trong tác nghiệp báo chí càng hiếm : người bạn của tôi bảo, có lẽ... cũng có vài tờ báo nào đó trong hơn 600 cơ quan báo chí hiện nay dám “luồn lách” để không đăng tin bài xúc xiểm. Thế nhưng, ăn làm sao, nói làm sao với lương tâm khi chẳng may – bạn tôi bút rút – nếu phải sống trong một tờ báo mà ở đó, người ta cung cấp những viên độc được tin tức (theo toa thuốc của hội đồng lang băm tuyên giáo trung ương ĐCS) ?

Màn đêm nặng trĩu phủ xuống. Chúng tôi chia tay. Mới gần đây, tôi được biết người bạn nhà báo vừa làm đơn nghỉ việc ở tờ báo nọ. Bạn tôi là nhà báo thâm lặng, nên tôi xin không nêu danh tính ra đây. Vậy là ...người bạn nhà báo bắt đầu một chặng đường kiếm sống rất gian nan, khi trở về với đời sống đầy gập ghềnh của dân, khi từ khước những bổng lộc mà cánh báo chí “chính thống đi theo một lẽ” vẫn thường được ban phát.

Tôi chỉ muốn nói với người bạn : trong dòng chảy thâm lặng hiện nay của đồng bào Việt Nam, còn nhiều lắm những người biết sống tử tế với lương tâm của chính mình. Bạn đừng nên nhọc lòng trước những lý lẽ

quàng xiên của chính quyền, vì hai lẽ : 1/ đây là thời đại, nói như nhà văn Nguyễn Khải, “kẻ vô luân nói chuyện đạo đức, tên ăn cắp dạy dỗ phải bảo vệ của công”, 2/ tất cả sự dối trá của bạo quyền sẽ tan vỡ ngay, nếu đất nước này có được tự do ngôn luận.

Nói đâu xa, nhà nước XHCN Hà Nội yêu cầu giám mục Ngô Quang Kiệt, trước đó là thượng tọa Thích Quảng Độ và một số nhà đấu tranh dân chủ là “không được vi phạm pháp luật”... Trong khi đó, thủ tướng cộng sản Nguyễn Tấn Dũng tuyên bố “Cấm

báo chí tư nhân”, ăn nói vi phạm Hiến pháp cỡ đó, vi phạm trắng trợn, ai xử lý ? Kẻ ngồi xôm trên luật, ăn cướp luật, biến luật thành mớ giấy lộn thì lại dạy dỗ người khác phải bảo vệ luật. Còn hơn một tấn hài kịch.

Chỉ thương cho đồng bào tôi không thể cười mà phải ứa máu và nước mắt, phải chịu đựng tấn tuồng lố bịch kéo dài hơn nửa thế kỷ đảng đặng. Tôi cũng phải sám hối vì những lúc không dũng cảm sống cho ra con người, sám hối như người bạn nhà báo thâm lặng ★★★★★★★★★★

HỒI TA, TA PHẢI LÀM GÌ ?

(Kính gửi đảng viên, quân đội nhân dân yêu nước các cấp và đồng bào Việt Nam mọi giai tầng và mọi lứa tuổi)

Hỡi anh đảng viên các cấp
Vẫn từng yêu mến non sông
Mất đi Nam Quan, Bản Giốc
Hỡi anh, lòng có đau lòng ?

Hỡi anh, cán binh, bộ đội
Cả đời gìn giữ quê hương
Mà nay Nam Quan, Bản Giốc
Về người, anh có đau thương ?
Hỡi em, các sinh viên trẻ
Tương lai, rường cột sơn hà
Mất rồi, Nam Quan, Bản Giốc
Em ơi, lòng có xót xa ?

Hỡi bác nông phu cây cuốc
Cuộc đời là mảnh đất nâu
Than ôi, Nam Quan, Bản Giốc
Mất đi, lòng bác có sầu ?
Hỡi những con dân nước Việt
Biết chăng, đảng cất dăng người
Non sông, máu xương, cơ nghiệp
Ông cha xây dựng bao đời

Đảng đem Nam Quan, Bản Giốc
Và vùng lãnh hải, bán đi
Đảng phản quê hương, nòi giống
Hỡi ta, ta phải làm gì ???
Hỡi anh, mọi tầng, bộ đội !
Hỡi người, các cấp, đảng viên !
Hỡi em, học sinh, mọi tuổi !
Hỡi dân, ở khắp ba miền !

Có nghe sơn hà rung chuyển
Bởi người bán nước đầy nhà ?
Kết đoàn, hỡi toàn dân Việt
Đứng lên, đòi lại núi sông !
Đứng lên trị phường bán nước
Là làm nhiệm vụ công dân
Đứng lên xóa đời bạo ngược
Là ta xây dựng, góp phần
Không ai có quyền quay mặt
Khi mà sông núi đau thương
Không ai có quyền chia cắt
Dâng người tài sản quê hương !!!

Ngô Minh Hằng
27.4.2002

Thế kẹt của CỘNG ĐẢNG VIỆT NAM HIỆN NAY

*****

Nguyễn Chính Kết 03-10-2008

Hiện nay, cuộc đấu tranh trong nước gồm nhiều mặt:

1) Cuộc đấu tranh của *dân oan* đòi lại đất đai bị CSVN cướp đoạt cách bất công bằng những đơn khiếu kiện, bằng những cuộc biểu tình, đặc biệt tại Hà Nội và Sài Gòn.

2) Cuộc đấu tranh của người *công nhân* bị bóc lột qua các cuộc đình công khắp nơi trong nước.

3) Cuộc đấu tranh của *các nhà dân chủ* đòi CSVN phải thực thi dân chủ đa nguyên và tôn trọng các quyền làm người của người dân.

4) Cuộc đấu tranh của giới trí thức, sinh viên chống Trung Quốc chiếm *Hoàng Sa Trường Sa*, đồng thời lên án hành động bán nước của CSVN qua việc bán đất nhượng biển cho Trung Quốc.

5) Cuộc đấu tranh của Tòa TGM Hà Nội và giáo dân *Thái Hà* đòi lại đất đai và cơ sở bị CSVN cướp đoạt mấy thập niên qua.

Ba cuộc đấu tranh của dân oan, công nhân, và các nhà dân chủ – đặc biệt của Khối 8406 – là cuộc đấu tranh thường hằng mà CSVN phải diên đẩu đối phó suốt nhiều năm qua. Hai cuộc đấu tranh sau chỉ mới nổi lên gần đây nhưng lại dồn CSVN vào ngõ bí. Tất cả những cuộc đấu tranh ấy đều được các nhà dân chủ – đặc biệt các thành viên Khối 8406 – sẵn sàng yểm trợ, tiếp tay, đưa tin vì chúng luôn luôn tạo lợi thế cho cuộc đấu tranh cho dân chủ và nhân quyền.

Hai cuộc đấu tranh xảy ra mới đây – Vụ Thái Hà đòi đất và vụ sinh viên biểu tình chống Trung Quốc – đã tạo cho nhà cầm quyền CSVN lâm vào thế kẹt, vì:

– **Vụ Tòa Khâm Sát và Thái Hà:** CSVN đã lỡ cướp đất của Giáo Hội từ mấy thập niên trước. Tương

nuốt trôi được những mảnh đất ấy, CSVN đã sang tay cho các chủ mới – thường là những tay tư bản đồ, những cán bộ cấp cao trong đảng CSVN – với giấy tờ “hợp pháp” hẫng hoi, và tiền thu được đã chia chác nhau và thành của riêng hết. Nay đảng CSVN đang thời suy tàn, móng vuốt không còn sắc bén và mạnh mẽ như “*thuở tung hoành hống hách những ngày xưa*” thì Tòa Giám mục Hà Nội và giáo dân Thái Hà lại lên tiếng đòi đất lại với những chứng cứ, giấy tờ hợp pháp về chủ quyền những miếng đất bị cướp. Để đối phó, CSVN đã tìm đủ mọi thủ đoạn gian trá, du côn, thậm chí hèn hạ và tiêu nhân tới cùng cực: nào là ngụy tạo giấy tờ giả, bằng chứng giả, nào là dùng truyền thông độc quyền để vu khống, nào là cho công an tay sai và xã hội đen đến đánh đập khủng bố giáo dân Thái Hà, v.v... Tương chừng kể “*cả vú lấp miệng em*”, “*sức mạnh phát xuất từ đầu súng*” là sẽ giải quyết được thế bí. Nhưng những “*bài cũ soạn lại*” ấy đã không thành công. Kẻ cướp không sao chứng minh được cách thuyết phục việc cướp đoạt bất hợp pháp của mình là hợp pháp, hợp lý, cũng không sao chấm dứt cuộc tranh đấu rõ ràng là đầy chính nghĩa này.

Như vậy, có muốn trả lại đất cho Thái Hà và Tòa Giám Mục thì lấy đất đâu ra mà trả? Giả như có đất để trả thì cũng không trả được, vì nếu trả cho giáo xứ này, tôn giáo này thì các giáo xứ khác, các tôn giáo khác được thế sẽ ra sức đòi cho bằng được... Đảng CSVN sẽ lâm vào thế hết sức kẹt. Nhưng nếu không trả lại đất cho Thái Hà và Tòa Giám Mục thì họ cứ tranh đấu hoài; điều này làm CSVN bị mất mặt với thế giới.

Dùng biện pháp mạnh để giải tán thì bị mang tiếng là đàn áp tôn giáo, bị đưa lại vào danh sách CPC; điều này khiến đảng và cá nhân các đảng viên sẽ bị thiệt hại biết bao quyền lợi!!! Thật là thiên nan vạn nan!

– **Vụ biểu tình chống Trung Quốc:** Việc CSVN bán đất nhượng biển cho Trung Quốc rõ ràng là một hành động bán nước mà hiện nay không sao ém nhẹm được nữa. Người dân trong nước đã nhìn thấy rất rõ ràng đảng CSVN thực chất chỉ là một đảng cướp, chỉ khác với những đảng cướp khác ở chỗ đã cướp được chính quyền mà thôi. Một đảng thì đảng này cướp đoạt đất đai, tài sản của dân, kể cả những người dân nghèo khổ nhất, đảng khác họ lại sẵn sàng dâng đất biển của tổ quốc cho quan thầy ngoại bang – vốn là kẻ thù truyền kiếp của dân tộc – chỉ để giữ vững ngai vàng. Đúng là “*đội trên đập dưới*”, đảng chẳng hề vì dân vì nước một chút nào mà chỉ vì lòng tham vô đáy cố hữu của một đảng cướp chính hiệu.

Việc biểu tình chống Trung Quốc chiếm đất chiếm biển rõ ràng là một hành động yêu nước và hết sức chính đáng mà đảng CSVN không có lý do gì chính đáng để dẹp bỏ. Nhất là việc CSVN bán đất nhượng biển cho Trung Quốc đang làm người Việt trong nước cũng như hải ngoại phẫn nộ, và sẵn sàng đoàn kết để chống lại. Tuy nhiên đảng vẫn cố gắng hết mức dẹp bỏ mọi cuộc biểu tình bằng những hành vi hết sức phi lý, dã man, tàn bạo. Sở dĩ đảng không thể dễ yên cho sinh viên bày tỏ lòng yêu nước chính đáng như thế vì điều này rất nguy hiểm cho sự tồn tại của đảng. Đảng đã lỡ lén lút ký kết những mật ước bán đất bán biển cho Trung Quốc rồi, bây giờ Trung Quốc đang đòi đảng thực thi mật ước ấy. Không thi hành những mật ước ấy thì không xong với cái đảng quan thầy của mình, vốn cũng là một đảng cướp vừa mưu mô quỷ quyết, vừa tàn ác không kém gì mình. Không khéo thì Trung Quốc sẽ lấy cớ đó để xâm lăng Việt Nam bằng quân sự! Điều này rất nguy hiểm vì như thế toàn bộ lãnh đạo đảng

CSVN sẽ bị Trung Quốc đưa ra xử tội hết. Lúc đó vừa mất nước lại vừa mất đảng! Đáng sợ nhất là bản thân của các thành viên Bộ Chính Trị cũng chẳng được an toàn: chẳng những mất của cải, nhà cửa, mất tất cả những gì đã cướp được suốt bao năm mà còn có thể mất cả mạng nữa!

Đảng CSVN bây giờ đang ở trong thế bị ép ở giữa: một đảng người dân ép lên, một đảng quan thầy Trung Quốc ép xuống. Đảng không biết phải xử trí cách nào! Vì thế, biểu tình phản đối âm mưu chiếm đất của Trung Quốc, đồng thời tố cáo tội bán nước quá rõ ràng của đảng CSVN, là làm cho đảng CSVN lâm vào một thế hết sức bí, kẹt.

Do đó, giữa hai vụ việc trên – vụ Thái Hà và vụ chống Trung Quốc – vụ sau quan trọng và nguy hiểm hơn rất nhiều, vì nó đe dọa trực tiếp và trầm trọng tới sự sống còn của chế độ. Do đó, CSVN nhất quyết phải dẹp biểu tình của sinh viên với bất cứ giá nào, bất chấp việc biểu tình ấy có chính nghĩa hay chính đáng tới đâu, và bất chấp phải dùng những thủ đoạn đê hèn bỉ ổi nào! Và cũng phải dẹp ngay – bất chấp việc phải dùng bạo lực – những nhà đấu tranh dân chủ nào hó hê phản đối chuyên hết sức nhặng càm này, cho dù chỉ là tọa khách hết sức ôn hòa ngay trước cửa nhà mình như trường hợp cô Phạm Thanh Nghiênn. Để dẹp ngay từ trong trứng nước âm mưu biểu tình chống Trung Quốc của sinh viên, một đảng đảng đã bắt bớ ngay lập tức một loạt những nhà đấu tranh dân chủ mà họ nghi ngờ là những người đứng đằng sau, thúc đẩy cuộc biểu tình của sinh viên; đảng khác không bỏ những sinh viên nào biểu tình, quay phim đoàn biểu tình để sau đó “*bắt nguội*”, dọa đui học những sinh viên lãnh đạo hay hô hào biểu tình, ráng quy kết họ tội phá rối trật tự công cộng...

Và lại, vụ Thái Hà và vụ biểu tình chống Trung Quốc, không thể xử trí hai vụ quá khó khăn này cùng một lúc được. Do đó, cần phải thanh toán trước mỗi nguy hiểm lớn hơn –

là việc chống Trung Quốc và phản đối hành động bán nước của họ – để họ rảnh tay xử trí vụ Thái Hà + Tòa Khâm Sứ. Thời gian Hoa Kỳ và các chính khách nước này bận túi bụi với việc bầu cử tổng thống là thời gian thuận lợi nhất để ra tay thực hiện việc thanh toán này, vì các chính khách này không còn đầu óc và thì giờ để phản đối hay ngăn chặn vụ này.

Bất chấp dân chúng bất mãn nhất là giới Công giáo, bất chấp dư luận quốc tế khiến Việt Nam có thể bị đưa trở lại danh sách CPC, CSVN cố tình đàn áp mạnh tay giáo dân Thái Hà, vu cáo và hăm dọa Tổng Giám mục Hà Nội, biến hai khu đất của Giáo Hội Công giáo thành công viên. Mục đích của họ là làm cho dư luận quốc tế cũng như sự quan tâm người Việt trong và ngoài nước tập trung vào việc này mà bớt chú tâm tới tội bán đất nhượng biên của CSVN đang dồn đảng CSVN vào thế rất kẹt. Nhờ vậy, áp lực đè trên họ về việc này phân nào giảm bớt.

Việc biến đất của Tòa Khâm Sứ và của giáo xứ Thái Hà thành hai công viên cây xanh cũng là một lối hoãn binh và thoát hiểm rất khôn ngoan của đảng CSVN. Trong việc thoát hiểm này, đảng CSVN đành phải lùi một bước là buộc các chủ mới của những miếng đất trên, vốn là những đảng viên cao cấp trong đảng, phải tạm thời hy sinh mỗi lợi riêng của mình để cứu lấy đảng trước đã, chuyện lợi riêng thì hạ hồi phân giải. Nếu biến hai miếng đất cướp được kia thành công viên thì hầu chắc sẽ được người dân Hà Nội ủng hộ, vì công viên phục vụ lợi ích chung: người dân Hà Nội có chỗ thoảng mát để tập thể dục, giải trí, nghỉ ngơi... Đảng lại còn được tiếng là lo cho dân. Một khi dân ủng hộ việc làm này thì họ sẽ không còn ủng hộ việc đòi đất của Tòa Giám mục Hà Nội và giáo dân Thái Hà nữa. Đợi khi tình hình lắng dịu, đảng sẽ tìm cách trả lại đất cho chủ mới vốn cùng “phe” với mình.

Đương nhiên, Tòa Giám Mục và giáo dân Thái Hà không chấp nhận để CSVN lường gạt dễ dàng như vậy. Họ đã bị CSVN lường gạt quá

nhiều lần, họ sẽ không ngây thơ và thiếu trí đến nỗi để CSVN lường gạt thêm lần nữa. Chắc chắn họ sẽ tiếp tục đấu tranh. Nếu Thái Hà và Tòa Giám mục cứ nhất quyết đấu tranh, CSVN sẽ phải suy nghĩ để tìm ra những cách thoát hiểm khác, chẳng hạn tìm cách tạo sự ganh tị, chia rẽ giữa các tôn giáo để các tôn giáo đánh phá lẫn nhau. Cũng như trước đây, đảng đã ra lệnh cho bọn tay sai tại hải ngoại và trong nước giả danh Phật giáo tung tin vô căn cứ rằng đất của Giáo Hội Công giáo bị CSVN cướp đoạt vốn là đất của Phật giáo trước đây nên đứng ra phải trả lại cho Phật giáo là một thí dụ điển hình. Nếu các tín đồ tôn giáo không sáng suốt hoặc cảnh giác thì sẽ mắc bẫy! Họ có thể tìm ra những cách thoát hiểm “*thần sầu*” mà những người đấu tranh khó mà đoán trước được. Chính vì thế, các tôn giáo cần phải đoàn kết, hợp lực với nhau chống lại kẻ gây ác cho xã hội, cho đất nước, dùng mất năng lực vào việc chống báng nhau. Lênin, ông tổ của chủ nghĩa cộng sản nói: “*Ở đâu có bất công, ở đó có đấu tranh*”, điều đó có nghĩa: bất công là mầm mống gây ra đấu tranh. Từ trước đến nay, đảng CSVN đã gây ra cho nhân dân biết bao bất công từ những tội ác do lòng tham của họ. Nhưng họ đã cố gắng hết sức dùng khủng bố để kiềm chế, không cho đấu tranh bùng phát, đồng thời họ vẫn tiếp tục gia tăng bóc lột, cướp đoạt, gây bất công... Ít ra cho đến nay họ đã khá thành công trong việc vừa *gia tăng bất công* vừa *kềm hãm đấu tranh*. Sự thành công ấy chỉ làm cho lòng dân ngày càng căm hờn, oán thán... Họ tưởng họ có thể tiếp tục làm như thế mãi. Nhưng khi thế lực của họ bắt đầu suy yếu thì đó cũng là thời họ phải “*trả quã*”. Đó chính là lúc họ không còn đủ sức mạnh để ngăn chặn thế “*tức nước vỡ bờ*” của lòng căm thù nơi người dân nữa. Sức mạnh của CSVN chắc chắn có hạn, và khả năng chịu đựng của người dân đương nhiên cũng có hạn. Thiết tưởng người cộng sản nên biết điều ấy!

New York, ngày 03/10/2008
Nguyễn Chính Kết

Nhân đọc Quan điểm của HĐ Giám mục VN

nhận diện

BẢN CHẤT ĐỐI TRÁ CỦA CSVN

★★

....Lê Thiên 01-10-2008....

Vụ đất đai Tòa Khâm sứ ở Hà Nội và khu vực Giáo xứ Thái Hà của Dòng Chúa Cứu Thế cũng ở Hà Nội đã sôi sục trong nhiều tháng qua. Một bên nêu bằng cứ về chủ quyền của tài sản và giáo dân tập hợp cầu nguyện trên khu vực tài sản của Giáo Hội mình, một bên là các quan chức chính quyền vẫn lập trường đàng ta “trước sau như một” được phương tiện truyền thông chính quy hà hơi tiếp sức, tranh đoạt bằng lý lẽ của kẻ mạnh! Thay vì chân thành “đối thoại” với nhau, kẻ cai trị dùng mưu ma chước quỷ tạo nên một cuộc “đối chọi” hầu có cơ chụp mũ, quy lỗi, kết tội kẻ bị trị. Và cuối cùng “la raison du plus fort est toujours la meilleure – lý của kẻ mạnh luôn luôn thắng thế”.

Chưa hết! Ngày 23-9-2008 Ủy ban Nhân dân thành phố còn gửi văn thư số 1437/UBND-NC cho Hội đồng Giám mục Việt Nam (HĐGMVN) yêu cầu “xem xét, xử lý và đề nghị xử lý nghiêm minh theo qui định của Giáo hội đối với Tổng Giám mục Ngô Quang Kiệt, linh mục Vũ Khởi Phụng, các giáo sĩ Nguyễn Văn Khải, Nguyễn Văn Thật, Nguyễn Ngọc Nam Phong.”

Ngày 25-9-2008, HĐGMVN gửi thư phản bác văn thư trên với câu trả lời lịch sự ngắn gọn: “HĐGMVN thấy các vị này không có làm gì ngược lại Giáo luật hiện hành của Giáo hội Công Giáo.” HĐGMVN đã tế nhị không đã động gì đến thái độ trích thượng ngu xuẩn của quan chức ký văn thư trong kiểu cách nhảy xổm vào nội bộ của tôn giáo kiểu đảng ủy ra lệnh cho chính quyền.

Nhưng người dân thì ngẫm nghĩ cười thầm trước thái độ hống hách của mấy ông quan Cộng sản Hà Nội khi nhớ lại lời phát biểu của nhà văn Nguyễn Khải: “Cái buồn cười là cái trái nghịch trong cùng một người, kẻ vô luân nói chuyện đạo đức, tên ăn cắp dạy dỗ phải bảo vệ của công, người hống hách lại là tên nịnh bợ bậc nhất.” Rồi ông nhà văn đã phải tự khai rằng: “Trong nửa thế kỷ sống dưới sự lãnh đạo của một Đảng theo học thuyết Mác Lê, tôi luôn luôn được

nhắc nhở phải tôn trọng quần chúng, sức mạnh của quần chúng có thể thay đổi dòng chảy của lịch sử và số phận của nhiều cá nhân. Nhưng cũng thật trớ trêu, không có một chế độ cộng hoà nào ở thế kỷ 20 lại dám coi thường quần chúng như tại các nước xã hội chủ nghĩa.”

Thiết tưởng, văn thư số 1437/UBND-NC của Ủy ban Nhân dân thành phố Hà Nội đủ bộc lộ tư cách, phẩm chất và giá trị con người đã để ra nó, chẳng cần phải bàn cãi gì thêm. Điều đáng ghi nhận là cùng với thư trả lời cho cái văn thư quái đản số 1437/UBND-NC kia, HĐGMVN còn công bố một văn bản bày tỏ “Quan điểm của HĐGMVN về một số vấn đề trong hoàn cảnh hiện nay.”

Trong bản quan điểm này HĐGMVN nêu ra một số nguyên nhân dẫn đến “tình hình khiếu kiện đất đai kéo dài và chưa được giải quyết thỏa đáng” mà “nạn tham nhũng và hối lộ càng làm cho tình hình tệ hại thêm.” Bên cạnh đó “một số phương tiện truyền thông thay vì là nhịp cầu liên kết và cảm thông thì lại gieo rắc hoang mang và nghi kỵ” cũng như “một số người có khuynh hướng sử dụng bạo lực, và như thế, tạo thêm bất công trong xã hội.”

Có lẽ chẳng phải đến bây giờ HĐGMVN mới nhận ra các điều trên đây. Nhưng đây dường như là lần đầu tiên, bằng văn thư chính thức, HĐGMVN nói thẳng với nhà cầm quyền và toàn dân VN quan điểm của mình về “những điều nhức nhối trong lương tâm” không thể không nói ra. HĐGMVN đưa ra lời cảnh báo: “*Ngày nay, một trong những điều gây nhức nhối lương tâm là sự gian dối trong nhiều lãnh vực, kể cả trong môi trường cần đến sự thật nhiều nhất là giáo dục học đường. Chắc chắn tất cả những ai tha thiết với tiền đồ của đất nước và dân tộc, không thể không quan tâm đến tình trạng này*”.

Bản chất đối trá của Cộng sản

Ông Mikhail Gorbachev, cựu Tổng Bí thư Đảng CS Liên Xô, đã từng lên tiếng công khai: “*Tôi đã bỏ hơn nửa cuộc đời đấu tranh cho lý*

tưởng CS; nhưng ngày hôm nay tôi phải đau buồn mà nói rằng: CS chỉ biết tuyên truyền và nói láo”. Phải chăng đó là lời cảnh giác về căn tính gian manh cố hữu của CS?

Đức Cố Hồng y Nguyễn Văn Thuận kể một mẩu chuyện dí dỏm về chính ngài và Đức Hồng y Trịnh Văn Căn vào thời gian ngài còn là Tổng Giám mục tù nhân CS bị quản thúc tại Hà Nội như sau: Có một lần Đức Hồng y Căn gặp riêng Đức Tổng Giám mục Thuận. ĐHY Căn hỏi thăm về cuộc sống của Đức TGM trong thời gian mất tự do. Sau khi nghe Đức TGM Thuận thuật lại cuộc sống trong tù của mình, ĐHY Trịnh Văn Căn tấm tắc khen và tò mò hỏi:

- Như vậy ở trong đó, Đức Tổng chắc khỏi phải sợ phạm tội gì cả.

Đức Tổng Thuận trả lời:

- Dạ thưa Đức Hồng Y, cũng có phạm tội chứ! Chẳng hạn mình đang mệt mà cán bộ hỏi thì mình cũng phải nói khỏe. Mình đang đói mà cán bộ hỏi, lại phải nói no, hay đang buồn cũng trả lời vui... Chỉ có tội nói không thật là hay phạm thôi.

Đức Hồng Y Căn khoát tay và nói:

- Chúng ta đều phạm tội như nhau.

Quả vậy, sống trong đất nước xã hội chủ nghĩa, mọi người – kể cả người ở trong tù lẫn ở ngoài nhà tù - đều bị bắt buộc phải NÓI DỐI, bắt luận anh là ai, là giới chức nào, thuộc thành phần nào! Nói dối vì bị ép phải nói dối như bị ép cung. Ai đã sống ít nhiều thời gian dưới chế độ CS cũng đều có kinh nghiệm bi-hài này. Như vậy lời cảnh báo của HĐGMVN là đúng đắn.

Qua các diễn biến khiếu kiện gần đây của người dân cũng như của tôn giáo, các cách đối phó lưu manh trá trở, lật lọng, vu khống trắng trợn của các cơ quan chính quyền CS càng ngày càng lộ rõ.

Cộng sản=Lưu manh, gian dối

Thật ra, tại VN chẳng phải đến bây giờ người dân mới nhận rõ bản chất lưu manh của CSVN. Từ hơn 60 năm về trước, nhiều văn nhân trí thức ở miền Bắc XHCN cũng đã từng lên tiếng báo động về căn tính đối trá của CS. Ls Nguyễn Mạnh Tường, một trí thức từ Pháp trở về Bắc đầu phục chính quyền CSVN vào đầu thập niên 50, đến năm 1956 thì bị nhà nước CS miền Bắc đày đọa chỉ vì dám lên tiếng góp ý thẳng thắn về những sai sót trong cơ chế xã hội thời đó.

Về cuối đời của mình, Ls Nguyễn Mạnh Tường đã phải kêu lên: “*CS sống bằng sự dối trá, giả hình, nhưng cái sai lầm của nó là đặt sự tàn bạo của nó trên những vẻ bề ngoài hư ảo*

mà nó giải thích theo ý mình và dùng để tiêu diệt những kẻ mà nó gọi là kẻ thù" (Kê bị khai trừ, trang 147). Luật sư Tường kết luận: "Sự dã man quỷ quyệt mãnh liệt và sự bất nhân khéo che đậy của họ [= CS] chưa hề thấy trong lịch sử loài người" (sđd như trên).

Ông Tường vạch rõ: "Thế giới VN là thế giới đóng cửa, cũng như toàn thế cái thế giới CS vậy. Ở bên trong người ta tự cho phép làm những việc không thể tưởng tượng được, bách hại dã man, điên rồ bỉ ổi. Không ai dám nhìn vào bên trong cái hỏa ngục, trong đó diễn ra những tội ác chỉ có trong thời kỳ thế mạt, làm mất hết nhân phẩm, nhân tính" (tr. 134).

Bưng bít, che đậy và sự dối trá của CS còn được một cựu cán bộ kháng chiến - nhà văn Xuân Vũ [2] - xác định trong cuốn Đồng Bằng Gai Góc của ông: "Đáng CS sinh ra để làm hai việc: Nói láo và làm bậy. Hễ chúng nói là nói láo, hễ làm là làm bậy" (sđd, trang 335). Và ông thẳng thắn tố giác: "Bàn tay ác hại của đảng mó tới đâu máu đổ tới đó" (sđd trang 76). Tổng thống VNCH Nguyễn Văn Thiệu có thể sai nhiều điều, nhưng chắc chắn ông luôn luôn đứng khi cần dặn mọi người: "Đừng nghe những gì CS nói, mà hãy nhìn kỹ những gì CS làm." Ông Phạm quế Dương, cựu Đại tá CS, cựu Tổng biên tập tạp chí Nghiên cứu lịch sử Quân đội Nhân dân cũng nói: "CS vừa bắt tài, vừa bắt lực và vừa bắt lương."

Trả lời cuộc phỏng vấn của Thanh Niên ngày 20-5-2006, Phó chủ nhiệm Văn phòng QH/CSVN Trần Quốc Thuận phát biểu: "Cơ chế hiện nay đang tạo kẽ hở cho tham nhũng, vơ vét tiền của của Nhà nước. Không tham nhũng mới là lạ! Nhưng cái mà chúng ta mất lớn nhất lại không phải là mất tiền, mất của, dù số tiền đó là hàng chục tỉ, hàng trăm tỉ. Cái lớn nhất bị mất, đó là đạo đức. Chúng ta sống trong một xã hội mà chúng ta phải tự nói dối với nhau để sống. Mọi người nhận lương đó, nhưng mà có ai sống bằng lương đâu! Nói dối hằng ngày nên thành thói quen. Thói quen đó lặp lại nhiều lần thành 'đạo đức', mà cái 'đạo đức' đó là rất mất đạo đức. Đây là một cái nguy, nhưng tôi thấy ít người quan tâm, chỉ chăm chăm vào vụ tham nhũng này, vụ tham nhũng kia" [3]. (Bài phỏng vấn có nhan đề "Cơ chế này sinh ra nói dối hằng ngày").

Cái 'đạo đức' rất mất đạo đức phát sinh từ cái thói "có nói không, không nói có", nó lưu thông trong huyết quản của hầu hết quan chức CS, kể cả lãnh tụ "thần thánh" họ Hồ của họ.

Xin đan cử một trong rất nhiều bằng chứng mà sách báo đã vạch ra về biệt tài nói dối của ông Hồ.

Biệt tài nói dối của Hồ lãnh tụ

Chúng tôi muốn đề cập đến quyển "Những Mẩu Chuyện Về Đời Hoạt Động Của Hồ Chủ Tịch" xuất hiện từ mùa xuân năm 1948. Cuốn sách ghi tác giả tên là Trần Dân Tiên. Thế nhưng, theo Phương Nam Đỗ Nam Hải [4], vào năm 1985, giáo sư Hà Minh Đức đã xuất bản cuốn "Những Tác Phẩm Văn Của Chủ Tịch Hồ Chí Minh" trong đó có đoạn: "...Đáp lại tình cảm mong muốn của đồng bào và bạn bè trên thế giới, Hồ Chủ Tịch với bút danh Trần Dân Tiên đã viết tác phẩm Những Mẩu Chuyện Về Đời Hoạt Động Của Hồ Chủ Tịch..." (Hà Minh Đức, sách đã dẫn, tr. 132, NXB Khoa Học Xã Hội, Hà Nội, 1985). Thì ra, Trần Dân Tiên chính là Hồ Chí Minh!

Tác giả viết tự truyện và chọn một bút hiệu, điều đó chẳng có gì là sai trái. Nhưng khi Hồ Chí Minh dùng bút danh Trần Dân Tiên để viết sách tự đề cao mình, tự ca tụng mình thì thật là một trò lưu manh giáo hoạt khó mà chấp nhận. Chẳng hạn, những câu sau đây: "...Bác Hồ của chúng ta vô cùng khiêm tốn; Bác không muốn kể cho ai nghe về hoạt động của mình". "Bác Hồ được nhân dân ta coi là cha già của dân tộc". "Bác còn vĩ đại hơn Lê Lợi, Trần Hưng Đạo vì đã đưa dân tộc ta vào kỷ nguyên xã hội chủ nghĩa..."!

Tự đưa mình lên đỉnh trời cao, tự thần hóa mình thì đó là tự cao tự đại hay là khiêm nhường? "...Một người như Hồ Chủ Tịch của chúng ta với đức tinh khiêm tốn nhường ấy và đang lúc bề bộn biết bao nhiêu công việc, làm sao có thể kể cho tôi nghe bình sinh của Người được?..." Chử N (Người) viết hoa. Thần thánh đấy!

Quyển sách mang tên tác giả Trần Dân Tiên ấy xuất hiện từ năm 1947! Có nghĩa là từ thời đó Hồ Chí Minh đã tự tôn mình làm "cha già dân tộc" trước khi bắt dân chúng suy tôn mình. Hồ Chí Minh huênh hoang tự cho mình "vĩ đại hơn Lê Lợi, Trần Hưng Đạo" chứ có người dân nào tung hô ông như thế đâu! Tất nhiên trừ đám bộ hạ của ông ra.

Chủ tịch nước nói dối !

Ngày 06-07-2007, báo Tuổi Trẻ cho rằng "chuyến thăm chính thức Hợp chủng quốc Hoa Kỳ của Chủ tịch nước Nguyễn Minh Triết, từ ngày 18 đến 23-6, được sự quan tâm, chú ý đặc biệt của giới truyền thông Hoa Kỳ. Tuổi Trẻ trích giới thiệu cuộc trả lời phỏng vấn của Chủ tịch nước Nguyễn Minh Triết với Hãng truyền

hình CNN vừa được phát trên báo Nhân Dân điện tử ngày 4-7." Trong bài phỏng vấn ấy, CNN nêu câu hỏi về vụ bắt bớ, bỏ tù Linh mục Nguyễn Văn Lý, ông Nguyễn Minh Triết trả lời: "Ông ta (Lm Nguyễn Văn Lý) vi phạm pháp luật VN. Đây hoàn toàn là vấn đề pháp luật, không phải là vấn đề tôn giáo. Việc xét xử ông ta được Hội đồng giám mục VN và Tòa thánh Vatican cũng đồng tình với chúng tôi."

Rồi khi đàm đạo với bà Nancy Pelosi, Chủ tịch Hạ Viện Hoa Kỳ, ông Triết lại lặp lại: "Nếu như bà nói rằng chúng tôi vi phạm tôn giáo thì trong sự kiện này, người đáng lẽ phải lên tiếng mạnh mẽ nhất phải là Hội đồng giám mục ở VN. Nhưng trong vụ xử công dân Nguyễn Văn Lý thì Hội đồng giám mục VN lại hết sức đồng tình, ủng hộ. Các vị có thể nghi ngờ Hội đồng linh mục không dám lên tiếng nhưng chính Tòa thánh Vatican, nơi quản lý, bảo vệ quyền lợi cho các linh mục trên toàn thế giới, trong trường hợp này cũng đồng tình ủng hộ Chính phủ VN".

Ngày hôm sau, ngày 07-7-2007, HĐGMVN lập tức gửi thư minh xác về lời tuyên bố của Chủ tịch Nguyễn Minh Triết như sau: "Câu trả lời của Cựu Chủ tịch Nước Nguyễn Minh Triết 'Hội Đồng Giám Mục VN và Tòa Thánh Vatican cũng đồng tình với chúng tôi' là không đúng sự thật." Sau đó chẳng hề thấy phía nhà cầm quyền VN "phản hồi" thư minh xác của HĐGMVN. "Không đúng sự thật" là gì nếu không phải là nói dối? Chủ tịch một nước mà lại đi nói dối trắng trợn trước một cơ quan truyền thông quốc tế (CNN) và với một giới chức chính trị cao cấp của nước Mỹ, thì nhục hay vinh? Đáng trọng hay đáng hổ thẹn? Thảo nào trong chế độ CS ở VN, **đối trá chồng chất đối trá, lưu manh tiếp nối lưu manh**, từ thế hệ này sang thế hệ khác! Trong mọi lãnh vực, mọi cơ cấu đảng và nhà nước CS!

Phát huy cơ chế nói dối

Các quan chức CS biện luận rằng, trên thế giới ở đâu lại chẳng có người nói dối, cấp lãnh đạo các nhà nước gọi là dân chủ Âu Mỹ không nói dối sao? Vâng, những người làm chính trị và nhất là những kẻ nắm quyền trị nước là những người nói dối và cố tình che đậy sự thật nhiều nhất. Nhưng trong các nước dân chủ Âu Mỹ, sự thật càng che đậy, truyền thông càng soi mói lời hết ra ánh sáng cho công luận phán xét. Ông George Bush Cha chỉ làm Tổng thống được một nhiệm kỳ 4 năm rồi bị dân Mỹ cho về vườn chỉ vì đã nói nhiều điều không thật mà còn lên gân bảo người

ta hãy “đọc trên môi tôi đây”. Ông Clinton đã từng giấu giếm chuyện ông đan dúi với cô sinh viên tập sự Monica Lewinski, lại còn cả quyết mình “không bao giờ, không bao giờ...” khiến truyền thông Mỹ đánh ông tơi bời, lời chuyện ông làm tình với cô hay bắt bồ với cô khác mà bêu rếu. Hai câu nói của hai cựu Tổng thống truyền thông Mỹ không ngừng đem ra chế giễu mỗi khi có dịp.

Còn tại nước VN cộng hòa xã hội chủ nghĩa, lãnh đạo cứ nói dối, truyền thông Nhà Nước (trong nước cho có mỗi một thứ truyền thông này mà thôi) cứ câu nói của hai cựu Tổng sau sự dối trá, cứ thổi phồng tài năng, đức độ và thành tích siêu quần bạt chúng của lãnh đạo, thì làm sao lãnh đạo các cấp không say ngủ trong “thắng lợi vẻ vang” mà tiếp tục gia tăng lừa dối cùng dùng mọi thủ đoạn lưu manh hèn hạ để khùng bổ bịt miệng những ai cả gan dám nói lên sự thật đụng chạm tới bản thân họ, tức cũng có nghĩa là phạm tội chống đảng, tội phản động.

Toàn bộ truyền thông (báo in, truyền hình, truyền thanh) trong nước đều là **TRUYỀN THÔNG NHÀ NƯỚC**, là sản phẩm độc quyền của Đảng và nhà nước (vì cấm báo tư nhân). Nó có nhiệm vụ làm nên những cái LOA của lãnh đạo và của chủ nghĩa chuyên chính, thì sự dối trá đương nhiên tha hồ tung hoành và bành trướng. **Cơ chế nói dối lên ngôi độc quyền, từ đó sản sinh ra thứ văn hóa bịt miệng, biểu tượng của tính đảng và cốt lõi của nền văn hóa đảng trị!**

Việc cất xén hay chế biến câu nói của người khác chính là một trong những biểu thị của cơ chế nói dối và của nền văn hóa đảng trị - một thủ thuật gian trá phá đám được khai thác tối đa nhằm khuếch đại hận thù, đổ kị và hạ nhục hầu gây phân hóa, chia rẽ giữa người dân với nhau để củng cố và đẩy mạnh nền cai trị độc đảng, độc tài và độc đoán lên đỉnh cao chói vót của quyền lực vậy.

Việc một câu nói của Đức Tổng Giám mục Ngô Quang Kiệt trong bài phát biểu của ngài trước một cuộc họp tại văn phòng UBND TP Hà Nội bị các chính quyền thành phố Hà Nội lẫn các bộ phận truyền thông quốc doanh độc thoại đồng loạt cất xén, chỉ đăng tải một phần đoạn giáo đầu, rồi diễn giải một cách sai lạc để chụp mũ, kết tội và nhất là để triệt hạ uy tín của thẩm quyền tôn giáo, đó là bằng chứng cụ thể hiển nhiên cho thấy sự lộng hành của cơ chế nói dối và nền văn hóa đảng trị ấy.

Một hành vi hạ cấp đề tiện bộc lộ trọn vẹn sự bất lương trắng trợn và trơ trên chưa từng thấy! Miễn sao kẻ cầm quyền được thỏa mãn hủ hê khi ý đồ đen tối của họ đạt được: bôi nhọ lãnh đạo tôn giáo, để từ đó tiến tới “phi nghĩa hóa” chính nghĩa đấu tranh đòi công bằng của người Công giáo trong vụ đất đai Tòa Khâm sứ và Thái Hà!!!

Bất cứ người lương thiện nào khi đọc trọn vẹn câu nói của ĐTGM Ngô Quang Kiệt cũng đều nhìn nhận rằng ngài không hề nhục nhã về dân tộc mình, mà nhục nhã về nhiều mặt yếu không đáng phải yếu do cái cơ chế ngăn chặn sự thăng tiến của dân tộc VN tạo nên bằng việc thao túng những nghi kỵ, chia rẽ, tri tri, hủ bại về cả ba mặt dân tâm, dân sinh và dân trí... Sau khi bày tỏ tâm trạng nhục nhã của mình, Đức Cha Kiệt nói lên ngay cái hoài bão trong sáng của mình, cái ước vọng tự sâu thẳm của lòng mình, rằng “Còn người VN chúng ta thì tôi cũng mong đất nước lớn mạnh lắm và làm sao thật sự đoàn kết, thật sự tốt đẹp, để cho đất nước chúng ta mạnh, đi đâu chúng ta cũng được kính trọng”.

Tại sao lại gạt phăng lời tâm huyết tích cực ấy đi một cách vô liêm sỉ đến như vậy? Người tự trọng và có lương tri không ai manh tâm chế dối chế ba lời nói của người khác ra khỏi mạch văn hay ngữ cảnh của nó để đạt một mục đích đề tiện của mình! Thử hỏi Đức Hưng Đạo Vương Trần Quốc Tuấn có phản bội dân tộc mình không khi ngài mạnh mẽ phê phán: “Ngồi nhìn chủ nhục mà không biết lo; Thân chịu quốc sỉ mà không biết thẹn” trong bài Hịch Chiến sĩ của ngài?

Còn nhà văn Nguyễn Khải thì tâm sự: “Với bộ não con sâu cái kiến, ngược nhìn những cái đầu khổng lồ ấy làm gì cho thêm buồn ra. Hãy viết những gì trong cái tâm nhìn tầm nghĩ của con sâu cái kiến vậy. Một cách nghĩ thiếu “tự hào dân tộc” nhưng chắc chắn là một cách nghĩ đúng. Đã từng có những quốc gia từng nghĩ từng viết rất tự hào, rất kiêu hãnh rằng dân tộc họ đã sải bước trước nhân loại cả trăm năm, sắp chạm tay vào cánh cửa thiên đàng rồi! Mà rồi sao nhỉ? Là như mỗi chúng ta đều đã được chứng kiến trong suốt mấy chục năm nay đấy!” (Đi tìm cái tôi đã mất, cuối chương 8).

Rồi sao? Rồi chết toi cái tự hào, cái kiêu hãnh kia đi khi mà chủ nghĩa CS bồng chốc tiêu vong cùng với sự sụp đổ tan tành của thành trì Liên Bang Xô Viết vĩ đại đấy!

Nhà văn CS minh họa thói nói dối trong giới quan chức các nước xhch

Nhắc tới nhà văn Nguyễn Khải, chúng ta không quên Nguyễn Khải là một cán bộ tuyên truyền của chính quyền CSVN, là đại tá trong quân đội CS, Phó Tổng Thư Ký Hội Nhà Văn VN (do CSVN lãnh đạo và chỉ đạo) và là đại biểu Quốc Hội CSVN.

Hầu như suốt cả cuộc đời làm văn nghệ, Nguyễn Khải hết lòng phụng sự đảng, luôn luôn làm tròn ý đảng và làm lúc trở thành cây roi của đảng quát mạnh vào những văn nghệ sĩ “hữu khuynh” hay “chệch hướng”. Các tác phẩm của Khải đều mang dấu ấn đấu tranh giai cấp đến cuồng nhiệt. Y hết văn nô CSVN Chế Lan Viên, Nguyễn Khải đã để mặc nhóm lãnh đạo độc tài toàn trị bóp nghẹt tài năng, làm hèn đi con người lễ ra không đến nỗi hèn. Và rồi cũng muộn màng như Chế Lan Viên với bài thơ Cái bánh vẽ, Nguyễn Khải đến cuối đời (năm 2006) mới dám bộc lộ cái nhìn thật của mình, nhìn vào mình và nhìn vào chế độ, từ đó thay đổi nào trạng, tuy hơi muộn màng, để viết nên những trang tùy bút chính trị “**Đi tìm cái tôi đã mất**”, phơi bày cái hèn của mình và tố cáo trước dư luận cái bỉ ổi của “đảng ta” trong cái xã hội gọi là xã-hội-chủ-nghĩa mà ông đã hết lòng phụng sự. Khải dành hẳn một đoạn dài của thiên tùy bút để mô tả các khía cạnh khác nhau có thời gian đối trong cái xã hội xã-hội-chủ-nghĩa ấy.

Bài viết của chúng tôi đã dài, nhưng có lẽ vẫn còn thiếu sót nếu độc giả chưa đọc đoạn văn độc đáo của Nguyễn Khải. Càng đọc, càng thấy thấm thía. Xin độc giả kiên nhẫn bỏ thêm chút thời giờ để nghe Nguyễn Khải luận về ngôn từ, tức lời nói trong các nước CS:

“Ngôn từ lại là cái mặt yếu nhất trong các lãnh vực thuộc thượng tầng kiến trúc ở các nước xã hội chủ nghĩa. Công dân của các nước ấy dùng ngôn từ để che đậy chứ không nhằm giao tiếp, hoặc giao tiếp bằng cách che đậy, ‘nói vậy mà không phải vậy!’ Nó là cái vỏ cứng để bảo vệ mọi sự bất trắc, chống lại thói quen hay xét nét lời ăn tiếng nói của công dân của mọi chính quyền chuyên chế.”

Vụ truyền thông Nhà nước CSVN cất xén lời phát biểu của vị Giám mục Giáo phận Hà Nội là một điển hình minh chứng xác thực việc chính quyền chuyên chế xét nét lời ăn tiếng nói của dân, cất xét nó, tạo cho nó một ý nghĩa khác với văn mạch nhằm đánh lạc hướng công luận đang có chiều hướng bất lợi và thậm chí nguy hiểm cho họ.

Nguyễn Khải viết tiếp: “Cái cách tự bảo vệ ấy lại càng rõ rệt ở cấp lãnh đạo và các viên chức nhà nước làm việc ở các cơ quan quyền lực. Họ nói bằng thứ ngôn ngữ khô cứng đã mất hết sinh khí, một thứ ngôn ngữ chết, ngôn ngữ ‘gỗ’, nói cả buổi mà người nghe vẫn không thể nhận ra một chút thông tin mới nào. Các buổi trả lời phỏng vấn báo chí, diễn văn tại các buổi lễ kỷ niệm, báo cáo của Đảng, của chính phủ, của quốc hội, tất cả đều dùng các từ rất mơ hồ, ít cá tính và ít trách nhiệm nhất. Người cầm quyền cấp cao nhất và cấp thấp nhất đều biết cách nói mơ hồ, càng nói mơ hồ càng được đánh giá là chín chắn. Và nói dối, nói dối hiển nhiên, không cần che đậy.

“*Vẫn biết rằng nói dối như thế sẽ không thay đổi được gì vì không một ai tin nhưng vẫn cứ nói. Nói đủ thứ chuyện, nói về dân chủ và tự do, về tập trung và dân chủ, về nhân dân là người chủ của đất nước còn người cầm quyền chỉ là nô bộc của nhân dân. Rồi nói về cần kiệm liêm chính, về chí công vô tư, về lý tưởng và cả quyết tâm đưa đất nước tiến lên chủ nghĩa CS. Nói dối lem lém, nói dối li lợm, nói không biết xấu hổ, không biết run sợ vì người nghe không có thói quen hỏi lại, không có thói quen lưu giữ các lời giải thích và lời hứa để kiểm tra. Hoặc giả hỏi lại và kiểm tra là không được phép, là tối kỵ, dễ gặp tai họa nên không hỏi gì cũng là một phép giữ mình.*

“*Người nói nói trong cái trống không, người nghe tuy có mặt đấy nhưng cũng chỉ nghe có những tiếng vang của cái trống không. Nói để giao tiếp đã trở thành nói để không giao tiếp gì hết, nói để mà nói, chả lẽ làm người lại không nói. Thật ra nói thế mà vẫn hiểu nhau cả. Người cầm quyền thì biết là nhân dân đang rất bất bình về nhiều chuyện, nhân dân thì biết người cầm quyền đang nói dối, nhìn vào thực tiễn là biết ngay họ đang nói dối. Nhưng hãy mặc họ với những lời lẽ dối trá của họ, còn mình là dân chả nên hỏi lại nói thế là thật hay không thật. Mình cứ làm theo ý mình và mình cũng sẽ nói dối, nói che đậy nếu như có dịp được người cầm quyền hỏi.*” (Nguyễn Khải, Đi tìm cái tôi đã mất. Chương 18).

Vì sao người dân cũng nói dối, nói che đậy? Phải chăng bởi vì họ đã từng được lãnh đạo chẳng những dạy dỗ mà còn ép họ phải làm như vậy? Câu chuyện trao đổi giữa Đức Hồng y Trịnh Văn Căn và Đức Tổng Giám mục Nguyễn Văn Thuận nêu trên đã vạch trần điều đó. Nhưng thói đời nói dối và che đậy không chỉ lưu thông

trong huyết quản của kẻ cai trị và truyền sang cho người bị trị, mà còn len lỏi xâm nhập vào cả môi trường giáo dục. Ở đây xin nhắc lại mối quan tâm của HĐGMVN đặc biệt đối với lãnh vực giáo dục: “*Ngày nay, một trong những điều gây nhức nhối lương tâm là sự gian dối trong nhiều lãnh vực, kể cả trong môi trường cần đến sự thật nhiều nhất là giáo dục học đường.*”

Tiêm virus gian dối vào giáo dục

Nhiều người phải rùng mình khi nghe ở VN thỉnh thoảng có những tên mắc bệnh SIDA (AIDS) dùng ống kim chứa máu có virus HIV tiêm vào đối tượng khi tổng tiền không được. Con virus HIV vô cùng nguy hiểm vì nó là virus giết người. Nhưng con virus DỐI TRÁ thì nguy hiểm gấp bội. Nó giết chết lương tri con người và làm băng hoại tuổi thơ nếu nó được gieo rắc vào môi trường giáo dục.

Chế độ CS chính là thủ phạm tiêm con virus DỐI TRÁ vào cả cơ chế xã hội lẫn cơ thể giáo dục. Người thầy bị nhiễm virus DỐI TRÁ ắt dễ dàng truyền con virus ấy vào máu thịt trẻ con, nhồi nhét sự gian dối vào tận óc não chúng, khiến tuổi thơ hư hỏng, lương tri chúng nếu không trở thành chai cứng thì cũng hóa nên lệch lạc. Sự dối trá trở thành nếp sống bình thường.

Rồi thì một kiểu sinh hoạt học đường vô cùng linh động, hoạt náo diễn ra: nhờ thầy cô bày đường dẫn lối các em đua nhau lừa dối với thanh tra, đua nhau lươn lẹo trong điểm số thường ngày, gian lận trong thi cử, trong thành tích, trong kết quả học tập và bằng cấp, về tới nhà là lừa cha, phỉnh mẹ. Trong số những trẻ này khi lớn lên, biết đâu có người cũng sẽ trở thành những thứ công bộc gian dối, nhờ học đòi LƯU MANH, DỐI TRÁ từ khi còn mài đũng quần trên ghế nhà trường.

Ngày 30-6-2006, báo Tuổi Trẻ đăng tải một bức tâm thư gửi tân Bộ trưởng Bộ GD-ĐT Nguyễn Thiện Nhân. Tác giả bức thư ký tên Quỳnh Anh, một người dân ở Đà Nẵng.

Quỳnh Anh viết: “*Làm sao yên lòng khi tôi thường xuyên dạy con không được cóp bài bạn, không được sử dụng tài liệu trong thi cử nhưng đọc báo thấy chuyện gian lận trong thi cử ngày càng trắng trợn? Làm sao yên lòng khi cháu tôi về kể lại rằng trước khi vào tiết thao giảng, cô giáo của cháu dặn tất cả học sinh đều phải giơ tay phát biểu khi cô hỏi, nhưng em nào biết thì đưa tay thẳng, em nào không biết thì đưa tay hơi cong cong để cô biết chừng (đây là chuyện*

hoàn toàn có thật, không phải chuyện tiểu lâm)”. Trần Hồng Hạnh, một nữ sinh lớp 12 ở Hà Nội chia sẻ: [5] “*Ngay từ lớp 1, học sinh đã nói dối, vậy nên khi đến tuổi chúng em, hà có gì lại không nói dối?*”

Ồi chua xót!

VietnamNet ngày 14-7-2006 có đăng bài viết “Cử Nhân Xấu Hồ” của Phan Hữu Dương ở Hà Nội, trong đó tác giả viết: “*Tôi không có ý phủ định những thành tựu của nền giáo dục nước nhà, nhưng tệ nạn chạy theo bằng cấp, mua bằng cấp mua điểm, phần lỗi không chỉ của ngành giáo dục mà có phần lỗi mang tính hệ thống của hiện trạng nói dối, của bệnh thành tích đang tràn lan trong mọi lĩnh vực của đời sống, có ‘nhắm mắt’ cũng thấy được.*”

Tác giả bài viết báo động: “*Sự giả dối, lừa lọc ngự trị và sẽ thành ‘chuẩn mực’ và quy luật phổ quát của xã hội nếu chúng ta không hành động ngay từ bây giờ...*”

Giáo sư Hoàng Tụy than thở [6]: “*Hiện nay thói gian dối trong xã hội và nhà trường của ta rất trầm trọng... Học trò gian lận trong thi cử; thầy giáo, cán bộ quản lý giáo dục dối trá khi báo cáo thành tích... Như thế sản phẩm giáo dục làm sao tốt được?*” Ông Hoàng Tụy kết luận: “*...Muốn cho dân giàu, nước mạnh, xã hội công bằng, dân chủ, văn minh phải trừ tận gốc nạn gian dối...*”

Nội vậy, nhưng thực hiện được như vậy khó lắm! Ai đội đá vá trời? Ai trừ được khi cái gốc nạn gian dối nằm trên đỉnh quyền lực chuyên chế? Nhưng với thời đại này, chúng ta không đến nỗi bi quan. Bởi vì:

Kết luận

Sự lừa dối trước sau gì rồi cũng sẽ bị vạch mặt và bị phỉ nhổ, nhất là ở thời đại kỹ thuật điện tử này. Thomas L. Friedman [7], tác giả cuốn Chiếm Lexus Và Cây Ô Liu [8], có kể câu chuyện lừa dối của CS Liên Xô như sau: “*Trong những năm 80, ở Liên Xô, trên tờ Pravda [9], có tấm ảnh được chú thích là ‘dòng người chờ phát chẩn ở Hoa Kỳ’. Nhưng nhìn kỹ tấm hình thì ra đó là dòng người xếp hàng trước cửa hiệu bánh mì Zabar’s ở Manhattan [New York] vào một sáng Thứ Bảy.*” Kể xong câu chuyện, ông Friedman cảnh cáo: “*Đừng có đó cái trò đó thời nay, thậm chí ở Trung Quốc! Một khi người ta có Internet.*”

Chính quyền độc tài đảng trị càng dùng hạ sách để truy bức những người quảng bá sự thật và tự do dân chủ qua Internet, Internet càng làm nổi bật giá trị dân chủ hóa của chính công nghệ kỹ thuật số ấy (Internet).

Thomas L. Friedman trích dẫn một câu nói để đời của ông Lawrence Grossman nguyên Chủ tịch hãng Truyền hình NBC nói về quá trình dân chủ hóa công nghệ như sau:

- In ấn biến chúng ta thành độc giả. - Photocopy biến chúng ta thành những nhà xuất bản. - Truyền hình biến chúng ta thành khán giả. - Và công nghệ số hóa [tức Internet] cho phép chúng ta trở thành các hãng truyền thông” (sđd, trang 109).

Trong các vụ bách hại những công dân vận động cho dân chủ và nhân quyền tại VN, các vụ đàn áp người khiếu kiện đất đai và dân oan trong nước, nếu không có internet, bản dân thiên hạ cả trong lẫn ngoài nước khó mà nhận rõ và đánh giá chính xác những gì “CS nói” với những gì “CS làm” và từ đó chuyện bị mắc lừa là chuyện cơm bữa vậy.

Chú thích:

[1] Tùy bút “Đi tìm cái tôi đã mất” của Nguyễn Khải, một cán bộ tuyên truyền của chính quyền CSVN, trong quân đội có cấp bậc đại tá, Phó Tổng Thư Ký Hội Nhà Văn VN và là Đại biểu Quốc Hội.

[2] Xuân Vũ, tên thật là Bùi Quang Triết, sinh năm 1930 tại tỉnh Bến Tre, tham gia kháng chiến chống Pháp lúc 15 tuổi, gia nhập đoàn thiếu nhi cứu quốc do Trần Bạch Đằng chỉ huy. Sau Hiệp định Genève 1954, ông tập kết ra Bắc. Năm 1958, được kết nạp vào Hội nhà văn. Năm 1965 được tham gia chiến trường miền Nam với nhiệm vụ sáng tác văn nghệ cổ súy tinh thần chiến đấu trong bộ đội. Nhân dịp này, ông bỏ hàng ngũ CS, trở về hàng ngũ quốc gia. Từ đó ông sáng tác nhiều hơn. Các tác phẩm của ông phần lớn có sức thu hút mạnh vì lối hành văn khá linh hoạt và lời cuốn.

[3] Những trích dẫn từ cuốn Un Excommunié (có người dịch là Kê Bị Khai Trừ, người khác dịch là Kê Bị Vạ Tuyệt Thông theo nguyên ngữ excommunié) của Ls Nguyễn Mạnh Tường lấy từ cuốn Phân Tính Phân Kháng Thực Hay Hư của Minh Võ Thông Vũ xuất bản. CA, 1999. Các đoạn trích từ hồi ký Tôi Bỏ Đảng của Hoàng Hữu Quýnh hay từ “Viết Cho Mẹ Và Quốc Hội” của Nguyễn Văn Trấn, hoặc của Xuân Vũ... cũng thế.

[4] Kỹ sư, đấu tranh cho dân chủ và nhân quyền tại VN.

[5] Giơ tay phát biểu là trò lừa dối, thường học sinh bị bắt phải biểu diễn trong các cuộc thanh tra nhà trường hơn là trong các giờ học bình thường.

[6] Hoàng Tụy: Cần thay đổi cách nhìn đối với giáo dục. Trích từ quyển

“Giáo Dục. Những lời tâm huyết”. NXB Thông Tấn, Hà Nội, 2006.

[7] Thomas L. Friedman là một nhà báo từng đoạt giải Pulitzer, bình luận viên quan hệ quốc tế của New York Times. Thomas L. Friedman là một trong những nhà bình luận hàng đầu của nước Mỹ về quan hệ quốc tế. Sinh năm 1953 tại Đại học Brandeis và Trường St. Anthony, Đại học Oxford. Cuốn sách đầu tay của ông Từ Beirut đến Jerusalem đoạt giải National Book Award năm 1988. Friedman cũng đoạt hai giải thưởng Pulitzer trong thời gian làm Trường phái xã từ The New York Times tại Beirut và Jerusalem. Friedman hiện sống ở Bethesda, Maryland, cùng vợ là Ann và hai con gái là Orly và Natalie.

[8] Cuốn The Lexus And The Olive Tree, Lê Minh dịch, NXB Khoa Học Xã Hội, 2005, do Tổng Lãnh sự Mỹ tại Sài Gòn tài trợ. Chúng tôi trích dẫn từ bản dịch hơn 700 trang của Lê Minh. Cuốn sách bàn về toàn cầu hóa, trong đó tác giả dành ra Chương 4: “...Rời những bức tường theo nhau sụp đổ” để đề cập tới hiệu quả dân chủ hóa mà Internet tác động trên các chính thể độc tài.

[9] Pravda (Sự Thật), cơ quan ngôn luận của Đảng CS Liên Xô trước thập niên 90, như tờ Nhân Dân của CSVN từ trước đến nay.

cho xã hội những tin tức CS bùng nổ, những suy nghĩ không thuận lợi cho chế độ độc tài tham ô. Ngày 02-10-2008, cục Quản lý Phát thanh, Truyền hình và Thông tin Điện tử trực thuộc bộ Thông tin của CSVN thông báo là họ đang soạn thảo văn bản nhằm “Quy định về quản lý blog cá nhân”. Nhân dịp này, ông thứ trưởng bộ Thông tin có cho báo chí biết rằng: “Blog có nội dung chính trị, kinh tế và văn hóa thì không thể gọi là blog”. Nói ngắn và gọn: CSVN đang toan tính dùng luật pháp độc tài để đàn áp những bloggers bước vào địa bàn chính trị (CT). CT là gì? Tại sao CSVN thường xuyên nỗ lực ngăn cản người dân suy nghĩ về CT, hành động cho CT?

Theo ý nghĩa cội nguồn, tất cả tư tưởng và/hoặc hành động có liên hệ tới guồng máy quyền lực của quốc gia đều được qui chiếu vào hai chữ CT. Có những người tìm đủ mọi ngõ ngách để có thể tham dự vào, hoặc nắm giữ được guồng máy quyền lực của quốc gia với chủ ý thỏa mãn lòng háo danh, vinh thân, phì gia, tham ô, buôn lậu, v.v... Số người này có mặt đông đảo tại bất

CHÍNH TRỊ VÙNG CẨM ĐỊA

Đỗ Thái Nhiên 10-2008

VietCatholic News 02-10-2008

Dưới chế độ CSVN, tất cả hình thức làm báo của người dân đều bị nghiêm cấm. Làm báo hay nói tổng quát hơn, quyền tự do ngôn luận là một trong các nhân tính căn bản của con người. Vì vậy, mặc dầu bị ngăn cấm khắc nghiệt, người dân vẫn tìm mọi phương cách để vượt ra ngoài lệnh cấm vừa kể. Một trong những phương cách kia chính là người dân viết lên các loại suy nghĩ của họ trên hệ thống internet thông mạng cá nhân, gọi tắt blog. Thời gian qua, giới viết blog đã cung cấp

kỳ quốc gia nào của thế giới. Đó là lý do giải thích tại sao thuật ngữ CT bị vấy bùn.

Muốn thấy rõ nội dung đích thực của CT, chúng ta không thể không tìm hiểu ý nghĩa căn bản của cách mạng. Đời sống của mỗi cá nhân cũng như sinh hoạt của xã hội bao giờ cũng là một cuộc xô đẩy lẫn nhau giữa thiện và ác, hạnh phúc và đau khổ, thương yêu và hận thù, chân thành và gian dối. Cách mạng là lời nói và việc làm nhằm giúp cho đời Người trở nên Người hơn, giúp cho thiện thắng ác, giúp cho yêu thương xóa bỏ hận thù. Tuy

nhiên, muốn biến những điều được gọi là "giúp cho" vừa kể trở thành hiện thực, người làm cách mạng không thể không nghĩ tới guồng máy quyền lực của quốc gia. Guồng máy này chính là phương tiện giúp cho việc mang tư tưởng cách mạng đi vào đời sống xã hội. Từ đó người làm cách mạng phải làm CT. Cách mạng là bộ óc trong sáng đi kèm với quả tim nồng nàn yêu nước. CT là đôi cánh tay rắn chắc và kiên cường của cách mạng. CT trong khung cảnh cách mạng gọi là CT cách mạng hay CT chính danh. Điều đáng buồn là CT chính danh thường xuyên bị quấy nhiễu bởi CT lấm bùn, CT phản cách mạng, CT ngụy danh. Lịch sử chẳng là gì khác hơn là một cuộc đấu tranh triền miên giữa CT chính danh và CT ngụy danh. Lương tâm tự nhiên của con người hồi thúc chúng ta phải hỗ trợ những người làm CT chính danh. Muốn như vậy, chúng ta phải có khả năng nhận định giữa cách mạng và phản cách mạng, giữa thiện và ác. Người làm CT chính danh là người vừa mang tấm lòng yêu nước tha thiết, vừa có được những hiểu biết sâu sắc đối với một mô thức xã hội mà họ tin là tốt đẹp nhất. Mô thức này chỉ ra rằng : giáo dục là linh hồn của CT. Giáo dục là khởi điểm, đồng thời cũng là chung điểm của CT. Giáo dục là con đường duy nhất sản sinh ra những người vừa là trí thức vừa là chuyên viên. Lực lượng trí thức chuyên viên là lực lượng nòng cốt có khả năng xây dựng và phát triển một xã hội mới thực sự hạnh phúc và thịnh vượng bền bỉ. Nói tóm lại, người làm chính-trị-chính-danh là người mang hoài bão làm cho xã hội thăng tiến cả về kinh tế lẫn đạo đức, lấy giáo dục làm công cụ chính yếu của công cuộc cách mạng xã hội. Ngược lại, người làm CT phản cách mạng, CT ngụy danh chỉ đam mê chạy theo quyền hành. Họ không hiểu biết gì hoặc chỉ nhìn thấy lơ mơ vai trò của giáo dục trong công cuộc hoàn thiện xã hội. Đó là điểm khác biệt rõ rệt nhất giữa CT chính danh và CT ngụy danh. Tấm lòng lương tri và ái quốc đòi hỏi mọi người phải có nghĩa vụ hỗ trợ cho những

người làm chính-trị-chính-danh.

Có hai phương cách hỗ trợ :

Hỗ trợ bằng hành động CT : Tức là dấn thân đi vào con đường hoạt động CT chính danh. Quyết tâm phục vụ quê hương VN thông qua lẽ lối chính-trị-cách-mạng. Nỗ lực tìm con đường tham dự vào guồng máy quyền lực của quốc gia nhằm thực thi lý tưởng cách mạng lấy tuyên ngôn quốc tế nhân quyền của Liên Hiệp Quốc làm kim chỉ nam.

Hỗ trợ bằng thái độ CT : Tức là sử dụng lá phiếu dân chủ, sử dụng quyền biểu tình, quyền trình bày quan điểm bằng lời nói hay ngòi bút với chủ ý gay gắt đả phá thành phần CT ngụy danh, phản cách mạng.

Như vậy, chẳng những không xa lánh CT theo đúng ý muốn của CSVN mà tất cả chúng ta đều có nghĩa vụ tham chính. Tham chính dưới hình thức hoạt động CT hoặc tham chính dưới hình thức biểu tỏ thái độ CT, lập trường CT. Nghĩa vụ tham chính được biện giải bởi các lý lẽ như sau :

THAM CHÍNH LÀ HÀNH ĐỘNG NHÂN ÁI

Tích cực tham chính tức là chúng ta tích cực không để cho chính quyền bị rơi vào tay những kẻ sâu dân một nước, những phần tử CT phản cách mạng. Từ đó, hạnh phúc và thịnh vượng sẽ đến với từng nhà, từng người. Hai chữ "Nhân ái" không thể im lìm nằm trên những trang sách viết về nhân ái. Nhân ái không thể đơn giản như một chén cơm trắng, một manh áo cũ dành tặng cho những người đói khổ. Nhân ái không thể chỉ là vài lời lẽ hời hợt cố làm cho ra vẻ ân cần được gửi đến những người gặp hoạn nạn. Nhân ái cụ thể nhất, nhân ái cao cấp nhất chính là hành động tham chính, dầu chỉ tham chính bằng quan điểm hay bằng các thái độ CT. Con đường tham chính là con đường hưu hiệu nhất giúp chúng ta có cơ hội tạo điều kiện để người người hạnh phúc, nhà nhà no ấm. Ấm no cả cơm áo lẫn ấm no tự do dân chủ. Sau cùng, nhân ái không nên được hiểu hẹp hòi theo sự liên hệ tình cảm giữa cá nhân với cá nhân. Nhân ái đích thực, nhân ái từ trời cao đổ xuống đất rộng phải

là nhân ái dàn trải trên căn bản một người yêu thương mọi người và mọi người yêu thương một người. Muốn tìm thấy mối tương quan giữa "mọi" và "một" như vừa kể, chúng ta không thể không tham chính. Tham chính không phải chỉ là dấu hiệu của nhân ái. Tham chính là nhân ái.

THAM CHÍNH LÀ TRÌNH ĐỘ THĂNG HOA CỦA TRÍ THỨC

Trí thức của mỗi người được xác định bởi hai chuẩn mực. Một là phải có nghề nghiệp chuyên môn để tạo đời sống độc lập về tài chính : phải là chuyên viên. Hai là phải chu toàn nghĩa vụ đối với bản thân, đối với gia đình, đối với Tổ quốc, đối với cộng đồng quốc tế : phải có lý tưởng sống và tích cực thể hiện lý tưởng đó. Như vậy, trí thức của mỗi người chẳng là gì khác hơn là sự cộng hưởng của hai yếu tố chuyên viên và lý tưởng sống. Yếu tố chuyên viên được ghi nhận bởi các loại văn bằng cao thấp khác nhau. Đặc biệt yếu tố lý tưởng chỉ có thể tìm thấy trong hành động sống cụ thể. Nói gầy gọn lý tưởng sống hồi thúc con người thực thi một cách tròn đầy và sinh động nghĩa vụ làm người. Ông biện lý chỉ có thể thực thi nghĩa vụ bảo vệ an ninh và trật tự xã hội chừng nào vị thẩm phán công tố này có quyền ký lệnh bắt giam phạm nhân. Như vậy, quyền là phương tiện để thực thi nghĩa vụ. Từ đó, quyền và nghĩa vụ là hai mặt không thể tách rời của một bàn tay. Từ đó, nghĩa vụ làm người sản sinh ra quyền làm người. Nhân quyền mặc nhiên hàm ngụ nghĩa vụ làm người. Nhân quyền triệt để gắn bó với sinh mệnh của mỗi người. Lý luận cho rằng nhân quyền là một loại quyền do nhà cầm quyền tại mỗi quốc gia tùy nghi ban phát cho mỗi người dân là lý luận gian ác của những kẻ ôm tham vọng thống trị xã hội. Khởi hành từ nghĩa vụ làm người, bậc trí thức không thể không đối diện với vấn đề nhân quyền. Nói rõ hơn, người trí thức là người thường xuyên đấu tranh chống lại các thế lực chà đạp nhân quyền. Người trí thức là người thường xuyên quan tâm tới vấn đề nhân quyền trên căn bản "quyền làm người là công cụ giúp con người có

thể thực thi nghiêm chỉnh nghĩa vụ làm người”.

Quyền tự do dân chủ là nhân quyền trọng yếu hàng đầu. Trong tự do dân chủ có tự do tín ngưỡng, tự do báo chí, tự do tổ chức hội đoàn, tự do tư hữu,... Nếu nghĩa vụ làm người được hình dung như cái công lớn của một ngôi nhà, thì nhân quyền là tấm thảm đỏ chạy dài từ công vào nhà. Tất cả các quyền tự do dân chủ khác là những loại vật liệu đã được sử dụng để xây dựng ngôi nhà kia. Bức tranh công nhà và "ngôi nhà tự do dân chủ" đã cho chúng ta một nhận thức rõ ràng và cụ thể về mối liên hệ quán quyền giữa nghĩa vụ làm người, nhân quyền và các quyền tự do dân chủ. Mặt khác, chính bức tranh "ngôi nhà dân chủ" đó đã giải thích cách khoa học và chính xác lý do tại sao trí thức phải tham chính. Ít ra là tham chính bằng cách đưa ra quan điểm CT trước mỗi tình huống dân chủ, nhân quyền bị vi phạm. Thái độ tham chính vừa kể của người trí thức được dư luận đánh giá như trình độ trí thức đã thăng hoa.

THAM CHÍNH LÀ BẢO VỆ MÔI TRƯỜNG SỐNG :

Như đã trình bày ở trên, nhân quyền là tính bẩm sinh của con người. Nó là bộ phận trọng yếu của nhân tính. Tuy nhiên, con người sống giữa mọi người. Con người làm người giữa mọi người. Hai chữ "mọi người" hàm ý nói tới xã hội, nói tới môi trường sống. Vì vậy, nhân quyền không thể nằm im lìm trong Hiến Pháp hay trên biểu ngữ các loại. Nhân quyền phải được vui đùa, nhảy múa trong môi trường sống, trong một cấu trúc xã hội thích nghi. Vấn đề nhân quyền không thể ngưng lại ở hành động đòi hỏi tôn trọng nhân quyền. Vấn đề chính là làm thế nào để người dân có thể làm- chủ- xã- hội, ngõ hầu giúp cho nhân quyền trở thành một quyền sinh động trong môi trường xã hội. Một quyền có năng lực biến thiên sao cho ở vào mọi tình huống của lịch sử, quyền làm người vẫn được tôn trọng đúng mức. Làm chủ xã hội chính là làm chủ môi trường sống. Nói tới nhân quyền nhưng không quan tâm đến

tự do dân chủ chẳng khác nào một người chỉ lo gìn giữ cái mũi tránh các thương tích, nhưng không hề nghĩ đến bầu không khí mà cái mũi kia hít thở. Người dân làm chủ môi trường sống bằng cách ứng cử vào các vị trí trong guồng máy quyền lực quốc gia để trực tiếp tổ chức và điều hành dân chủ. Người dân làm chủ môi trường sống bằng cách sử dụng lá phiếu để thuê mướn hoặc bãi nhiệm người lãnh đạo quốc gia. Người dân làm chủ xã hội bằng cách trình bày quan điểm CT trong trường hợp nhà cầm quyền đã không thực thi nghĩa vụ làm công bộc cho nhân dân. Nói một cách chung nhất, làm chủ xã hội tức là bảo vệ môi trường sống, tức là tham chính.

THAM CHÍNH LÀ BIỂU LỘ TINH THẦN THƯỢNG TÔN LUẬT PHÁP :

Xã hội loài người được thành hình căn cứ trên một qui ước bất thành văn. Đó là xã ước. Xã ước gồm hai điều khoản. Một là xã hội cung ứng cho con người mọi tiện ích tinh thần cũng như vật chất, những tiện ích này là sản phẩm của cuộc sống hợp quần. Hai là con người phải miễn cưỡng bảo vệ xã hội bằng cách nghiêm chỉnh tuân hành luật pháp. Luật pháp là công cụ tổ chức và điều hành xã hội. Một cách tổng quát nhất, luật pháp bao gồm hai loại điều luật. Loại điều luật thứ nhất là những điều khoản qui định những sự việc bị cấm hành động : cấm trộm cướp, cấm hiếp dâm, cấm lường gạt... Loại điều luật thứ hai là những điều khoản qui định những sự việc bị buộc phải hành động : phải tổ cáo mọi dự mưu phạm pháp, phải nhanh chóng giúp đỡ những người gặp tai nạn... Mặc dầu luật pháp không buộc con người phải tham chính để bảo vệ quốc gia trong hoàn cảnh đất nước gặp khó khăn, tuy nhiên dưới mắt nhìn của môn triết học của luật pháp (triết pháp) : phòng bệnh là phương cách trị bệnh tốt nhất. Vì vậy, thay vì chờ cho đất nước lâm nguy mới ra tay cứu chữa, mỗi chúng ta phải tích cực tham chính nhằm giúp cho guồng máy dân chủ thường xuyên ổn định, xã hội thường xuyên hạnh phúc và

thịnh vượng. Như vậy tham chính hiển nhiên là hành động bảo vệ xã hội miễn cưỡng hơn cả những đòi hỏi của luật pháp. Đó là chân ý nghĩa của tinh thần thượng tôn luật pháp.

Không còn nghi ngờ gì nữa : Tham chính là hành động nhân ái. Tham chính là sự thể hiện trình độ thăng hoa của trí thức. Tham chính là thái độ bảo vệ môi trường sống. Tham chính là dấu hiệu cụ thể của tinh thần thượng tôn luật pháp. Thế nhưng, tại sao lại có ý kiến kêu gọi chúng ta xa lánh CT ? Câu hỏi này khiến chúng ta liên tưởng tới một phương pháp xác định sự thực trong cổ luật La Mã. Phương pháp rằng : Mỗi khi đối diện với một hiện tượng mà xã hội chưa xác định được thủ phạm, người La Mã thường đặt câu hỏi "cui bono". Câu hỏi này có nghĩa rằng "ai là người có lợi". Tìm ra người được hưởng các loại lợi lộc chung quanh một sự việc tức là chúng ta đã tìm ra thủ phạm đã tạo thành sự việc đó.

Trở về với tình hình Việt Nam : Cộng sản Việt Nam là nhà cầm quyền độc tài và tham ô. Nếu mọi người đều xa lánh CT, mọi người đều bịt mắt bưng tai trước tệ nạn phân dân chủ nhân quyền, thì thành phần duy nhất được hưởng lợi chính là chế độ CSVN. Chế độ này hưởng lợi bằng cách tiếp tục cuộc sống đế vương trên độc tài và tham ô mà không một mảy may lo sợ bị người dân vận dụng kiến thức CT phối hợp với kỹ thuật CT nhằm đảo thái triều đình Hà Nội.

Tham chính vừa là quyền hành, vừa là nghĩa vụ của mỗi công dân. Điều này đã được biện giải. Kêu gọi xa lánh CT rõ ràng là âm mưu ru ngủ quần chúng của CSVN. Điều này đã được chứng minh. Chúng ta hãy tích cực tham chính. Tham chính bằng hành động CT chính danh hoặc tham chính bằng quan điểm CT lấy dân làm gốc. Tham chính là ngọn đèn đánh thẳng vào xương sống quyền lực của chế độ CSVN độc tài, tham ô và ngu dốt. Sau cùng, tham chính là truyền thống bất khuất của nòi giống Tiên Rồng.

(<http://www.vietvusa.com>)

CHÍNH QUYỀN VIỆT NAM chỉ giỏi "khôn nhà đại chợ"

Anh Dương 29-09-2008

Sự căng thẳng trong tuần lễ 19-26/9 vừa qua về vụ Tòa Khâm Sứ và giáo xứ Thái Hà, Hà Nội là chưa từng có, nhưng vì liên quan đến tôn giáo nên đến cỡ đó chắc đã là đỉnh, bản thân nhà nước cũng không dám mạo hiểm hơn mà chỉ mong sao đẹp được đám đông giáo dân mà không gây đổ máu, với họ thế cũng đã là mừng lắm rồi. Vì thế "nhiệt độ" nay đang bắt đầu giảm dần, có thể một vài tuần nữa đâu sẽ lại vào đấy mặc dù vấn đề tồn tại với giáo hội thì đâu vẫn còn nguyên xi đấy!

Có người bảo Đờn đã thắng Đạo trong vụ này. Nghĩ thế là do tầm nhìn của họ không thể vượt quá vài ngàn mét đất. Đấu tranh đòi CÔNG LÝ xưa nay chỉ có được mà không ai mất mát thêm, chỉ có thắng chứ không thể thua bao giờ. Chỉ riêng lá thư "Quan điểm của Hội đồng Giám mục Việt Nam về một số vấn đề trong hoàn cảnh hiện nay" được đồng loạt tất cả các nhà thờ trên cả nước phổ biến đến mọi tín hữu sau Thánh lễ Chúa Nhật hôm 28-9-2008, tôi nghĩ đó đã là một chiến thắng, GH đã tự vượt qua chính mình và chiến thắng sự sợ hãi.

Nhưng nếu có ai đó muốn biết vì sao đạo lại "bị thua", Chúa và Đức Mẹ vì sao lại bị "lôi cổ" ra khỏi đất của nhà thờ? Thiết nghĩ cũng cần nói cho mọi người biết, sở dĩ thua là vì đụng phải một chính quyền "khôn nhà đại chợ" luôn quyết ăn thua đủ với dân.

Tiếng Việt rất phong phú về ca dao, tục ngữ. Tôi nhớ lúc còn nhỏ vì hay nghịch ngợm nên thường xuyên bị bố mẹ la mắng, mà cái cách mắng cụ người Bắc dạy con cái thì ai từng ở Ông Tạ, Xóm Mới hay Hồ Nai, Gia Kiệm chắc cũng đều biết, đòn roi là chỉ là chuyện nhỏ mà thơ văn đi cùng mới thật là đáng ngại, nghe các cụ "ngâm thơ" mà cảm thấy đau còn hơn cả ăn roi mây.

Lũ con trai hay quậy phá coi vậy mà còn được các cụ nương tay nên chỉ mắng yêu "cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng" hay "ở đưng không lành đâm đầu vào giành lại giấy lung tung" nghe còn nhẹ nhàng,

không như mấy cô con gái "điều đà điều đốn" các cụ mà thấy gai mắt lên là thôi rồi! "Cái nét đánh chết cái đẹp" cô nào thấy chưa đủ "đồ" thì đã sẵn có câu "gái ra khỏi nhà, cà ra khỏi vại" !!!

Cái gì cũng có thể thua con cháu nhưng riêng cái khoản "học ăn học nói, học gói học mở" qua ca dao tục ngữ, rõ ràng chúng ta chỉ đáng... "xách dép" cho các cụ. Chỉ bằng một mũi tên thôi các cụ khiến tới mấy con nọ nhận phải là đũa, tám chữ "gái ra khỏi nhà, cà ra khỏi vại" mà vừa răn đe con cháu về "công dung ngôn hạnh" lại còn kèm luôn cả chuyện dạy bếp núc, ngâm nghĩ người xưa sao mà tài. Cà muối chưa dùng mà đem ra khỏi vại đúng là chẳng mấy chốc đã bị thâm đen, nhìn hết muốn ăn!

Nay thì các cụ đa số đã về Nhà Chúa, chứ nếu các cụ còn sống xem tin tức về đạo qua VietCatholic thấy cái kiểu "đổi nhân xử thế" đệ tiện của quan chức CS thời nay, thế nào các cụ cũng tặng cho họ cả thúng ca dao tục ngữ đem về mà suy gẫm.

Riêng tôi mỗi khi thấy cảnh công chức chèn ép dân lành trong nước, công an rượt đuổi bắt bớ các dân oan ở vườn hoa Mai Xuân Thưởng (Hà Nội), dùng dùi cui và hơi cay với giáo dân Thái Hà tranh giành với người dân từng bức tường, từng mét đất, từng chút quyền lợi nhỏ v.v... tôi ước phải chi có cụ nào đó ở giáo xứ này dám vào tận cung quan triều đình nhìn thẳng vào họ như Đức TGM, mà rằng "làm quan như chúng bay đúng là một lũ khôn nhà đại chợ chỉ giỏi bắt nạt dân nhưng khi ra ngoài làm ăn với thiên hạ chỉ toàn thấy từ "chết tới bị thương" ôm đầu máu chạy về cầu cứu tiền dân !!!

Các cụ đừng sợ bị họ buộc tội vu oan, nếu bị họ hoạnh hợe căn cứ vào đâu mà nói thế, thì con xin cung cấp bằng chứng đầy đủ đây. Bỏ qua các phi vụ "chết vì thiếu hiểu biết" thời ông Nguyễn Văn Linh xa xưa khi đem vài triệu USD mở hồ nước mát của dân chúng "biểu không" cho Ấn Độ để rước về cái nhà máy dệt thổ... tả! (thay vì "thổ cẩm", do lúc bấy giờ phe XHCN sắp rệu rạo nên Hà Nội mảy

mò sang làm bạn với khối "Phi Liên Kết" do Ấn Độ lúc bấy giờ đang làm "chủ xị") chỉ xin nêu ra 3 vụ mới gần đây, mà mỗi vụ là một bài học đau còn hơn bị bò đả, chuyện như sau:

1. Vụ HLV LeTard với bài học về "sự tác hại của luật rừng CS" học phí sơ sơ mới hết có... hai trăm ngàn đô!

Cụ nào yêu thích bóng đá hẳn chưa thể quên vụ LĐBĐ Việt Nam phải trả móc hầu bao những 3 tỷ VND cho ông HLV Letard cuối năm 2004 vì bị thua kiện tại Tòa Án Trọng Tài Thể Thao Quốc Tế ở Thụy Sĩ. Nguyên nhân: LĐBĐ VN đem luật rừng ra buộc ông ta chấm dứt hợp đồng huấn luyện viên cho đội tuyển bóng đá quốc gia sau thành tích bết bát tại SEAgames 22.

Chuyện đi ở đối với nghề HLV là rất bình thường, mặc dù vậy khi lỡ bị sa thải cũng đâu có HLV nào lại muốn nó âm ỉ, "tốt khoe xấu che" mà. Hơn nữa với một nước có nền bóng đá còn yếu như VN không HLV nào lại nở làm chuyện "cạn tàu ráo máng" lúc ra đi. Nhưng cũng giống như chuyện dân oan đi đòi đất đai bị cướp bị nhà nước lôi cái Nghị Quyết 23/QH11/2003 ra để nói chuyện, sự ngu xuẩn và cố chấp của các quan chức LĐBĐ VN đã buộc ông Letard phải làm đến nơi đến chốn vì danh dự cá nhân ông.

Đã thế khi đã biết HLV này đang kiện mình ra tới tòa án quốc tế Thụy Sĩ, các quan chức chúng nào tạt nấy, coi như không có chuyện gì xảy ra thế mới biết đầu óc ấu trĩ của mấy ông tiền sĩ XHCN nặng tới cỡ nào. Thế rồi chuyện gì phải đến nó đã đến. "...Giữa tháng 10-2004, VFF đã choáng váng khi nhận phán quyết từ Tòa án này yêu cầu LĐBĐ Việt Nam đền bù 197.800 USD cho ông Letard vì đơn phương phá vỡ hợp đồng với lý do không chính đáng" (báo VietnamNet) đi kèm với quyết định này là bóng đá VN phải đối đầu với nguy cơ bị cấm tham gia các giải đấu trong khu vực ASEAN do AFF và FIFA áp đặt. Tới nước này thì chỉ còn chờ đêm hôm xuống, cha con VFF lặng lẽ thu gom tiền bạc sang nộp cho thiên hạ. Nhưng điều đáng nói là 3 tỷ này không phải là tiền lương hay tiền nhà của các quan chức mà được lấy từ ngân sách của Liên Đoàn BĐ tức là của cả xã hội.

2. Vụ Vietnam Airlines với bài học về "phải chơi bằng luật quốc tế" học phí đã lên tới 5,2 triệu đô!

Đúng là "tiền nào của nấy". Bài học này lý kỳ hấp dẫn hơn bài của ông Letard nhiều. Chuyện là vào năm 1991, VN Airlines thuê Công ty Fal-

comar (Ý) làm đại lý tại Ý. Công ty này thuê lại ông Maurizio Liberati thực hiện một số công việc cho Falcomar với tư cách đại diện cho VN Airlines, sau đó VN Airlines lại không có nhu cầu nên thôi. Nhưng thay vì phải lo thanh lý hợp đồng theo yêu cầu của công ty Falcomar thì VN Airlines lại đem luật rừng ra xài đặng "bỏ... nợ chạy lấy người" tưởng vậy là xong.

Nhưng "đi đêm ắt có lúc phải gặp ma" và lần này trời xui đất khiến họ gặp phải sư tổ nhà ma, Maurizio Liberati là chuyên gia chạy cò dịch vụ tầm cỡ quốc tế. Tay này nhận ra rằng VN Airlines là công ty nhà nước 100% và được điều hành bởi các đảng viên chẳng những không rành về luật lệ thương mại mà còn quen xài luật rừng ở trong nước qua cách nói chuyện rất kênh kiệu của bọn họ. Nếu để chuyện phá vỡ hợp đồng nếu diễn ra đúng luật hẳn sẽ chẳng được là bao, vì thế phải giăng bẫy để đưa các "đỉnh cao trí tuệ" lọt vào, thời gian kéo dài càng lâu càng có lợi cho hắn.

Thế là sau lần khởi kiện đầu đầu vào ngày 1-11-1994 hắn liền quay sang chơi trò "mèo vờn chuột" với VN Airlines lúc cương lúc nhu khiến cho các "bó" nhà ta lại cũng lại giống như VFF tưởng không có chuyện gì là âm ỉ, tưởng Tòa án Hòa Lò vẫn là trên hết, cứ thế mà ăn ngủ ngon giấc. Chẳng mấy chốc 5-7 năm đã trôi qua, khi VN đang khao khát để được gia nhập WTO cũng là lúc Maurizio Liberati hiểu rằng thời cơ đã đến, bởi vì vào thời điểm này mọi scandal kinh tế đều rất bất lợi trong khi đang đàm phán với các nước, nhất là Mỹ khá là gay go nên VN sẽ phải lo giải quyết cho êm đẹp và nhanh chóng.

Thế là thông qua sự cho phép tương trợ pháp lý giữa các quốc gia thành viên trong khối EU, đầu năm 2004 toàn bộ hồ sơ vụ kiện được chuyển sang xét xử tại tòa án Paris nước Pháp, vì chỉ có nơi này cơ sở của VN Airlines lớn nhất Châu Âu sau mấy chục năm kinh doanh nên có rất nhiều "tóc để túm", đúng như ông bà mình vẫn hay nói "túm thẳng có tóc chứ chẳng ai túm đũa trọc đầu" như khi kiện họ ở Rome.

Cuối cùng Maurizio Liberati cũng đã túm mờ tóc dài của các quan chức VN Airlines trị giá những 5,2 triệu USD! Quả là một khoản tiền trong mơ mà nếu không nhờ duyên số đưa đẩy, không gặp những kẻ "khôn nhà đại chợ" từ Hà Nội sang chắc gì cả đời hắn đã kiếm nổi? Vụ này VN Airlines còn đáng được các cụ tặng thêm câu "thân lừa ưa nặng", thay vì

chỉ nộp phạt 90 ngàn USD nay phải trả tới 5,2 triệu euro, gần gấp 100 lần.

Đến lúc này, dân chúng mới hay biết khi VN Airlines thấy không thể tự mình giải quyết và phải báo cáo thủ tướng chính phủ vì nguy cơ bị tịch biên tài sản tại EU đang đến gần. Nhưng nếu Paris mà gần Hà Nội như Vientiane Lào thì chắc VN Airlines vẫn chưa ngân đầu, không chừng còn đề nghị thủ tướng cho quân tràn qua biên giới dùng luật rừng để giải quyết vụ việc cũng nên? Ông bà ta hay bảo "vỏ quít dày có móng tay nhọn" là vậy, cái tên "Maurizio Liberati" chắc chắn sẽ còn âm ảnh ngành hàng không VN còn lâu. Nhưng với các quan chức ngành khác thì chưa, họ mới chỉ bắt đầu lọt lọt xách vở đi học rồi đây sẽ còn vô khối "em" phải đóng học phí. Nhưng bài học cuối cùng dưới đây mới đúng là nhục nhã và nhớ đời cho lũ quan "khôn nhà đại chợ" Hà Nội mà người thầy dạy họ chẳng phải ai xa lạ, mà là một Việt kiều ở Hà Lan, ông Trịnh Vĩnh Bình.

3. Vụ Trịnh Vĩnh Bình với bài dạy Hà Nội "làm người phải biết sống cho tử tế" trị giá những vài trăm triệu đô.

Trong bài viết "Trịnh Vĩnh Bình kiện nhà nước Việt Nam" của tác giả Trọng Kim trên tờ Ngày Nay (Houston-USA) tháng 11-2006 có viết về vụ này tóm tắt như sau:

"Đúng vào dịp Việt Nam vừa được nhận vào Tổ Chức Thương Mại Thế Giới (WTO) thì vụ án Trịnh Vĩnh Bình kiện nhà nước Việt Nam trước tòa án quốc tế về đầu tư đòi bồi thường nhiều trăm triệu Mỹ kim (MK) sẽ được đem ra xét xử tại thủ đô Thụy Điển vào đầu tháng 12 tới (2006), có thể gây nhiều bối rối cho Hà Nội nếu bị thất bại như đã từng thua kiện trong vụ Vietnam Airlines trước đây tại Paris. Ông Trịnh Vĩnh Bình, một công dân Hòa Lan gốc Việt, đã đem tiền về đầu tư ở Việt Nam, rất thành công nhưng sau đó đã bị thế lực công an hãm hại, bị án tù 11 năm và tịch thu hết tài sản trị giá khoảng 30 triệu MK. Thoát ra được ngoại quốc, ông đã thuê luật sư Mỹ đệ đơn kiện Việt Nam chiếu theo điều khoản của Hiệp ước Song phương về đầu tư giữa Việt Nam và Hoà Lan (Nethreland) ký năm 1994.

Đơn kiện đã được cứu xét tại thủ đô Stockholm của Thụy Điển căn cứ theo những qui luật trọng tài của Ủy Ban Liên Hiệp Quốc về Luật Mậu Dịch Quốc Tế. Theo thông tin mà Ngày Nay được biết, thì phiên tòa quốc tế này sẽ họp từ 4 tới 12 tháng 12 để xét xử về trên và sẽ do ba thẩm phán điều hành gồm một thẩm phán

người Thụy Điển, một thẩm phán gốc Mỹ và một gốc Pháp. ....Ba tuần trước khi vụ án khởi sự ở Thụy Điển, theo nguồn tin riêng của Ngày Nay cạnh vụ án thì số tiền tổ hợp Luật sư Mỹ của ông Bình ở Hoa Thịnh Đốn đưa ra trước tòa để đòi bồi thường đã lên tới con số gấp hai, ba con số được đưa ra hồi năm ngoái. Nguồn tin của Ngày Nay chỉ cho biết "ít lắm là 150 triệu MK trở lên" vì dựa trên những định giá mới của phía luật sư Mỹ đại diện cho ông Bình. (hết trích)

Bấy nhiêu có lẽ cũng đã đủ nói lên tầm cỡ của vụ việc và nó đã khiến chính quyền VN phải thu xếp "đi đêm" với ông Bình để bằng mọi giá hủy bỏ phiên tòa này. Nếu để nó diễn trong bối cảnh chuẩn bị gia nhập WTO, VN là chủ nhà của APEC sẽ rất bất lợi vì thế nó đã kết thúc trong bóng tối giống hệt như những gì CS vẫn làm xưa nay, vì đó là bản chất của họ.

Việc chọn thời điểm ngay cuối năm 2006 để đưa vụ việc ra tòa, chắc chắn ông Bình cũng đã học được ở Maurizio Liberati trong vụ VN Airlines nhiều điều bổ ích, nên chỉ cần một chiêu duy nhất, những kẻ từng gây khổ cho ông năm xưa nay phải quay sang quí lụy ông ngay tức khắc. Về khoản tiền bồi thường, khi các nhà báo hỏi ông Trịnh Vĩnh Bình đã từ chối khéo nhưng ai cũng biết lý do im lặng là ĐỂ GIỮ ĐÚNG LỜI HỨA với nhà nước VN, mặc dù muốn chơi khăm họ ông ta có thể nuốt lời như họ từng nhiều phen với dân chúng trong nước.

Nhưng chính qua sự từ chối ấy ông ta đã dạy thêm cho "nhà cầm quyền" Hà Nội bài học ngoài chuyện bị đau vì tiền nong thua kiện: "LÀM NGƯỜI THÌ PHẢI SỐNG SAO CHO TỬ TẾ" nói thế nào thì phải làm đúng như vậy. Là nhà cầm quyền càng cần phải giữ chữ tín với người dân hơn "CHỚ CÓ BAO GIỜ NÓI MỘT ĐÀNG LÀM MỘT NẾO".

Kết luận

Vi là ca dao, tục ngữ nên các cụ xưa phải làm sao cho nó ngắn gọn để mọi người dễ nhớ, nói một cách đầy đủ thì chữ "khôn" trong câu này phải hiểu nó là "khôn lanh" cái loại khôn quỷ quyết của những con người gian xảo mà không phải là sự "khôn ngoan" như những con nhà đàng hoàng được giáo dục hẳn hoi.

Những chuyện "lật lọng của phe CS" khi họ ký kết hay hứa hẹn một điều gì đó cũng từ cái sự "khôn lỏi" này mà ra. Từ hiệp định Genève 1954 cho đến Paris 1973, từ các Công Ước Quốc Tế Liên Hiệp Quốc về nhân quyền v.v... nhìn lại lịch sử CS Hà

-----Hiện tình đất nước-----

Bài Tín 01-10-2008

Nội ký bao nhiêu hiệp định là bấy nhiêu bội ước.

Về cái sự "khôn nhà đại chợ" của chính quyền CS thì chẳng phải là điều gì mới mẻ. Ngay từ những năm 1930 ông Hồ Chí Minh đã tự nguyện vác dân tộc ra làm bia đỡ đạn cho chủ nghĩa CS ở vùng Đông Nam Á trước súng đạn của thế giới tự do rồi. Đến lúc lập ra nhà nước VN-DCCH ông Phạm Văn Đồng lại "đại chợ" khi ký công hàm tự nguyện ký dâng cho Trung Cộng hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa vào ngày 14-9-1958.

Qua mấy vụ việc nêu trên chúng ta thấy rằng, hiện nay chỉ có luật pháp quốc tế mới trị nổi đảng cầm quyền quen xài "luật rừng" như họ. Cái giá phải trả cho bài học sau đất hơn bài trước. Thế mới biết số phận của những hạng "khôn nhà đại chợ" là vậy, chỉ giới bất nạt dân trong nước nhưng khi đối đáp với thiên hạ lại chẳng bằng được ai bao giờ.

Tham khảo:

<http://www.vnexpress.net/GL/The-thao/2005/01/3B9DA3C5/>

<http://www.tuoitre.com.vn/Tiayon/In dex.aspx?ArticleID=142004&Channell>

<http://anhduong.info>

*** Mini-đại hội ? * Đi tìm ông số một * 14 ngôi sao mờ * Một chuỗi hiềm nghèo * Thầy trò đảo lộn * Cuối năm sẽ ly kỳ**

Tình hình trong nước đang có nhiều nét không bình thường.

Ở Hà nội, 2 tuần nay, có những cuộc họp kín, không công bố, được canh phòng rất cẩn mật. Từ trong nước, có dự đoán rằng đảng CS đang chuẩn bị cuộc "**Hội nghị đại biểu giữa nhiệm kỳ**", thường gọi tắt là "Đại hội giữa nhiệm kỳ" sẽ diễn ra vào cuối năm nay hoặc đầu năm sau. Điều chắc chắn là Bộ chính trị gồm 14 nhân vật đang có một cuộc họp dài, đặc biệt quan trọng, khi tình hình trong và ngoài nước đều có nhiều diễn biến phức tạp, dồn dập, dội vào trong nội bộ đảng độc quyền, gây nên những lo âu nặng nề, giữa lúc khả năng đối phó lại rất nghèo nàn eo hẹp, thậm chí tù túng, vì họ vẫn tự gò bó trong khuôn khổ khô cứng của bảo thủ và giáo điều, của cái gọi là "chủ nghĩa xã hội" đã chỉ còn là bóng ma.

Chắc chắn nội dung cuộc họp ở chớp bu này sẽ "xì" ra ở 2 cuộc họp quan trọng cuối năm, đó là: họp Quốc hội lần thứ 4 khoá XII sẽ khai

mạc sáng 20-10, kéo dài trong 1 tháng, và họp Ban chấp hành trung ương đảng CS lần thứ 8 khoá X, sẽ diễn ra vào tháng 11.

Mini-Đại hội ? Một vấn đề hiện đang treo lơ lửng là có "Đại hội đảng giữa nhiệm kỳ" (có người gọi tắt là mini-đại hội) như đã dự kiến hay không? Nếu có, nó sẽ diễn ra vào đầu năm 2009, và Hội nghị trung ương cuối năm nay sẽ phải bàn về cái mini - đại hội ấy.

Trước đây, đã có một lần đảng CS Việt nam họp **Hội nghị đại biểu giữa nhiệm kỳ**, sau Đại hội VII để "kiện toàn nhân sự lãnh đạo". Trước đó, cuộc họp lần thứ 6 của Ban chấp hành trung ương khoá VII từ 24-11 đến 1-12-1993, đã bổ sung vào Bộ chính trị có 13 người (với Đỗ Mười làm tổng bí thư) thêm 4 người nữa là Lê Khả Phiêu, Nguyễn Mạnh Cẩm, Đỗ Quang Thắng và Nguyễn Hà Phan. Hội nghị đại biểu giữa nhiệm kỳ từ 20 đến 25-01-1994 thông qua việc bổ sung 4 người trên đây, còn quyết định bổ sung một lúc 20 người vào ban chấp hành trung ương, từ 146 người nâng lên 166 người; trong số này, có Phan Diễn, Nguyễn Phú Trọng về sau vào Bộ chính trị. Nếu sắp tới có Hội nghị đại biểu giữa nhiệm kỳ thì đây là lần thứ 2 có cuộc họp loại này.

Lẽ ra cuộc họp lần thứ 7 của Ban chấp hành trung ương (tháng 7-2008) vừa qua đã ra nghị quyết về "Đại hội giữa nhiệm kỳ", nhưng bộ chính trị chưa đạt được nhất trí. Nông Đức Mạnh cùng với Trương Tấn Sang, Phạm Quang Nghị, Nguyễn Sinh Hùng... không muốn họp, cho là không cần thiết, muốn giữ "nguyên trạng" (statu-quo)- vì Mạnh muốn bám chặt ghế tổng bí thư cho đến Đại hội XI. Vừa có tin : cánh của Mạnh bị lép vế, buộc phải nhượng bộ, đa số trong bộ chính trị muốn đá Mạnh đi, được thêm sự ủng hộ của 2 cựu tổng bí thư Đỗ Mười và Lê Khả Phiêu.

Ngày 1-10 mới đây, Nguyễn Phú Trọng thông báo kỳ họp quốc hội

tháng 10 này sẽ chưa bàn đến việc sửa đổi Luật Đất Đai như dự kiến, ắt là thực hiện ý định chung của bộ chính trị đang họp, tránh né yêu cầu mạnh mẽ, rộng khắp là trả lại **quyền sở hữu ruộng đất cho nông dân**, là không chấp nhận việc sửa đổi luật Đất Đai.

Một chuỗi sự kiện nóng bỏng: Cần nhận rõ vài đặc điểm của **hiện tình đất nước** và **hiện tình của đảng CS** khi sắp bước vào những cuộc họp lớn cuối năm.

Nạn **lạm phát** phi mã lên đến gần 30% kể từ đầu năm, giáng vào mỗi người dân, gia đình lao động và công chức; khủng hoảng tài chính-kinh tế thế giới phơi bày thêm những yếu kém vốn có của kinh tế-tài chính trong nước; qua 8 tháng **nhập siêu** hơn 16 tỷ US\$; chứng khoán **VN index** rơi tự do từ 1.200 xuống dưới 500; vốn đầu tư FDI và viện trợ quốc tế ODA đưa vào khá nhiều, nhưng khả năng thực hiện quá yếu, chỉ **giải ngân** được dưới 1/4 (12 tỷ / 57 tỷ US\$) trong 9 tháng đầu năm, do hành chính quan liêu, tham nhũng, thiếu nhân lực có chất lượng; **nông thôn** trì trệ, ô nhiễm nặng, thành bãi rác của công nghiệp; **đầu tư lệch lạc**, nặng về hào nhoáng, ăn xổi, tập trung vào khách sạn, nhà hàng, nhà ở loại sang, khu nghỉ mát, du lịch, sông bãi, sân golf, coi rất nhẹ đời sống xã hội, như nước sạch, hệ thống tái điện trong đô thị, hệ thống cống rãnh, giao thông; **chống tham nhũng lãng phí vô hiệu**, nói nhiều làm ít; vấn đề **dân oan** vì mất đất, bắt công dai dẳng, vấn đề **tự do tôn giáo** thành vấn đề chính trị phức tạp, bế tắc; **xã hội xuống cấp** nghiêm trọng về văn hoá, đạo đức : cờ bạc, nhà thổ, nghiện hút, giết người, buôn lậu, hàng giả, bằng giả, thuốc giả, buôn người, buôn phụ nữ, trẻ em, buôn lao động, trò giết thầy, thầy đánh trò, xã hội đảo điên.

Đặc điểm tình hình hiện nay là những kết quả ban đầu của đổi mới kinh tế, phát triển nông nghiệp, tăng

xuất khẩu, không khí phần chấn khi được tham gia Tổ chức thương mại thế giới WTO cuối năm 2006... tiêu tan dần, nhường chỗ cho **khủng hoảng kinh tế - tài chính - xã hội - tâm lý** đang mở rộng. Đà phát triển hụt hẫng, tỷ lệ phát triển tụt xuống chỉ còn 6%, vụ án tham nhũng số 1 PMU18 bị lật ngược, gây nên **một không khí bi quan, bức bối, giảm hẳn niềm tin** ở bộ máy lãnh đạo và cầm quyền.

Nét nổi bật trong tâm lý xã hội là người dân bình thường ngày càng nhận rõ rằng **hệ thống lãnh đạo và cầm quyền** hiện nay không ngang tầm với trách nhiệm, thiếu cả tài năng và đức độ, ở dưới mức trung bình của thế giới về thực thi pháp luật nghiêm minh, về thực hiện công bằng và bình đẳng trong xã hội, về xây dựng nền văn hoá mới, về xây dựng nền báo chí năng động thành mũi nhọn tiên phong trong đổi mới.

Những tiếng nói ngày thẳng, kháng khái trong xã hội ngày càng vang lên mạnh mẽ, công khai, chỉ rõ ban lãnh đạo độc đoán là **bộ chính trị 14 người hiện nay đã thất bại rõ rệt trong công việc ưu tiên chống tham nhũng**, nuốt lời hứa long trọng chống tên "giặc nội xâm" cực kỳ nguy hiểm này; [phó giáo sư Trần Đình Thiên phó Viện trưởng Viện kinh tế VN, trong trả lời phỏng vấn của TTCT, chứng minh rằng: tham nhũng lãng phí đã làm giảm đến **4% GDP/năm**, chi phí "bồi trơn" quá lớn làm mệt mỏi các nhà đầu tư, qui hoạch đầu tư nhiều sai lầm như hàng loạt nhà máy đường phá sản; 30% vốn xây dựng cơ bản bị thất thoát; hệ thống chính trị coi làm quan chức là con đường làm giàu duy nhất, không có liêm sỉ, không trau dồi đạo đức, không bị luật pháp đủ nghiêm để chế tài].

Chỉ trong vài tháng nay, một chuỗi sự kiện nghiêm trọng xảy ra làm nổi bật sự yếu kém của lãnh đạo và quản lý, phơi bày **sự bất lực và hèn kém của bộ chính trị**, khi hàng loạt cầu cống lớn gãy đổ, rạn vỡ, vụ án PCI **Pacific Consultant** Nhật Bản và vụ án **Nexus Technologies** Hoa Kỳ bị tiết lộ, dòng sông **Thị Vải** bị bức tử từ 13 năm nay

trong sự vô cảm của chính quyền và ngành bảo vệ môi trường, rồi vụ **đàn áp** trí thức và sinh viên yêu nước biểu tình trước sứ quán, lãnh sự quán Trung Quốc phơi bày sự ươn hèn của lãnh đạo trước bọn bành trướng; cho đến gần đây là việc uỷ viên bộ chính trị Phạm Quang Nghị ra quân **đàn áp các linh mục và giáo dân** sau khi cướp đất của họ ở khu Nhà Chung và xứ Thái Hà, với thủ đoạn đen tối liên kết với bọn du côn, lưu manh chuyên nghiệp, cho chúng uống rượu để lao vào **hành hung** giáo dân tay không, rồi dùng báo chí kể cả báo Nhân Dân của đảng CS làm việc đê hèn **vu cáo, xuyên tạc**, cắt cụt câu nói của Tổng giám mục Ngô Quang Kiệt để rồi họ nhận được những bài học làm người nhớ đời. [mời các bạn đọc bài **Tự trọng** của anh Đỗ Mạnh Tri trên mạng].

Trên đất nước ta, chưa thời nào, chưa lúc nào có **nhóm cầm quyền chóp bu hạ cấp**, mất hết tự trọng, phản dân tộc, vô trách nhiệm, tệ hại quá đáng, bị nhân dân khinh ghét đến thế.

Ai đây ai đây ? Khi nhóm cầm quyền độc đoán vốn cao ngạo tự phụ là không bao giờ phạm sai lầm, đang dẫn đất nước đến gần **thiên đường (!)** trên trần thế, làm cho dân Việt trở nên dân tộc tiên phong (!) mở đường cho nhân loại... bỗng bị chỉ mặt và chứng minh là nói phét, nói láo, nói ngược, thì điều gì ắt sẽ xảy ra ?

Khi nhóm cầm quyền từng leo lên rằng họ là lương tâm của thời đại (!), luôn đề cao đạo đức làm người, tự thề thốt "đi trước thiên hạ trong hy sinh, đi sau thiên hạ trong hưởng thụ" (!), nhưng trên thực tế lại bỏ mặc dân đen trong lầm than và bất công, hàng chục vạn chị em rơi vào cảnh nổi đuôi nhau kiếm sống bằng "lấy tròn nuôi miệng" (mà bọn trùm đường dây ma cô hầu hết là quan chức cộng sản), hàng trăm nghìn nam nữ thanh niên rơi vào cảnh nghiện ngập, bọn trùm buôn lậu phân phối ma tuý lớn nhất cũng lại là các quan chức cộng sản trong các ngành hải quan, an ninh, chống ma tuý (!)... thì điều gì ắt sẽ xảy ra ?

Thưa rằng theo tôi, thì trong lòng nhân dân sẽ nẩy nở dần nổi **buồn thê thảm** cho đất nước, rồi sự **khinh bỉ, căm giận** của mọi tầng lớp nhân dân, từ người có học, có hiểu biết, nhà văn hoá ưa cái đẹp, cái thiện, cái thật, đến sinh viên, học sinh yêu dân mình, yêu nước mình cho đến người dân thường luôn có tính bản thiện, ghét dối trá; cho đến cả vô vàn đảng viên thường, không có quyền cao chức trọng, không lao vào ăn bản, cướp đất của dân, ăn cắp công quỹ của toàn xã hội, cũng dần dà tự tách mình khỏi bọn quan chức thối nát, khinh ghét nhóm lãnh đạo tài đức đều bệ rạc ở thượng đỉnh.

Một nét đẹp chưa từng có của tình hình là **tâm lý xã hội** chuyển động khá nhanh, nổi **sợ hãi** đối với chính quyền hung bạo giảm đi trông thấy, người dân thường vốn có lương tri, quen ăn nói bộc trực nay dám mạnh dạn nói lên những tiếng nói **phê phán**. Hàng loạt văn nghệ sỹ và trí thức truyền tay nhau tán đồng ý kiến của nhà văn Nguyễn Khải trong bài "Đi tìm cái tôi đã mất", tự phủ định toàn bộ sáng tác văn học của chính mình, vì đã bị đảng cộng sản đánh lừa. Một số báo chí (dù là của đảng và các tổ chức của đảng và nhà nước) tỏ ra ương bướng, **cãi lại** bộ chính trị, công khai bênh vực các nhà báo bị bắt giam. Có thể nói **khẩu khí của xã hội được nâng cao** lên đến 5, 10 bậc, khác hẳn trước kia, thường hay nói theo, nói dựa, hoặc giữ im lặng. Khẩu khí của Lê Thị Công Nhân, của Dương Thị Xuân, của Võ Thị Hào, của Nguyễn Huệ Chi, của Trần Đình Thiên, của Trần Thị Hồng Sương... ôn tồn, có lý có tình, có sức thuyết phục cao; hàng trăm bạn trẻ, dân đường phố và nông thôn được các đài RFA, RFI, BBC, VOA... phỏng vấn, trả lời thẳng thắn, không chút sợ hãi cường quyền, có tác dụng xã hội quý báu, khuyến khích mọi người dân ngẩng cao đầu, xét đoán bằng tư duy độc lập của mình, hiểu rằng chỉ có **sự thật và lẽ phải nói lên công khai minh bạch** mới cứu vớt đất nước này khỏi thảm hoạ của lừa dối và độc quyền tư tưởng.

Cuối tháng 9 vừa qua, xã hội ta chứng kiến cảnh khác thường. Khi Phạm Quang Nghị chỉ đạo việc đàn áp giáo dân Hà Nội, vu cáo lằng nhục Tổng giám mục Ngô Quang Kiệt, còn yêu cầu Hội đồng Giám mục thi hành kỷ luật vị giáo phẩm này, yên chí rằng xã hội và cả Hội đồng Giám mục sẽ nghe theo mình như trước đây, thì kẻ vu cáo bị vạch mặt ngay là chơi trò bần, Giám mục Nguyễn Văn Nhơn chủ tịch Hội đồng giám mục phản pháo ngay rằng Tổng giám mục Kiệt không phạm giáo luật nào cả, bộ chính trị bị tên tò, bị hổ to, bị dạy cho một bài học cay đắng về tôn trọng pháp luật, tôn trọng sự thật.

Chuỗi sự kiện nóng hổi trên đây cho thấy tình hình **không còn như trước**. Nhóm độc quyền có tài thánh để bịt miệng cả triệu con người đã và đang nói lên sự thật; 14 kẻ độc quyền sức mây mà bắt bớ và bỏ tù một lúc hàng trăm ngàn con người nói to sự thật họ nhận ra. Sự thức tỉnh của hàng triệu con người thời mở cửa và hội nhập vượt xa tầm kiểm soát của nhóm thiểu số chóp bu. Điều này làm cho bộ máy tay sai, bộ hạ vốn đông đảo của họ giảm bớt hung hăng, thừa thốt dần và phân hoá thêm.

Tôi dự cảm thấy từ nay đến cuối năm, những kẻ xưa nay chỉ quen đi huấn thị, lên lớp, chỉ thị, dạy bảo người khác sẽ tha hồ được **dạy dỗ lại** bởi nhân dân, qua những bài học sống, dù họ không muốn. **Dân trí** trung bình thời mở cửa và hội nhập đang cao hơn "**quan trí**", đặc biệt là "quan trí" ở chóp bu còn mù quáng vì phe phái, tư lợi. Sắp đến, 14 vị lãnh đạo cao nhất theo dõi chặt chẽ việc xử án 2 nhà báo Nguyễn Việt Chiến Và Nguyễn Việt Hải, nghe kỹ lời buộc tội của công tố, lời bào chữa của bị cáo và luật sư, tìm hiểu nhận xét của báo chí trong ngoài nước, dư luận của dân thường. Để xem họ sẽ lãnh đạo vụ xử án ra sao, vẫn theo thói cũ kiểu "tiền chế", hay theo luật ?

Rồi còn vụ PCI Nhật bản và vụ Nexus Hoa Kỳ, ếm nhèm không xong, sẽ xoay sở ra sao? 14 vị như ngồi trên lửa.

Cuối năm nay, vào tháng 12, toàn thế giới sẽ kỷ niệm lớn nửa thế kỷ **Bản Tuyên ngôn lịch sử về Nhân Quyền** (12-1948), Việt Nam sẽ ở trong danh sách chẳng về vang gì - còn ô nhục nữa - là một trong số ít nước nhân quyền bị chà đạp nặng nề bởi chính nhóm cầm quyền. Họ ăn nói ra sao, khi chính họ đã tự nguyện công nhận và cam kết tôn trọng bản Tuyên ngôn này; hay vẫn kiêu lưỡng gỗ, rằng Việt nam có đặc điểm riêng, lo ăn đã, lo nhân quyền sau. Nói lấy được, nuốt lấy nhục mà không biết ngen.

Chưa hết đâu, còn việc cấm hơn 2 ngàn cột mốc **biên giới Việt - Trung** sẽ hoàn thành trong năm nay, với bản đồ rất chi tiết tỷ lệ 1/5.000 sẽ được 2 bên công bố (đến nay bản đồ tỷ lệ 1/25.000 dính theo Hiệp định tháng 12-1999 vẫn bị Hà Nội giấu kỹ). Lúc ấy Bắc kinh sẽ càng lên mặt, sỉ nhục nhóm lãnh đạo Hà Nội không chút nề nang, như tháng 9 vừa qua họ chơi khăm hợp báo giữa Hà Nội để công bố lại cái công hàm tháng 9-1958 của Phạm Văn Đồng, "kỷ niệm tròn 50 năm sự kiện đáng nhớ này" (!). Một cái tát vào mặt nhóm lãnh đạo Hà Nội, vậy mà ngoại trưởng Phạm Gia Khiêm vẫn cúi rạp đầu gọi Hồ Cẩm Đào là "đồng chí" (!).

Đầu đá nhân sự: Theo tin từ Hà Nội, chưa bao giờ vấn đề nhân sự lãnh đạo lại căng thẳng và nóng bỏng như hiện nay. Nhớ lại các khoá trước, các quan lớn đại thần CS còn chỉ mặt nhau : "Có gì đâu, nó từng hạ ta, nay ta hạ nó"; "kẻ này có 7 tội", "kẻ kia có 10 tội"; "những tên này là tay sai Mỹ, có bằng chứng bán mình cho CIA"; rồi khi Lê Duẩn háp hổi, Lê Đức Thọ mò đến, chia bút giấy ra yêu cầu Lê Duẩn viết chúc thư giao chức tổng bí thư cho mình, bị Lê Duẩn đuổi cổ : "Cút khỏi đây ! tên vô lại!"

Nông Đức Mạnh được tiết lộ là rất kiên trì "xin được phục vụ đến Đại hội XI" vì tự thấy còn sức (!), vì xem ra chưa chọn được ai nổi vượt lên để thay mình. Thế là nhiều vị phải thuyết phục Mạnh, còn vạch đủ nhược điểm và sai lầm của Mạnh, tuổi cao (69 tuổi), tính nhu nhược, trình độ lý luận kém, ăn nói dở,

không có nội dung, quá thu vén cho cá nhân và gia đình, bênh che tham nhũng vì con gái và con rể dính vào bộ máy PMU 18, ép trung ương cho con trai Nông Quốc Tuấn học hành yếu kém vào ban chấp hành trung ương không thành, lại cố đưa lên Sơn la để được bầu vào quốc hội, thành nghị gật, chưa nói một câu nào ở quốc hội...

Nguyễn Minh Triết hy vọng được kiêm chức chủ tịch nước với tổng bí thư, nhưng mức tán thành quá thấp vì kém toàn diện, ý kiến nghèo nàn, lý luận thấp, giao thiệp vụng về, ngoại ngữ yếu kém; lại yếu đau, ho suyễn, ung thư phổi; sức làm việc kém trong khi phải xử lý rất nhiều tình huống.

Nguyễn Tấn Dũng trong thế thủ, cố giữ nguyên chức thủ tướng, bị chiếu tướng nặng nề : lạm phát quá cao, lãnh đạo tài chính nhiều sơ hở, đầu tư lếch lạch, cải cách hành chính ý ạch, nhiều bộ quá kém như bộ kế hoạch và đầu tư, bộ tài nguyên môi trường, bộ nông nghiệp và phát triển nông thôn, bộ khoa học và công nghệ...

Cuối cùng có 3 người được nêu lên để chọn : **Trương Tấn Sang** (60 tuổi) hiện là thường trực bộ chính trị, vốn ở thành ủy Sài Gòn, hơn 10 năm trước sống buông tuồng, gây bi kịch gia đình, mất uy tín, đưa lãnh ra Hà Nội làm trưởng ban kinh tế trung ương nhưng kém hiểu biết về mặt này. Nổi tiếng là công tử bột Bạc Liêu (tuy quê ở Long An), là playboy, thích nhậu nhẹt và mê gái.

- hai là **Phạm Quang Nghị**, 60 tuổi, quê Thanh Hoá, được đưa lên thời Lê Khả Phiêu, làm bộ trưởng văn hóa; chính cán bộ trong bộ VH hồi ấy tố cáo Nghị ăn bám trong vụ chính phủ Pháp viện trợ tân trang Nhà hát lớn Thành phố HN, Nghị lập 5 công ty của bộ (về ốp tường, lợp mái, thiết bị sân khấu, ghế ngồi, trang trí, thảm, an ninh...) để nhận thầu công trình này, riêng bộ trưởng nuốt 15% giá thầu. Bộ CA cử đoàn điều tra nhưng Nghị cầu cứu Phiêu để ếm nhèm. Báo Pháp từng nói về vụ bê bối này. Gần đây Nghị mất uy tín vì chỉ đạo quá kém vụ Thái Hà và Toà Khâm sứ.

- ba là **Hồ Đức Việt**, 62 tuổi, quê Nghệ An, tốt nghiệp tiến sĩ môn toán lý ở Praha (Tiệp). Việt nổi tiếng là con người khép kín, không nói, không phát biểu, không giao du, ngậm miệng ăn tiền. Khi làm chủ nhiệm Ủy ban khoa học công nghiệp và môi trường của Quốc hội, có biết bao chuyện quan trọng và khẩn cấp, Việt vẫn ngủ gật dài (theo một thành viên của ủy ban này). Làm trưởng ban tổ chức trung ương, tự cô lập mình thì làm sao tìm kiếm phát hiện người tài giỏi được ! làm tổng bí thư thì càng gay.

Vậy thì ai sẽ là Tổng bí thư, là nhân vật số 1, là chóp bu của chóp bu của chế độ độc đoán, độc đảng, độc quyền giữa thời khủng hoảng toàn diện này ? Ai sẽ làm vua giữa 14 ma vương ?

Điều phi lý, trở trêu, mang tính bi thảm là nhân dân ta, cử tri nước ta **không hề có một tiếng nói nào** trong việc phát hiện, đề cử, kén chọn người lãnh đạo cao nhất của nước mình. Ngay cả 3 triệu đảng viên CS cũng đứng ngoài cuộc gọi là lựa chọn kỳ quặc, quái đản này.

Sắp đến nhân vật ngồi trên đầu 86 triệu dân ta chỉ là con đẻ của một cuộc **sát phạt nhau giữa 14 nhân vật**, không có một sự uỷ nhiệm nào của nhân dân, trong một căn phòng nhỏ được canh phòng cực kỳ cẩn mật, cách ly khỏi xã hội; 14 ngôi sao mờ ảo mà tài đức đều đã phơi bày ra sự không ngang tầm với trách nhiệm, khi "quan trí" tỏ ra thấp lè tè, dưới xa dân trí trung bình; không thể có sự lựa chọn nào khác chẳng ! Bỗng nhớ thời bao cấp xa xưa, ra cửa hàng gạo, chỉ có gạo mốc, không có lựa chọn đành chịu, nuốt gạo mốc vậy.

Kết luận:

Trước sự phi lý như vậy, trước cuộc khủng hoảng về nhân sự lãnh đạo ở chóp bu, trước nhu cầu cần kíp **một tập thể lãnh đạo đủ đức và tài, ngang tầm dân tộc và thời đại**, giải pháp duy nhất chỉ có thể là một đồng thuận dân tộc về một chế độ chính trị hiện đại dựa trên nền tảng **đa nguyên đa đảng** của một bản Hiến pháp mới, thể hiện trong một cuộc trưng cầu dân ý, chấm dứt thời kỳ độc quyền lãnh đạo của một

đảng duy nhất đang kìm hãm quá lâu sức sống quật khởi của dân tộc. Chắc chắn đây là tâm nguyện của đa số dân ta, nhưng chưa có cách nào biểu lộ.

Từ trong nước, anh Đặng Quốc Bảo mong có một dàn lãnh đạo có **tâm nhìn xa** (viễn kiến-vision), có **tư duy đột phá**, khai phá mở đường; anh Phan Đình Diệu cho rằng một chế độ khoa học, tiến bộ ắt phải là một chế độ **đa nguyên đa đảng**, hợp qui luật phổ biến của tự nhiên, xã hội và tư duy; anh Nguyễn Ngọc đề xuất một chế độ chính trị đặt trên nền tảng **văn hoá là tôn trọng con người, nhân phẩm, tâm linh**, quý trọng môi trường tự nhiên, rừng suối có cây; anh Nguyễn Trung cảnh báo rằng nếu lãnh đạo không ngang tầm, không biết tận dụng tối ưu các **thời cơ vàng** thì đất nước ắt sẽ rơi vào **thảm họa đen** của bất công, bất ổn xã hội, của lạc hậu, lẻ loi giữa thế giới phát triển bền vững; anh Nguyễn Huệ Chi mong rằng **vốn liếng xã hội** ta được nhân lên trong môi trường chính trị dân chủ, làm điều kiện để cái tạo mọi môi trường kinh tế - kinh doanh - đầu tư - văn hóa - xã hội - tâm linh; từ Singapore, anh Vũ Minh Khương giảng dạy ở Đại học quốc gia cho rằng Việt Nam cần gia cố gấp **nền móng lâu bền** của phát triển là cải cách **thể chế chính trị**, nghĩa là đổi mới **có hệ thống**, nếu không thì phát triển vẫn trì trệ, hụt hẫng, kiểu manh mún và chấp vá như hiện nay; anh "cảm thấy xót xa cho hiện tại và lo ngại cho tương lai, vì chúng ta không chứng minh được rằng Việt Nam là một dân tộc có thể lớn lên từ thất bại, mạnh lên từ khó khăn, thách thức".

Những lời tâm huyết chí tình đặt lý trên đây cần cho nhóm lãnh đạo nghiền ngẫm, tiếp thu sâu sắc và thực hiện nghiêm chỉnh. Thế nhưng họ đâu có cần nghe. Họ đang lo việc khác. Họ đang lo sát phạt nhau, đá nhau để giành ghế, và giành ghế cho người thân, họ hàng, bộ hạ tin cậy. Nhân sự bao giờ cũng là mục chính của mọi đại hội đảng.

Chúng ta phải đi con đường khác, **nâng cao tiếp dân trí** đang thức tỉnh để qua thông tin sắc bén

kiên trì dạy cho các quan chức cộng sản những bài học "làm người" từ thấp đến cao, buộc họ thực hiện những điều họ cam kết : thực thi pháp luật nghiêm minh; chống tham nhũng như chống giặc, xây dựng xã hội công bằng, bình đẳng, văn minh, giữ gìn từng tấc đất thiêng liêng của TQ. Ai mắt dạy thì ta phải dạy. Chứ sao nữa, thưa các bạn.

Ân Xá Quốc Tế tố cáo CSVN cướp đất, vu cáo, hãm dọa và tấn công người Công Giáo

Trong một thông báo đính kèm một bản báo cáo chi tiết, Hội Ân Xá Quốc Tế có trụ sở đặt tại Luân Đôn, Anh Quốc mạnh mẽ tố cáo nhà cầm quyền VN đã cướp đất lại còn vu cáo, hãm dọa và tấn công người Công Giáo. Thông cáo báo chí của Hội ra ngày 09-10-2008 có nội dung đại ý như sau:

Ngày hôm nay AXQT tuyên bố rằng nhà nước VN phải chấm dứt ngay việc hãm dọa và tấn công chống lại người CG và phải bảo vệ người CG chống lại bạo lực do những nhóm được nhà nước bảo trợ gây ra. Việc bách hại lan rộng xảy ra sau khi nhà cầm quyền đàn áp những cuộc biểu tình đông đảo nhưng ôn hòa của người CG Hà Nội vào cuối tháng 9 vừa qua. Trong tháng 8+9, người CG đã tụ tập hàng ngàn người để ủng hộ cho lý lẽ của Giáo Hội trong cuộc tranh tụng về đất đai.

Dựa trên thông tin mới nhất, AXQT biết rằng người CG đang đứng trước một làn sóng đàn áp: bị tấn công thể lý, bị nhục mạ và đe dọa. Báo cáo này dựa trên hàng loạt những cuộc phỏng vấn với những nhóm trong Giáo Hội, các ký giả và những giáo dân...

Khi chiến dịch chống lại những người CG biểu tình được thực hiện bởi các cơ quan truyền thông do nhà nước kiểm soát càng ngày càng khốc liệt, những người phản-biểu-tình và những nhóm do nhà nước bảo trợ đã tập trung bên ngoài Tòa TGM Hà Nội và tại giáo xứ Thái Hà, sách nhiễu và hãm dọa các nhà lãnh đạo Giáo Hội và giáo dân. Ít nhất một nhà thờ ở ngoại ô Hà Nội đã bị cộn đồ tấn công. Nhà chức trách lại còn dùng luật hình sự để bóp nghẹt quyền tự do ngôn luận. Bốn người biểu tình đã bị giam giữ và trừng phạt, và vô số giáo dân bị gọi thăm vấn tại các đồn bót của công an trong những ngày gần đây...

Theo VietCatholic

Trong giai đoạn từ giữa năm 2008 trở lại đây, chính quyền độc tài cộng sản đã tăng cường bắt giữ những chiến sĩ đấu tranh cho dân chủ không kể họ xuất thân từ những

nhà giáo chiến sĩ dân chủ Vũ Hùng

.....Nguyễn Phương Anh 07-10-2008.....

tầng lớp nào: từ văn sĩ, nhà giáo, nhà báo, cựu chiến binh, dân oan... đến cả những người đang nắm trọng trách trong chính quyền, bao gồm cả lực lượng công an với những bản án quy theo điều 88 bộ luật hình sự hay tội lợi dụng các quyền tự do dân chủ. Án chính trị không được công khai trên các văn bản, nhưng các lực lượng thi hành đều ngầm hiểu, tuy có chuyển sang án hình sự nhưng các tội danh bị quy kết rõ mười mươi là đụng chạm đến sự lãnh đạo độc tôn của đảng cộng sản.

Theo các báo cáo mới đây nhất thì lượng án hình sự mỗi năm được xét xử là gần 300 ngàn vụ và cũng có hơn **346 ngàn vụ chưa được xử lý**. Hơn thế nữa, các vụ án dân sự trong năm 2008 là **hơn 622 ngàn vụ**. Với những thông tin trên, một người dân cũng có thể biết là một năm có gần 1 triệu các loại vụ án xảy ra và đang cần được xét xử. Nếu cộng thêm các vụ mà dân gian gọi là chạy án để đỡ bị khởi tố thì con số còn hơn rất nhiều.

Để hình dung rõ hơn, ta có thể lấy ví dụ thành phố Hà Nội. Ngày 30-8-2008, chị Lê Thị Kim Thu, dân oan Đồng Nai bị bắt và mang số tù 3828Z, hiện bị giam tại trại tạm giam số 1 Hà Nội, phòng M2 (Hoả lò mới) thì đến ngày 19-9-2008, tức là gần 20 ngày sau, thầy giáo Vũ Văn Hùng cũng bị bắt giam vào trại tạm giam này và mang số tù 4436Z, phòng 17 và rồi chuyển sang phòng 7-9 sau khi có lệnh tạm giam 4 tháng. Gần 20 ngày mà có hơn 600 người bị bắt giam, giữ trong nội vi một thành phố ! Tính ra một năm riêng Hà Nội có gần 9000 người bị giam giữ trên số dân 3 triệu người. Dân số Việt Nam là 85 triệu, vậy con số người bị giam giữ có thể xấp xỉ 300 ngàn người/ năm. Kể từ khi có chuyên chính vô sản thống trị trên đất nước ta từ 1945 đến nay là 63 năm, tính với số lượng % như của Hà Nội thì con số lượt người bị giam giữ có lẽ cũng đủ bằng số dân cả nước. Do vậy,

nếu có ai đó nói xã hội bây giờ là một nhà tù lớn thì cũng không ngoa, hay nói chính xác là xã hội hiện nay là nơi nhân dân đang bị lao động cải tạo còn của cải làm ra thì thuộc kho bạc Nhà nước, nơi đáng lẽ ra phải mang danh hiệu kho bạc Nhân dân.

Quay lại các vụ việc dân sự và hình sự nêu trên, ta cũng thấy sự việc rõ ràng hơn: với 1 triệu vụ việc 1 năm thì ít nhất các đối tượng liên quan là 2 : bị can, bị cáo. Tức là có 2 triệu đối tượng liên quan trực tiếp đến “đáo tụng đình”. Mà đâu có vậy, mỗi vụ án có trung bình 5 người bị liên quan do các đối tượng có thể là cá nhân hay tập thể. Và nguy hơn nữa, 5 người đó cũng có gia đình, quan hệ họ hàng, bạn hữu... Hay nói cách khác, khoảng 50 triệu người mỗi năm có quan hệ trực tiếp hay gián tiếp đến các vụ án. Con số này cũng khẳng định thêm lý thuyết về nhà tù lớn; nhưng nguy hiểm hơn ở chỗ nó hiển thị một sự lãng phí sức dân quá lớn. Với số lượng người liên quan nhiều như vậy thì những ngày công mất mát là hàng tỷ, và do vậy số lượng tiền lãng phí lên đến hàng chục ngàn tỷ mỗi năm. Bên cạnh đó là những suy nghĩ đáng lẽ dùng cho chấn hưng kinh tế gia đình thì bị quay sang lo lắng cho người thân; những của cải của xã hội bỏ ra cho hệ thống nhà tù hoạt động coi như tiền lãng phí, khiến ngân sách nhà nước bị hao mòn. Tất nhiên trong số người bị giam giữ có những kẻ mang tội mười mươi và hành vi của họ gây ra gánh nặng cho xã hội, nhưng thiên nghĩ một đất nước quá nhiều tù nhân như vậy có phải là một đất nước được quản trị tốt, đáng gọi là CNXH chăng? Giải quyết vấn đề này chỉ có thể là xây dựng một thể chế dân chủ, pháp quyền. Nhưng ẻo leo thay, những nhân tố hành động cho tương lai đất nước như vậy cũng đang bị buộc tội hình sự.

Thầy giáo Vũ Văn Hùng là những nhân tố tốt cho tương lai, đấu

tranh cho tương lai tươi sáng của đất nước và thầy hoàn toàn không vi phạm pháp luật, vậy mà con số 4436Z vẫn hàng ngày hàng giờ in trên ngực áo thầy, trong trại tạm giam Hoả Lò mới.

Mới đây thôi, thầy giáo Vũ Hùng (tên thường gọi) đã bị giam cầm 9 ngày trong tù và thầy cũng đã viết tâm sự của mình qua bài “Chín ngày trong tù cộng sản”. Là người bạn trẻ của thầy, tôi xúc động khi thấy thầy ở trong tù mà vẫn lo lắng cho anh em bên ngoài, những anh em “khi chén rượu, lúc ấm trà” với thầy, và thầy mong anh em không bị khó dễ vì vụ việc của thầy. Vẫn còn đó trong câu chuyện của thầy là vợ con, người thân với bao nhớ nhung xa cách vì phải đi tù một cách bất công cho lý tưởng dân chủ hoá đất nước. Trả lời đài Á Châu Tự Do, thầy còn nói đại ý : đi tù tôi không sợ, có xử bắn cũng không sợ, vì đi tù cũng là cách tôi hiến dâng cho phong trào dân chủ.

Qua bạn bè và người thân của thầy, tôi được biết thầy bị bắt giữ vào ngày 19-9-2008 vì tội “viết và treo biểu ngữ có nội dung chống nhà nước CHXHCNVN”. Và đến hôm 29-9, thầy chính thức bị bắt giam theo điều 88. Nhà nước đã quy tội thầy theo điều 88 bộ luật hình sự. Trước khi bị bắt thầy có tâm sự với anh em rằng an ninh Hà Tây sau khi biết tin có treo biểu ngữ ở cầu vượt Nam Thăng Long đã nói với thầy rằng đó là hành động dửng dưng, từ trước đến nay gần mấy chục năm mới có và họ tự hào có người “tả thanh thiên” như vậy. Công an bộ cũng xuống Hà Tây (khi chưa sáp nhập) để nhìn mặt thầy, người mà họ cho rằng “gan cùng mình” dám treo biểu ngữ và đứng lại vẫy chào nhân dân tụ tập đến xem.

Hành động treo biểu ngữ với nội dung ôn hoà không thể bị kết tội, ta hãy xem nội dung viết gì : **Tham nhũng là hút máu dân! Lạm phát, giá cả tăng cao là giết dân! Mất đất biển đảo là có tội với Tổ tiên! Yêu cầu đảng Cộng sản thực hiện ngay: dân chủ hóa đất nước, đa nguyên đa đảng!**

Nếu thầy không gặp tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang, có khi thầy

không bị đi tù 9 ngày vì đã đọc sách của ông, và sẽ càng đáng tiếc hơn nếu thầy không gặp ông thì ngày nay không thể có một thầy giáo Vũ Hùng cương trực và quyết liệt cho lý tưởng dân chủ và cũng là một chiến sĩ đấu tranh cho nền dân chủ thế giới khi thầy là thành viên của Tổ chức Ân xá Quốc tế, Tổ chức Quan sát Nhân quyền quốc tế và Hội Phóng viên Không biên giới. Khi được thả ra khỏi trại tạm giam Hà Tây năm 2007, nhân viên an ninh điều tra đã nói rằng : chúng tôi biết không thể ngăn được anh, không thể áp đặt được lý tưởng cho anh, anh sẽ vẫn đi theo con đường dân chủ, chúng tôi chỉ mong rằng anh đúng.

An ninh Hà Tây đã dự đoán không sai, thầy đã đi tiếp con đường mình đã chọn, con đường chấn hưng đất nước và một lần nữa thầy đang ở trong nhà tù cộng sản. Từ khi bị bắt tới giờ, gia đình đã đi tiếp tế cho thầy 2 lần vào ngày 2-10 và 7-10 và mỗi tuần chỉ được tiếp tế một lần. Chắc rằng khẩu phần ăn trong tù sẽ không khác gì hồi thầy bị tạm giam 9 ngày. Và hy vọng những phần ăn tiếp tế ngày 7-10 sẽ còn tươi, không ôi thiu cho đến ngày 10-10 là sinh nhật của thầy, sinh nhật trong nhà tù cộng sản! Những quan tâm giúp đỡ của bạn hữu, của đồng bào hải ngoại, của quốc tế... lúc này là những hành động nghĩa hiệp mà chắc rằng thầy sẽ không bao giờ quên.

Vụ án thầy giáo treo biểu ngữ được chính một thứ trưởng bộ công an phụ trách an ninh theo dõi sát sao hàng tuần, theo như cán bộ điều tra nói cho gia đình được biết, nói lên tầm quan trọng của sự việc. Bên cạnh đó, không hiểu vì lý do gì mà hàng loạt cán bộ an ninh Hà Tây tham gia vụ án này đã chuyển sang cảnh sát môi trường, cảnh sát phòng cháy chữa cháy hay ra khỏi ngành. Có lẽ sự áp đặt của độc tài chuyên chế để đàn áp những thành phần ưu tú của dân tộc đã không còn được sự ủng hộ của chính những công an thực thi nhiệm vụ.

Hy vọng rằng ông thứ trưởng nào đó đang phụ trách vụ án này sẽ cắt được gánh nặng trên đôi vai của

mình khi ký lệnh trả lại tự do cho thầy Vũ Hùng sau khi hết hạn tạm giam lần thứ nhất. Nhưng việc đó không phải là đã hết. Nếu vẫn còn tồn tại một chế độ phi dân chủ thì thầy chắc sẽ đấu tranh đến cùng và nhà tù CS sẽ vẫn còn giương oai diễu võ để bắt bớ lần nữa. Chữ ký nào đó đem lại tự do tạm thời hay gia hạn tạm giam cho một ai đâu có làm nên bản ngã một con người hay tiêu diệt bản ngã con người khác. Để chứng tỏ mình, ông thứ trưởng chỉ có thể một cách trực tiếp hay gián tiếp, âm thầm hay công khai, đứng vào tầng lớp những con người làm nên tương lai dân chủ cho đất nước. Đó mới là điều cần thiết.

Người tù 4436Z chỉ là 1 trong số hàng chục triệu người dân đang chờ đợi cơ hội được hết mình cho đất nước, cho cuộc cách mạng dân chủ và họ sẵn sàng hi sinh cho nhân quyền, tự do, hạnh phúc của những đồng bào thân yêu của mình.

Hà Nội, 7-10-2008.

CÔNG BẰNG VÀ CÔNG LÝ thăng ở ngoài VN

Vũ Quốc Dụng 09-2008

Vào ngày 31-8 này, 25 nữ công nhân VN làm việc tại hãng điện tử Polar Twin Advance (PTA, Penang, Mã lai) đã về nước để chấm dứt chuỗi ngày phải sống trong lo âu, sợ hãi và tủi nhục trên đất khách quê người. Thực ra họ đã không còn muốn lưu lại thêm một ngày nào nữa ở Mã lai nhưng vì hy vọng có thể vớt vát số tài sản đã được đem ra thế chấp cho môi giới nên họ còn nán lại để chờ Liên Minh Bài Trừ Nô Lệ mới ở Á Châu (CAMSA*) điều đình cho họ có được một khoản tiền bồi thường. Thỏa thuận thư về việc bồi thường cho họ cũng như cho 11 công nhân khác đã về nước trước đó đã được CAMSA và công ty mẹ Polar Electro của Phần Lan ký vào ngày 26-8. Vụ PTA là

thành công mới nhất của CAMSA. Được chính thức thành lập vào tháng Tư 2008, đến nay CAMSA đã can thiệp thành công cho hơn 10 vụ lớn nhỏ liên quan đến gần 3.000 công nhân Việt Nam và các nước khác, trong đó có những vụ nổi tiếng như vụ tranh đấu thành công cho 1.300 công nhân ở công ty may mặc Esquel Malaysia SDN Berhard (Mã Lai) và gần 200 công nhân ở hãng may mặc W&D Apparel Jordan Corp (Jordan).

Bóc lột và quịt lương

Từ năm 2005 đến cuối năm 2007 công ty PTA đã tuyển khoảng 80 công nhân Việt qua các công ty môi giới Việt Nam là Intranco (miền Bắc) và Sao Thái Dương (miền Nam). Khi đến Mã Lai họ đã phải ký một hợp đồng mới (khác với các “hợp đồng nội” đã ký với các công ty môi giới trong nước) và bị tước hộ chiếu. Trong số công nhân thuộc nhiều quốc tịch khác nhau làm việc tại PTA, công nhân Việt Nam có ít

quyền lợi nhất. Họ bị bắt làm thêm giờ, cả vào ngày lễ lẫn ngày cuối tuần, mà không được hưởng lương phụ trội. Trong khi đó các đồng nghiệp người Nam Dương cũng làm như họ mà có mức lương cao hơn, được tiền bồi dưỡng làm thêm giờ, được thưởng tiền chuyên cần,... Nếu sắp hạng thì nhóm người bản xứ Mã Lai được hưởng nhiều quyền lợi nhất, rồi mới đến các nhóm công nhân Phi Luật Tân, Nam Dương, Nepal, Bangladesh,... Công nhân Việt Nam đứng đội sổ.

Sau ba tháng học nghề, PTA bắt đầu trả không đủ lương cho các công nhân Việt như đã được thỏa thuận trong “hợp đồng nội”. Trong một thời gian dài PTA đã khôn khéo cắt lương xoay vòng các công nhân để tránh sự phẫn nộ của tập

thể công nhân. Đến tháng 5-2008, vì hãng bỗng nhiên một lúc cắt giảm lương của 30 công nhân một cách vô lý (lấy lý do là họ đã để móng tay dài, không cột tóc, đi vệ sinh trong giờ làm việc, bị ghi vắng một cách sai sự thực) nên khoảng 70 công nhân đã tập trung trước cửa căng tin để chờ chất vấn ông Tổng Giám Đốc. Nhưng ông này đã lánh mặt và gọi cảnh sát đến giải tán. Vì sợ hãi, hơn một nửa công nhân đã quay trở lại làm việc. Số còn lại hôm đó vẫn được ra về như bình thường. Vào ngày hôm sau, nhân viên bảo vệ ký túc xá cản không cho số công nhân đình công vào hôm trước lên xe bus để đi làm và thông báo rằng họ bị cấm làm việc. Sau đó công ty PTA trực xuất về VN 7 người bị họ nghi cầm đầu nhóm công nhân biểu tình. Các công nhân còn lại đã tìm đến đại sứ quán Việt Nam ở Kuala Lumpur và liên lạc với công ty môi giới để xin giúp đỡ nhưng không nhận được sự hồi âm và cô vấn nào. Phải sau khi bị gia đình của họ ở VN gây áp lực mạnh công ty môi giới Intranco mới chịu cử người sang Mã lai. Nhưng nhân viên này nói rằng công ty môi giới không thể giúp được vì các công nhân đã thuộc về công ty PTA và khuyên họ nên đi làm trở lại... để có tiền mà sống hầu sau này còn có thể tranh đấu tiếp! Cùng lúc đó PTA liên tục gây áp lực để bắt công nhân phải ký vào giấy nhận lỗi và xin lỗi chủ để được đi làm lại. Nhưng công nhân chỉ chấp nhận ký với điều kiện chủ nhân cũng phải hứa sẽ trả đủ lương theo hợp đồng. Vì chủ nhân không chịu hứa nên công nhân đã không chịu ký.

Bất lực và đồng lõa

Vì không có lương nên các công nhân bị đói và phải đi xin rau của dân địa phương về để ăn qua ngày. Chính trong thời gian này các công nhân đã tìm đến CAMSA để xin giúp đỡ. Một mặt CAMSA đã gửi thực phẩm cứu đói và mặt khác cho mở cuộc điều tra để tiến hành thủ tục khiếu nại và kiện công ty PTA với các cơ quan thẩm quyền Mã Lai. CAMSA cũng tiến hành cuộc vận động gây áp lực với công ty Polar Electro và FinnFund của Phần

Lan, là hai công ty quốc tế có phần hùn trong PTA. Bộ Ngoại Giao Phần Lan và Tòa Đại Sứ Phần Lan tại Mã Lai đã sốt sắng can thiệp. Polar Electro đã cử ngay Luật Sư Trưởng sang Mã Lai để điều tra. Hãng này thường xuyên liên lạc để cập nhật thông tin với CAMSA và cho CAMSA biết rằng họ sẽ cố gắng tìm cách giải quyết êm đẹp mặc dù họ không có trách nhiệm gì trong vụ việc này. Từ năm 2005 họ đã không còn hợp tác với PTA nữa và đang muốn rút chân khỏi PTA. CAMSA quan niệm rằng Polar Electro phải chịu trách nhiệm liên đới vì đã cho PTA mượn tên và còn phần hùn trong PTA. Còn nếu PTA không chịu bồi thường thì Polar Electro phải bồi thường cho công nhân.

Trong khi CAMSA đang nhận được những tín hiệu hợp tác tốt từ phía chính phủ và các công ty Phần Lan thì Tổng Giám Đốc PTA dẫn một phái đoàn gồm đại diện của Đại sứ quán Việt Nam và công ty môi giới đến ký túc xá công nhân vào lúc 8 giờ đêm ngày 16-7. Những người này thúc ép công nhân phải ký ngay trong đêm ấy tờ giấy chấp nhận làm việc trở lại và không thưa kiện để đòi số tiền lương mà chủ nhân PTA còn thiếu họ từ trước đến nay. Nhưng tuyệt đại đa số công nhân đã không ký và đòi phải cho họ có thời giờ tham khảo Luật Sư của họ.

Giải tỏa áp lực

Vì phải chịu rất nhiều áp lực nên nhiều công nhân Việt Nam đã bỏ nửa chừng trong cuộc tranh đấu đòi quyền lợi. Đói khát và thiếu thốn là một áp lực thường xuyên. Có người mang mặc cảm cho rằng chủ PTA là một người có quyền thế và thân phận con sâu cái kiến của mình sẽ không thể địch lại với thế lực của chủ nhân. Có người chấp nhận đi làm trở lại với một đồng lương ít ỏi để vớt vát sự thua lỗ. Có người bị ngân hàng réo đòi nợ hàng tháng mà nếu không trả thì họ có nguy cơ bị xiết nhà đất. Có người bị gia đình gọi về nước vì gia đình họ quá lo lắng cho mạng sống của họ. Một số công nhân đã chọn con đường bỏ của chạy lấy người và chấp nhận trả

cho đại sứ quán Việt Nam một số tiền khá lớn để được cho về nước. Nói chung tinh thần của công nhân xuống rất thấp và chỉ còn muốn về nước.

Nhưng cũng có nhiều anh thư quyết định tìm cho bằng được công lý, trong số đó có cả những người tuy không bị cắt lương hồi tháng Năm nhưng vẫn tranh đấu trong tình đoàn kết với các chị em khác. Và nhờ có họ mà công lý đã dần dần sáng tỏ. Ngay trong buổi họp hòa giải đầu tiên với sự có mặt của hai công nhân bị trục xuất được CAMSA đưa sang Mã Lai trở lại, Sở Quan Hệ Công Nghiệp Mã Lai đã phán rằng PTA có sai lầm khi không cho công nhân Việt đi làm. Trong buổi hòa giải thứ hai, PTA dù vẫn không chịu bồi thường nhưng chấp nhận trả lại hộ chiếu cho công nhân và hứa hợp tác giúp cho họ hồi hương. Luật Sư đại diện cho PTA lý luận rằng PTA không cần phải trả tiền bồi thường vì trước đó Ban quản lý lao động thuộc Đại sứ quán Việt Nam ở Mã Lai đã thay mặt công nhân để thỏa thuận với công ty PTA rằng công nhân sẽ không đòi PTA trả lại tiền lương trả thiếu.

Trong khi đó, cuộc điều đình giữa CAMSA và Polar Electro chuyển sang hồi kết thúc với kết quả là Polar Electro chấp nhận bồi thường cho công nhân theo công thức mà CAMSA đề nghị. Công nhân sẽ nhận được vé máy bay hồi hương, tiền bồi thường cho những tháng không được cho đi làm và bồi thường phần hợp đồng bị vi phạm. Những người bị trục xuất sẽ được nhận thêm tiền bồi thường cho tổn hại tâm lý và tinh thần gây ra bởi việc trục xuất trái pháp luật. Họ có thể dùng một phần số tiền này để trang trải tiền nợ ngân hàng, số còn dư lại thì họ dùng để xây dựng một cuộc sống mới. Tổng cộng đã có 36 người nhận được bồi thường trong số 69 người tham gia cuộc đình công ngày 8-5-2008. Số công nhân khác vì đã đi làm trở lại nên không nằm trong thành phần được CAMSA đòi cho tiền bồi thường. Số công nhân này hiện cũng muốn nhận bồi thường và về nước.

Kế hoạch hành động toàn diện

CAMSA hiện tranh đấu cho các nạn nhân theo một kế hoạch hành động toàn diện gồm 3 mũi nhọn. Mũi thứ nhất nhằm giải cứu và bảo vệ các nạn nhân. Đây là công tác trọng yếu nhất vì CAMSA quan niệm rằng các nạn nhân là thành phần đã bị chịu nhiều thiệt thòi nhiều nhất nên cần nhìn thấy được kết quả thiết thực cho chính bản thân của họ. Công bằng và công lý phải trở thành những giá trị sống gần gũi với những con người có quá nhiều đau khổ này. CAMSA tâm niệm phải tôn trọng ý nguyện của họ nên (thí dụ) đã không tìm cách giữ chân một số công nhân PTA muốn hồi hương sớm hơn mặc dù việc họ ở lại để sát cánh cùng những chị em khác có thể có lợi hơn cho cuộc đấu tranh chung. CAMSA cũng không cản trở những công nhân có ý nguyện chấp nhận đi làm trở lại trong những điều kiện thiết thòi. CAMSA luôn tìm cách giải tỏa các áp lực đè nạn nhân có thể rộng đường quyết định nhưng không quyết định hộ cho nạn nhân.

Mũi nhọn thứ hai nhắm vào việc trừng phạt và truy tố các thủ phạm buôn người. Những biện pháp chế tài bằng kinh tế và pháp lý sẽ khiến cho các thủ phạm hiện tại hoặc các thủ phạm tương lai phải chùn tay trong hành động tội ác. Biện pháp này không chỉ khiến các nạn nhân hài lòng mà đã thực sự có tác dụng giảm bớt sự lộng hành của thủ phạm. Trong nhiều trường hợp được CAMSA can thiệp các chủ nhân đã nhượng bộ trước khi sự việc được đưa cho chính quyền giải quyết. Với khả năng hạn hẹp, CAMSA chỉ có thể dồn nỗ lực vào một số vụ mẫu với hy vọng biến chúng thành ra những tiền lệ cho những vụ tương tự.

Mũi nhọn thứ ba nhắm vào các quốc gia liên hệ để áp lực họ phải thi hành và hoàn thiện luật pháp chống buôn người. Vì quyền lợi kinh tế, nhiều quốc gia đã thả lỏng việc bảo vệ nhân quyền của người công nhân. Nhiều quốc gia tuy có luật chống buôn người khá tiên bộ nhưng đã không áp dụng nó một cách triệt để hoặc không nhất quán thủ tiêu những qui định pháp lý

khác có thể dung túng cho vấn đề buôn người, thí dụ như việc thu giữ hộ chiếu ở Mã Lai. Với việc thực hiện cùng lúc 3 mũi nhọn, CAMSA tuyên chiến với vấn đề buôn người ở cả mặt ngọn lẫn mặt gốc.

Buôn người (một dạng buôn bán nô lệ mới) được xem là một vi phạm nhân quyền đang có chiều hướng gia tăng trong thời đại toàn cầu hóa, khi các thế lực kinh tế tìm cách cấu kết với các thế lực chính trị. CAMSA hoạt động dựa trên một khung luật quốc tế về buôn người vững chắc. Trong các cuộc vận động bảo vệ nạn nhân, CAMSA tận dụng thiện chí chống buôn người của các chính phủ trên thế giới. Các chính phủ này có thể chứng thực quyết tâm trong việc phòng chống nạn buôn người tại các quốc gia khác. Do đó nhiều chính phủ đã tích cực hỗ trợ cho việc làm của CAMSA.

Tòa Đại Sứ Tình Thương

CAMSA hiện dự định mở thêm một số văn phòng thường trực ở những quốc gia có người “lao động xuất khẩu” Việt Nam. “Lao động xuất khẩu” tự nó đã là một danh từ coi thường con người, xem con người như món hàng trao đổi. Thái độ thiếu tôn trọng phẩm này là xuất phát điểm của những hành vi vi phạm nhân quyền. Những văn phòng thường trực CAMSA được xây dựng theo mô thức của văn phòng đã có ở Mã Lai sẽ có nhiệm vụ cứu nguy, bảo vệ, giúp đỡ nhân đạo, tư vấn, giáo dục nhân quyền, huấn luyện cho các công nhân để họ có thể tự cứu mình và cứu giúp bạn bè. Những „Tòa Đại Sứ Tình Thương“ này sẽ là chỗ dựa tinh thần vững chắc cho các công nhân Việt Nam. CAMSA kêu gọi Cộng Đồng Việt Nam Hải Ngoại hỗ trợ cho công việc có ý nghĩa thiết thực này **.

Ngày Nay, số 15, tháng 9-2008

(*) Liên Minh Bài Trừ Nô Lệ mới ở Á Châu (CAMSA là tên viết tắt cho Coalition to Abolish the Modern-day Slavery in Asia) hiện gồm 4 tổ chức: Ủy Ban Cứu Người Vượt Biển (BPSOS, Hoa Kỳ), Ủy Ban Hoa Kỳ Bảo Vệ Người Lao

Động Việt Nam (Hoa Kỳ), Liên Hội Người Việt Canada (Canada) và Hiệp Hội Nhân Quyền Quốc Tế (IGFM-ISHR, Đức).

(**) Mỗi văn phòng thường trực cần chi phí 50.000 USD mỗi năm. CAMSA hiện đề nghị 3 hình thức bảo trợ cho văn phòng này: Thành viên bảo trợ (100 USD/năm), thành viên vận động (100 USD/năm và vận động tìm thêm được 4 thành viên bảo trợ), thành viên quán quân (100 USD/năm và vận động tìm thêm được 9 thành viên bảo trợ). Hàng tháng những thành viên này sẽ nhận được bản tin cũng như các đoạn phim về hoạt động và thành quả của CAMSA. Mọi liên lạc xin gửi về asia@ishr.org hoặc camsa@bpsos.org

Mọi đóng góp cho Liên Minh CAMSA xin gửi về:

BPSOS/CAMSA, PO Box 8065
Falls Church, VA 22041 - USA

TÒA KHÂM SỨ XỨ THÁI HÀ